
HAYAL ET
BENİ
TAHEREH MAFI
DEX

HAYAL ET BENİ

TAHEREH MAFI

Çeviren: Bilge Erkut

~~ELLA~~
JULIETTE

Gecenin sessizliğinde kuş sesleri duyuyorum.

Onları duyuyorum, onları görüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onları hissediyorum; tüyler havada titreşiyor, rüzgârı büküyor, havalanırken ve yere inerken kanatları omuzlarımı yalıyor. Kulak tırmalayıcı çığlıkları kulağımda çınlayıp yankılanıyor, çınlayıp yankılanıyor...

Kaç taneler?

Yüzlerce.

Beyaz kuşlar, yer yer altın çizgilerle bezenmişler, başlarında da âdeta bir taç taşıyorlar. Uçuyorlar. Sağlam, güçlü kanatlarıyla gökyüzünde süzülüyorlar, onlar kendi gemilerinin kaptanı. Bana umut veriyorlar.

Ama bir daha asla öyle olmuyor.

Yüzümü yastığa gömüyorum, hatıralar akın ederken parmaklarımla yastığın pamuklu dolgusunu oyuyorum.

"Onları seviyor musun?" diye soruyor.

Çöp kokan büyük, geniş bir odadayız. Her yerde ağaçlar var, o kadar yüksekler ki neredeyse açılır kapanır tavanın

borularıyla kirişlerine değiyorlar. Düzinelerce kuş kanatlarını açarken çığlık atıyor. Sesleri çok yüksek. Biraz ürkütücü. Aralarından irice bir tanesi pike yapıp yanımdan geçerken ürkmemeye çabalıyorum. Pençesinin birinde parlak, neon yeşili bir bilezik takılı. Hepsinde takılı.

Benim için bir şey ifade etmiyor bu durum.

Kendime, içeride olduğumuzu hatırlatıyorum –etrafımda beyaz duvarlar, ayaklarım sağlam zemine basıyor– aklım karışmış bir şekilde kafamı kaldırıp anneme bakıyorum.

Annemi hiç böyle gülümserken görmemiştim. Çoğunlukla babam yanındayken gülümser veya babamla birlikte bir köşeye çekilip fısıldaştıklarında; fakat o anda sadece ben ve annem varız, bir de bir grup kuş. Ve annem o kadar mutlu ki midemdeki o tuhaf hissi boş veriyorum. Annemin keyfi yerindeyken her şey daha güzel.

"Evet" diye yalan söylüyorum. "Onları çok seviyorum."

Gözleri parlıyor. "Sevdiğini biliyordum. Emmaline onlardan hiç hoşlanmadı fakat sen, sen her zaman bazı şeylere fazla düşkün olmuşsundur, öyle değil mi hayatım? Kız kardeşine zerre kadar benzemiyorsun." Her nedense bu sözleri zalim bir ifadeyle söylüyor. Kelimelerin kendileri zalim bir anlam taşımıyor fakat kulağa öyle geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Neden böyle olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Senin yaşındayken bunlardan birini evcil hayvan olarak besliyordum. O zamanlar o kadar çoktular ki onlardan asla kurtulamıyorduk." Gülüyor, uçmakta olan bir kuşu izliyor, ben de onu izliyorum. "Kuşlardan bir tanesi bizim evin yakınlarındaki bir ağaçta yaşıyordu ve ben oradan her geçtiğimde adımı seslenirdi. Düşünebiliyor mu-

sun?" Bu soruyu sorarken gülümsemesi soluyor.

Nihayet dönüp bana bakıyor.

"Soyları neredeyse tükenmek üzere. Buna neden izin veremeyeceğimi anlıyorsundur."

"Elbette," diyorum, yine yalan söyleyerek. Annemi genelde pek anlayamam.

Başını sallıyor. "Bunlar özel türde canlılar. Zekiler. Konuşabiliyorlar, dans edebiliyorlar. Ve her birinin kafasında tacı var." Yeniden arkasını dönüyor. İş olarak yaptığı her şeye baktığı gibi kuşlara da öyle bakıyor: mutlulukla. "Kükürt Taçlı Kakadu tek eşlidir," diyor. "Tıpkı babanla ben gibi."

Kükürt Taçlı Kakadu.

Sıcak bir elin beklenmedik bir şekilde sırtıma dokunup, parmaklarının hafifçe omurgam boyunca gezinmesiyle aniden ürperiyorum.

"Aşkım," diyor, "iyi misin?"

Ben cevap vermeyince çarşafları hışırdatarak pozisyon değiştiriyor ve vücudunun tüm kıvrımlarıyla beni sarıyor. Güçlü vücudu sıcacık; elini üst bedenimde gezdiriyor. Başımı ona yaslıyorum, kollarında olmak güven veriyor, varlığıyla huzur buluyorum. Dudakları tenime dokunuyor, hafifçe boynuma değdiklerinde, bir soğuk bir sıcak bir akımla beni ayak parmak uçlarıma kadar ateşliyor

"Yine mi oldu?" diyor fısıldayarak.

Annem Avustralya'da doğmuş.

Ben öyle biliyorum, eskiden bana öyle demişti. Unutmak istediğim pek çok hatıranın canlanmasına çare-

sizlik içinde dayanmaya çalışırken, aklıma bu geliyor. Bir kez bana Kükürt Taçlı Kakadu kuşunun kökeninin Avustralya olduğunu söylemişti. Bu egzotik tür, on dokuzuncu yüzyılda Yeni Zelanda'da da görülmeye başlamış. Fakat Evie, yani annem, onları ilk orada keşfetmemiş. Daha çocukken, memleketinde, bu kuşlardan bir tanesi hayatını kurtarınca, öyle iddia ediyor, bu türe âşık olmuş.

Bir zamanlar rüyalarıma musallat olan kuşlar bunlardı. Kaçık bir kadının himayesine alıp büyüttüğü kuşlar.

Değerini iyice kaybetmiş, anlamını yitirmiş hatıraların bozulmuş, solmuş görüntülerine hemen tutunduğumu fark edince utanıyorum. Daha fazlasını ümit ediyordum. Daha fazlasını hayal ediyordum. Hayal kırıklığı boğazıma bir yumru gibi oturuyor, yutkunamıyorum.

Ve sonra

tekrar

Hissediyorum

Bir anda ortaya çıkan bulantıya, mideme yumruk gibi giren, daha fazlası var, daha fazlası var, her zaman daha fazlası var, anlamına gelen ani hisse karşı güçleniyorum.

Aaron beni daha da kendine çekiyor, iyice göğsüne bastırıyor.

"Nefes al," diye fısıldıyor. "Ben yanındayım aşkım. Hep yanında olacağım."

Gözlerimi sıkı sıkı yumarak ona iyice sokuluyorum, başım dönüyor. Bu hatıralar bana kız kardeşim Emmaline'in hediyesi. Beni bulmak için uğraşan, henüz keşfettiğim, yeniden bulduğum kız kardeşimin.

Ailemizin, acımasızlıklarına dair kanıtları zihinlerimizden yok etmek için gösterdiği bitmez tükenmez çaba-

ya rağmen, Emmaline daha baskın çıktı. Benden çalınmış hatıralarımı geri getirmek için psikokinetik güçlerini kullandı. Kendimi kurtarabilmem için bana bu hediyeyi –yeniden hatırlayabilme yetisini– verdi. Kendisini de kurtarmak için. Anne babamızı durdurmak için.

Dünyayı kurtarmak için.

Fakat şimdi, bu hediye bir lanete dönüştü. Zihnim her saat yeniden doğuyor. Sürekli değişiyor. Hatıralar durmaksızın geliyor.

Ve ölü annem bir türlü susmuyor.

"Minik kuşum," diye fısıldıyor dağılmış bir saç telimi kulağımın arkasına iterek. "Artık uçma zamanın geldi."

"Ama ben gitmek istemiyorum," diyorum sesim titreyerek. "Ben burada seninle, babamla ve Emmaline'le kalmak istiyorum. Niye gitmem gerektiğini anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor," diyor tatlılıkla.

Huzursuz bir şekilde susuyorum.

Annem bağırmaz. Hiçbir zaman bağırmadı. Hayatım boyunca bana elini kaldırmadı, sesini yükseltmedi, küçük düşürücü sözler söylemedi. Aaron'ın babası gibi değildi o. Zaten bağırmasına gerek olmazdı. Öyle şeyler söylerdi ki, örneğin "anlaman gerekmiyor" gibi. Bunlardaki uyarı hissedilirdi, sözlerinde beni daima korkutan bir kesinlik olurdu.

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum, yanıyorlar...

"Ağlamak yok," diyor annem. "Ağlayacak yaşı çoktan geçtin."

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum fakat ellerimin titremesine engel olamıyorum.

Annem kafasını kaldırıyor, arkamda duran birine başıyla işaret ediyor. Arkamı dönüyorum, elinde bavulum-

la bekleyen Paris Anderson'ı görüyorum. Gözlerinde merhametten eser yok. Sıcaklıktan da. Yüzünü benden çevirip anneme bakıyor ama selam vermiyor.

"Max yerleşebildi mi?" diye soruyor.

"Ohoo, çoktan." Annem endişeyle saatine göz atıyor. "Max'i bilirsin," diyor hafifçe gülümseyerek. "Her zaman mükemmeliyetçidir."

"Sadece senin isteklerin söz konusu olduğunda," diyor Bay Anderson. "Ben hayatımda karısına böyle âşık bir adam görmedim."

Annemin gülümsemesi genişliyor. Tam bir şey demek üzereyken sözünü kesiyorum.

"Babamdan mı bahsediyorsunuz?" diye soruyorum kalbim çarparak. "Babam orada mı olacak?"

Annem benim orada bulunmama şaşırmışçasına bana doğru dönüyor. Sonra da tekrar Bay Anderson'a dönüyor. "Leila nasıl, bu arada?"

"İyi," diyor. Fakat sesi tedirgin.

"Anne?" Gözyaşlarım yeniden hücum ediyor. "Ben babamla mı kalacağım?"

Annem beni duymamış gibi. ay Anderson'la konuşmaya devam ediyor, "Oraya vardığınızda Max sana her şeyi gösterir, tüm sorularını cevaplar. Cevaplamadığı bir şey olursa o muhtemelen senin yetki alanın dışında bir konudur."

Bay Anderson sinirleniyor fakat hiçbir şey demiyor. Annem de bir şey söylemiyor.

Kendimi tutamıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, vücudum öyle sarsılıyor ki hırıltıyla nefes alıyorum. "Anne?" diyorum fısıldarcasına. "Anne, lütfen bana ce-cevap ver..."

Annemin soğuk ve sert eli omzumu tutuyor, bir anda susuyorum. Sessizlik. Bana hiç bakmıyor. Bakmayacak. "Bunu da halledersin, değil mi Paris" diyor.

Gözlerim Bay Anderson'ınkilerle buluşuyor. Ne kadar maviler. Ne kadar soğuklar. "Elbette," diyor.

Bir ısı dalgası vücudumdan geçip gidiyor. Aniden yükselen öfkem endişe duygumla yer değiştiriyor.

Bay Anderson'dan nefret ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki ona bakarken yüz ifadem değişiyor ve bu ani keskin duygu değişimi bana kendimi cesur hissettiriyor.

Tekrar anneme dönüyorum. Bir kez daha deniyorum.

"Emmaline neden burada kalıyor?" diye soruyorum, öfkeyle ıslak yanaklarımı silerek. "Madem benim gitmem gerekiyor, hiç olmazsa beraber gidemez..."

Onu fark edince susuyorum.

Kız kardeşim Emmaline, genelde kapalı duran kapının arkasından gizlice bana bakıyor. Aslında burada olmaması gerekiyor. Annem öyle demişti.

Emmaline'in şu anda yüzme dersinde olması gerekiyordu.

Fakat burada işte, ıslak saçlarından sular damlıyor, kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyor. Bir şey söylemeye çalışıyor fakat dudaklarını çok hızlı oynatıyor, söylediklerini takip edemiyorum. Bir anda omurgamdan, nereden kaynaklandığı belli olmayan bir elektrik akımı geçiyor, onun keskin ve garip sesini duyuyorum...

Yalancılar.
YALANCILAR.
ÖLDÜRÜN HEPSİNİ.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, nefesim daralıyor, göğsüm tıkanıyor, kalbim sıkışıyor. Warner bana sarılıyor, güven veren eliyle kolumu okşarken sakinleştirici sesler çıkarıyor.

Gözyaşlarım akıyor, titreyen ellerimle onları ovalarcasına siliyorum.

"Nefret ediyorum bu durumdan," diyorum fısıltıyla, sesimdeki titremeyle dehşete kapılıyorum. "O kadar çok nefret ediyorum ki. Sürekli olmasından nefret ediyorum. Bu hale gelmekten nefret ediyorum," diyorum. *"Nefret ediyorum."*

Warner Aaron iç çekerek çenesini omzuma bastırırken, nefesi yüzümü yalıyor.

"Ben de nefret ediyorum," diyor yumuşak bir ses tonuyla.

Kollarıyla oluşturduğu beşiğin içinde yavaşça dönüyorum ve alnımı çıplak göğsüne sıkıca dayıyorum.

Okyanusya'dan kaçalı daha iki gün bile olmadı. Annemi öldüreli iki gün, kız kardeşim Emmaline'in arta kalanıyla buluşalı iki gün oldu. Tüm hayatım tekrardan baş aşağı gideli sadece iki gün oldu.

İki gün içinde her şey yeniden alevlendi.

Bu, bizim buradaki, Nouria –Castle'ın kızı– ile karısı Sam'in yönettikleri direnişçi bir grubun yeri olan Sığınak'taki ikinci gecemiz. Sözde burada güvende olacaktık. Sözde burada nefes alabilecektik ve kâbus gibi geçen bu son iki haftadan sonra yeniden toparlanabilecektik. Fakat bedenim sakinleşmeyi reddediyor. Beynim saldırı altında, aşırı çalışıyor. Hatıra akınının gittikçe zayıflayacağını zannediyordum fakat bu son yirmi dört saatte alışılmadık derecede sert bir hücuma uğradım ve sa-

nırım bu durumla uğraşan bir tek bendim.

Emmaline hepimize –tüm başkomutan çocuklarına– ailelerimiz tarafından çalınan anılarımızı iade etmişti. Birer birer, ailelerimizin gizlediği gerçeklere uyandık ve birer birer normal yaşamlarımıza döndük.

Ben hariç.

Diğerleri çoktan yollarına devam etti, ihanete bahane üretip bellekleriyle barışıyorlar. Fakat benim beynim bocalamaya devam ediyor. Fakat zaten diğerlerinin kaybı benim kaybım kadar büyük değil, onların yeniden hatırlayacakları o kadar fazla şey yok. Warner –*Aaron*– bile eskileri tekrar yaşamayı bu şekilde deneyimlemiyor.

Artık korkmaya başlıyorum.

Geçmişim yeniden yazılıyormuş gibi hissediyorum, sonu gelmeyen paragrafların üstü çizilip alelacele elden geçiriliyor. Eski ve yeni görüntüler –hatıralar– mürekkep yayılıp, sahneleri yeni anlaşılmaz bir şeye dönüştürünceye kadar katmanlar halinde birbirinin üzerine yığılıyor. Düşüncelerim zaman zaman rahatsız edici sanrılar gibi ve öylesine istilacı bir şekilde hücum ediyorlar ki tamir edilemez hasar oluşmasından korkuyorum.

Çünkü bir değişiklik var.

Her yeni hatıra, içime girip acıtan, duygusal bir şiddetle birlikte geliyor, zihnimi yeniden düzenliyor. Bu acıyı önce dalga dalga hissettim –mide bulantısı, kusma, yönelim bozukluğu– fakat çok derinlemesine sorgulamak istemedim. O kadar mercek altına almak istemedim. Gerçek şu ki, kendi korkularımla yüzleşmek istemedim. Gerçek şu ki: Ben patlak bir lastiğim. Her hava basışta hem şişiyorum hem iniyorum.

Unutuyorum.

"Ella?"

İçimde bir dehşet duygusu yükseliyor, tabak gibi açılmış gözlerime yansıyor. Juliette Ella olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor. Bu süre, her seferinde biraz daha uzuyor.

Histeri krizi gelmek üzere...

Bastırıyorum.

"Evet," diyorum, derin bir nefes alarak. "Evet."

Warner Aaron doğruluyor. "Aşkım, bir şey mi oldu?"

"Bir şey yok," diyerek yalan söylüyorum. Kalbim küt küt atıyor, fazla hızlı atıyor. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Boşa çabalıyorum; her hissettiğimi algılayabiliyor. Ona söylemeliydim. ~~Ona neden söylemediğimi bilmiyorum.~~ Ona neden söylemediğimi biliyorum.

Bekliyorum.

Bu durumun geçip geçmeyeceğini, belleğimdeki yanılsamaların yalnızca tamir edilmeyi bekleyen kısa süreli arızalar olup olmadığını görmek için bekliyorum. Sesli olarak dile getirmek durumu fazla gerçek hale getirir ve bu düşünceleri yüksek sesle söylemek, korkuya teslim olmak için fazla erken. Hem bunlar başlayalı daha bir gün oldu. Bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini daha dün fark ettim.

Fark ettim çünkü bir hata yaptım.

Hatalar.

Dışarıda oturmuş yıldızlara bakıyorduk. Yıldızları hiç böyle gördüğümü hatırlamıyorum... açık, net. Saat çok geçti, gece değil artık gün ağarıyordu ve görüntü baş döndürücüydü. Donuyordum. Yandaki korudan sert bir rüzgâr esti, havaya huzur verici bir ses yayıldı. Ben tı-

ka basa pasta yemiştim. Warner şeker kokuyordu, huzur kokuyordu. Mutluluk sarhoşuydum.

Beklemek istemiyorum, demişti elimi alıp sıkarak. *Hadi beklemeyelim.*

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakmıştım. *Ne için?*

Ne için?

Ne için?

Sadece birkaç saat önce ne olup bittiğini nasıl unuttum? Bana evlenme teklif ettiği ânı nasıl unuttum?

Bu bir sorundu. Ben bir sorundum. Anı olan bir şey bir anda boşluğa, yeniden düzenlenene kadar boş tutulan bir çukura dönüştü.

Kendime geldim, hatırladım. Warner güldü.

Ben gülmedim.

Castle'ın kızının adını unuttum. Sığınağa nasıl geldiğimizi unuttum. İki dakikalığına, Okyanusya'dan kaçtığımı bile unuttum. Fakat bu arızalarım geçiciydi; hafızamdaki doğal bir gecikme gibi duruyorlardı. Karışıklığı sadece maneviyatım düşükken, gecikmeyi ise hatıralar sırılsıklam ve bulanıklaşmış şekilde yüzeye çıktığında yaşıyordum. Bunları yorgun olmama veriyordum. Bunalmış olmama. Hiçbirini ciddiye almadım ta ki yıldızların altında otururken, birisine hayatımın geri kalanını kendisiyle geçireceğime dair söz verdiğimi hatırlayamayana kadar.

Ne kadar utanç verici bir durum.

Öylesine utanç verici ki, ölecekmişim gibi hissettim.

Şimdi bile yüzüme sıcak basıyor ve Warner karanlıkta bunu fark edemeyeceği için rahatlıyorum.

Aaron, Warner değil.

Aaron.

"Şu an korkuyor musun, utandın mı anlayamıyorum," diyor ve hafifçe içini çekiyor. Âdeta gülme sesine benziyor. "Kenji için mi endişeleniyorsun? Ve de diğerleri için?"

Tüm kalbimle bu yarı-gerçek sebebe sarılıyorum.

"Evet," diyorum. "*Kenji*. James. Adam."

Kenji sabahtan beri hasta yatıyor. Gözlerimi kısarak pencereden aya bakıyorum ve gece yarısını çoktan geçtiğimizi hatırlıyorum, ki bu da Kenji'nin teknik olarak dün sabah hastalandığı anlamına geliyor.

Ne olursa olsun hepimiz için korkutucu bir durumdu.

Nazeera'nın, 45. Mıntıka'dan Okyanusya'ya yaptıkları uluslararası uçuşta Kenji'ye içirdiği ilaçların dozu fazla yüksekti ve yolculuktan beri sersemlemiş durumdaydı. Sonunda, Anderson'ın başkomutan çocuklarını yakaladığını öğrendikten sonra yığılıp kaldı. İkizler, Sonya ile Sara, onu muayene etti, iyileşeceğini söylüyorlar.

Adam ve James ve Lena ve Valentina ve Nicolás, hepsi Anderson'un gözetimindeler.

James onun gözetiminde.

Son birkaç gün çok yıkıcı geçti. Son birkaç hafta çok yıkıcı geçti.

Aslında son aylar,

Yıllar.

Bazı günler, ne kadar eskilere gidersem gideyim iyi zamanlara rastlayamıyorum. Bazı günler, nadiren yaşamış olduğum mutluluk anları tuhaf bir rüyaymış gibi geliyor.

Yanılgı gibi. Hiper-gerçek ve odaklanılamamış, renkler fazla parlak, sesler fazla kuvvetli.

Hayal gücümün ürünleri.

Daha birkaç gün önce zihnim berraklaşmıştı, hediye verilmiş gibiydim. Daha birkaç gün önce en kötüyü geride bırakmış gibiydim; bedenim her zamankinden daha güçlü, zihnim hiç olmadığı kadar yerinde, berrak gibiydi.

Ama şimdi

Ama şimdi

Ama şimdi akıl sağlığımın bulanık köşelerine doğru çekildiğimi hissediyorum; o kaypak iyi gün dostu beni her zaman üzüyor.

Aaron beni kendine çekiyor, ona doğru akıyorum, sıcaklığına, beni daima saran kollarına minnet duyuyorum. İçimi titreten derin bir nefes alıp, ona doğru geri veriyorum, içimdekileri ona boşaltıyorum. Her nasılsa daima gardenya gibi kokan teninin yoğun, çarpıcı kokusunu içime çekiyorum. Saniyeler geçiyor ve tam bir sessizlikle birbirimizin nefesini dinliyoruz.

Kalp atışlarım yavaş yavaş düzene giriyor.

Gözyaşlarım kuruyor. Korkularım kayboluyor. Dehşet duygum uçup gidiyor ve kederim uykuya geçiyor.

Kısa bir an için sadece ben ve o, biz varız. Her şey lekesiz, karanlık hiçbir şeye dokunamamış.

Biliyorum, Warner'ı Aaron'ı tüm bunlardan önce de seviyordum –Yeniden Kuruluş tarafından ele geçirilmeden önce, paramparça olmadan önce, ortak geçmişimizi öğrenmeden önce– fakat bu aşk yeniydi, tazeydi, derinlikleri keşfedilmemişti, sınanmamıştı. Zihnimdeki boşlukların tamamen dolduğu o kısa zaman diliminde, aramızda

bir şeyler değişti. Aramızdaki *her şey* değişti. Şimdi bile hissediyorum; kafamın içindeki uğultuya rağmen.

Burada.

Bu.

Kemiklerimiz birbirine dolanmış. Burası benim evim.

Aniden gerildiğini hissediyorum ve endişeyle geri çekiliyorum. Gecenin karanlığında onu tam seçemiyorum ama bana, "Ne düşünüyorsun?" diye sorarken, hafifçe artan bir ürpertinin kollarına yayıldığını hissediyorum.

Gözlerim kocaman açılıyor, endişem kayboluyor. "Seni düşünüyordum."

"Beni mi?"

Yeniden göğsüne yaslanıyorum.

Hiçbir şey demiyor fakat sessizlikte kalbinin deli gibi attığını duyuyorum ve sonunda soluğunu veriyor. Nefesini fazla uzun tutmuş gibi düzensiz, yoğun bir ses çıkıyor. Yüzünü görebilmeyi çok isterdim. Birlikte o kadar çok zaman geçirmemize rağmen, özellikle böyle anlarda, vücutlarımız böyle birbirine yapışıkken, duygularımı ne denli hissedebildiğini hâlâ unutuyorum.

Elimi yavaşça sırtında gezdiriyorum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum," diyorum.

Alışılmadık bir şekilde susuyor fakat sadece bir an için. Ve sonra saçlarıma dokunuyor, parmaklarıyla tararcasına okşuyor.

"Bunu hissettin mi?" diye soruyorum.

Cevap gelmeyince yeniden geri çekiliyorum. Gözlerinin parıltısını, ağzının gölgesini seçebilene kadar karanlıkta gözlerimim kırpıştırıyorum.

"Aaron?"

"Evet," diyor, biraz soluk soluğa kalmış gibi.

"Hissettin yani?"

"Evet," diyor yine.

"Neye benziyor?"

İç geçiriyor. Sırtüstü yuvarlanıyor. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki bir an için cevap vereceğinden şüphe ediyorum. Sonunda yumuşak bir sesle:

"Tarif etmesi zor. Acıya o kadar yakın bir zevk ki, bazen ikisini ayıramıyorum."

"Kulağa berbat geliyor."

"Hayır," diyor. "Çok güzel."

"Seni seviyorum."

Sesli bir nefes alıyor. Karanlığa rağmen, yukarı bakarken çenesinde oluşan kasılmayı –gerilimi– görüyorum.

Şaşırarak, dikleşip oturuyorum.

Aaron'un tepkisi o kadar yapmacıksız ki bunu daha önce nasıl hiç fark etmedim, bilmiyorum. Fakat aslında bu belki yeni bir durum. Belki aramızda gerçekten bir şey değişti. Belki onu daha önce hiç böylesine sevmedim. Evet, bu mantıklı, sanırım. Çünkü düşününce, onu şimdi ne kadar çok sevdiğimi düşününce, hem de bunca şeyden...

Aniden sesli bir nefes daha alıyor. Sonra da gergin bir ifadeyle gülüyor.

"*Vay*," diyorum.

Eliyle gözlerini kapatıyor. "Mahcup ediyorsun."

Bu sefer gülümsüyorum; gülmek üzereyim. "Hey. Bu..."

Bedenim buz gibi oluyor.

Şiddetli bir ürperme tenime yayılıyor ve omurgam katılaşıyor, kemiklerim görünmez raptiyelerle sabitleniyor, açık olarak donakalmış ağzımla soluk almaya çalışıyorum.

Gözlerim yanıyor.

Parazitten başka hiçbir şey duymuyorum, coşmuş ırmaklar, köpüklü sular, şiddetli rüzgâr. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum. Ben hiçbir şeyim.

Ben, küçücük bir an için...

Özgürüm.

Gözkapaklarım titriyor, açılıp *kapanıyor*, açılıp *kapanıyor*, açılıp *kapanıyor*. Ben bir kanatım, iki kanatım, bir çarpma kapıyım, beş kuş...

İçimde bir ateş yükseliyor, infilak ediyor.

Ella?

Ses zihnimde yankılanıyor, beynime saplanan seri, keskin oklar gibi. Sersemlik içinde, acı çektiğimi fark ediyorum –çenem ağrıyor, vücudum hâlâ tuhaf bir pozisyonda– fakat göz ardı ediyorum. Ses bir kez daha deniyor:

Juliette?

Farkındalık bir anda çarpıyor, dizlere saplanan bir bıçak gibi. Kız kardeşimin hayali zihnimde beliriyor: bir deri bir kemik, perdeli parmaklar, yamulmuş bir ağız. Gözleri yok. Vücudu suyun altında asılı gibi duruyor, uzun kahverengi saçları yılan balığı sürüsü gibi. Garip, ruhani sesi içime işliyor. Sessiz bir şekilde:

Emmaline? diyorum.

Duygularım içimde yükseliyor, parmaklarımı eti-

me geçiriyorum, heyecanım tenime yansıyor. Rahatladığı belli oluyor. Hissedebiliyorum. Ferahlamış, onu tanıdığım için ferahlamış, beni bulduğu için ferahlamış... ferahlamış, ferahlamış, ferahlamış...

Ne oldu? diye soruyorum.

Bir görüntü seli beynimi batana kadar istila ediyor. Ben batıyorum. Kardeşimin hatıraları duyularımı bastırıyor, ciğerlerimi tıkıyor. Duygular üzerime gelince nefesim kesiliyor. Max'i görüyorum, karısının öldürülmesinin ardından, teselli edilmesi mümkün olmayan babamı; telaş ve öfkeyle Anderson'a çok geç olmadan diğer çocukları bir araya toplamasını söyleyen Başkomutan İbrahim'i görüyorum; Emmaline'i görüyorum, mahvolmuş durumda, fırsat kolluyor...

İç çekiyorum.

Evie, Emmaline'in güçlerini sadece kendisinin ve Max'in kontrol edebileceği şekilde ayarlamış ve Evie'nin ölümüyle o güvenli yöntem aniden zayıflıyor. Emmaline, annemizin ölümünün ardından kısa bir fırsat ânı yakalayabileceğini idrak ediyor – Max onun zihnini kontrol edecek algoritmayı tekrar oluşturamadan, zihnini kendi kontrol edebileceği fırsatı yakalayabileceği kısa bir ânı.

Fakat Evie o kadar iyi bir iş çıkarmış ve Max de o kadar hızlı harekete geçmişti ki Emmaline ancak kısmen başarılı olabilmişti.

Ölüm, diyor bana.

Ölüm.

Ondan gelen her bir duygu yansımasına, acı veren bir saldırı eşlik ediyor. Etlerim çürümüş gibi hissediyorum. Omurgam sıvılaşmış, gözlerim körleşmiş, dağlanmış gibi. Emmaline'i hissediyorum –sesini, duygularını, düşlerini– eskiden olduğundan daha kuvvetle hissediyorum onu çünkü *o* da eskisinden çok daha güçlü. Beni bulacak gücü yeniden kazanmış olması bile onun zincirlerinden kısmen kurtulduğunun, zaptedilemediğinin kanıtı. Max ve Evie son birkaç ay boyunca, Emmaline'in bedeni solup giderken bile, üzerinde sorumsuzca denemeler yapıp onu daha fazla güçlendirmeye çalıştılar. Sonuç da, *bu*.

Ona bu kadar yakın olmak eziyetten başka bir şey değil.

Galiba çığlık attım.

Çığlık attım mı?

Emmaline'le ilgili her şey aşırı bir coşku fırtınası yaratıyor; varlığı acayip, olağanüstü, beni sinir uçlarıma kadar ürpertiyor. Ses ve his bir uçtan diğer uca hayal gibi, şimşek hızıyla geçiyor, şiddetle içime doluyor. Bir örümceğin ahşap döşemede kaçarcasına yürüdüğünü duyuyorum. Bitkin düşmüş güveler duvar boyunca kanatlarını sürüyor. Bir fare uykusunda irkiliyor sonra da yatışıyor. Toz zerrecikleri pencereyi kırıyor, kıymıklar camdan aşağı kayıyor.

Gözlerim kafatasımın içinde çılgın gibi yukarı aşağı oynuyor.

Saçlarımın, uzuvlarımın, bedenimi seloteyp gibi, deriden bir tabut gibi saran tenimin basınç yapan ağırlığını hissediyorum.

Dilim; dilim ağzımın içinde yatan ölü bir kertenkele gibi, pürüzlü ve ağırlaşmış. Kollarımdaki ince tüyler dikilip eğiliyor, dikilip eğiliyor. Yumruklarım o kadar sıkılı ki tırnaklarım avcumun yumuşak etini deliyor.

Üzerimde bir el hissediyorum. Nerede? Ben miyim?

Yalnız, diyor Emmaline.

Bana gösteriyor.

İkimizin bir görüntüsü, onu ilk gördüğüm, annemi öldürdüğüm laboratuvarda. Kendimi Emmaline'in gözlerinden görüyorum ve bu tedirgin edici. Bir karaltıdan fazlasını göremiyor ama varlığımı hissediyor, şeklimi kestirebiliyor, bedenimin yaydığı ısıyı algılıyor. Ve birden kendi sözlerim beynime yayılıyor...

başka bir yolu olmalı
ölmen gerekmiyor
bunu birlikte aşabiliriz
lütfen
kız kardeşimi geri istiyorum
senin yaşamanı istiyorum
Emmaline
burada ölmene izin vermeyeceğim
Emmaline Emmaline
bunu birlikte aşabiliriz
bunu birlikte aşabiliriz
bunu aşabiliriz
birlikte

Göğüskafesimde soğuk, metalik bir his oluşmaya başlıyor. İçimden geçiyor, kollarıma yükseliyor, gırtlağıma iniyor, mideme ulaşıp baskı yapıyor. Dişlerim birbirine vuruyor. Emmaline'in acısı beni yakalıyor, bana geçiyor, dayanamadığım bir gaddarlıkla bana yapışıyor. Hassasiyeti de dayanılmaz, tehlikeli, ürkütücü. Coşkuya kapılmış durumda, kâh öyle kâh böyle, öfke ve zarar verme isteğiyle dolu.

Bunca zamandır beni arıyormuş.

Emmaline bu son birkaç gündür belleğime ulaşmak için bilinç dünyamı araştırıyormuş. Güvenli bir liman, dinlenecek bir yer bulmaya çalışıyormuş.

Ölecek bir yer.

Emmaline, diyorum. *Lütfen...*

Kardeşim.

Bir şey beynimi sıkıştırıyor, baskı yapıyor. Korku, içimde ilerliyor, organlarımı deliyor. Hırıltıyla soluyorum. Toprak ve rutubet kokusu alıyorum, çürümüş yaprak kokusu, yıldızların tenimi seyrettiğini, rüzgârın endişeli bir ebeveyn gibi beni karanlıkta itelediğini hissediyorum. Ağzım açık, güve yakalıyorum. Yerdeyim.

Neredeyim?

Artık yatağımda olmadığımın farkına varıyorum, çadırımda olmadığımın, güvende olmadığımın.

Fakat ben ne zaman yürüdüm?

Ayaklarımı kim hareket ettirdi? Bedenimi kim ilerletti?

Ne kadar uzağa?

Etrafıma bakmaya çalışıyorum fakat körüm, başım mengeneyle sıkılmış gibi, boynum sarkmış. Nefes seslerimi duyuyorum, gürültülü ve kulak tırmalayıcı, gürültülü ve kulak tırmalayıcı, zar zor soluk alma çabalarım, başımı döndürüyor

Yumruklarım açılıyor, parmaklarım açılırken tırnaklarım sıyrılıyor, avuç içlerim düzleşiyor, sıcak kokusu alıyorum, rüzgâr tadı alıyorum, çamuru işitiyorum.

Ellerim çamurlu, ağzım çamurlu, tırnaklarımın arası çamurlu. Çığlık attığımı fark ediyorum. Biri bana dokunuyor ve çığlık atıyorum.

Dur, diye bağırıyorum. Lütfen Emmaline... Lütfen böyle yapma...

Yalnız, diyor.

y a l n ı z

Ve ani, şiddetli bir acı...
Yer değiştiriyorum.

KENJI

Bunu şans olarak adlandırmak tuhaf.

Tuhaf ama bazı ters, çarpık durumlarda buna şans demek gerek. Güneş henüz yüzünü göstermeden, dondurucu soğuk ormanda çamurun ortasında duruyor olmam bir şans. Çıplak üst bedenimin soğuktan yarı hissizleşmiş halde olması bir şans.

Nazeera'nın yanımda olması bir şans.

Derhal görünmezlik katmanımızı kurduk, ki burada, denetimli ve denetimsiz sınırlar arasında yaklaşık bir kilometre boyunca uzanan bakir alanda, geçici de olsa güvende olalım. Sığınak benim durduğum yerden çok uzakta olmayan, yaklaşık sekiz dönümlük denetimsiz bir arazi üzerinde kurulmuş ve Nouria'nın ışığı bükme ve yönetme yeteneği sayesinde ustaca maskelenerek fark edilmez hale getirilmişti. Her nasılsa Nouria'nın yetki bölgesindeki iklim koşulları daha ılıman, hava durumu daha öngörülebilir durumda. Fakat burada, bu boş arazide rüzgârlar hırçın ve sert esiyor. Hava sıcaklıkları da tehlike oluşturuyor.

Yine de burada olduğumuz için şanslıyız.

Nazeera ve ben birbirimizi öldürmek niyetiyle yataktan fırlayıp, karanlıkta birbirimizi kovalamaya başlamıştık. Sonunda her şeyin karmaşık bir yanlış anlaşılma olduğu meydana çıkmıştı ama aynı zamanda bir tür kaderdi de: Eğer Nazeera sabahın üçünde gizlice odama girip beni neredeyse öldürecek olmasaydı, onu ses geçirmez ve görünmez Sığınak'ın ilerisindeki orman boyunca kovalamayacaktım. Sığınak'tan o kadar uzaklaşmasaydık, dehşet içinde feryat eden insanların yankılanan çığlıklarını asla duymayacaktık. Duymasaydık, çığlıkların kaynağına doğru yürümeyecektik. Ve bunların hiçbirini yapmasaydık, en iyi arkadaşımın gün ağarırken acı acı haykırdığını görmeyecektim.

Bunu fark etmeyecektim.

J'nin soğuk çamurun içinde dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu, Warner'ın onun yanına çömelmiş olduğunu, bulutların kelimenin tam anlamıyla birdenbire üzerlerine boşalmasıyla ölü gibi göründüklerini fark etmeyecektim. İkisi de Sığınak'ın tam giriş kapısının dışında, ordugâhımızla en yakındaki mıntıka olan 241. Mıntıka'nın kalbi arasında uzayıp giden, tampon vazifesi gören bakir ormanlık alandaydılar.

Neden?

Onları arada görünce donup kaldım, iki bükülmüş bitkin beden, uzuvları âdeta toprağa ekilmiş. Ağaçlar yan yatıp, rüzgâr tişört giymeye fırsat bulamadığımı hatırlatırcasına zalimce vücudumu döverken, şaşkınlıktan, üzüntüden, paralize oldum, inanamadım.

Gecem farklı gelişseydi giymeye fırsat bulmuş olacaktım.

Gecem farklı gelişseydi, hayatımda ilk defa güzel bir kızla romantik bir gün doğumunun ve geç kalmış bir barışmanın keyfini çıkaracaktım. Onun sırtıma tekme atıp beni neredeyse öldürmesine ve bunun üzerine benim onu az kaldı vurmama, Nazeera'yla birlikte gülecektik. Ondan sonra uzun bir duş alacaktım, öğlene kadar uyuyup geç bir kahvaltı yapacaktım.

Bugün için planım şuydu: Keyif yapmak.

En son yaşadığım ölüme-yakın deneyimimin etkisinden kurtulmak için biraz zamana ihtiyacım vardı ve çok fazla bir şey istediğimi de düşünmüyordum. Yaşadığım onca şeyden sonra hayat beni belki sonunda rahat bırakır diye düşünüyordum. Nefes almama izin verir.

Nah.

Onun yerine, buradayım, soğuktan ve korkudan ölüyorum, etrafımdaki dünyanın paramparça olmasını izliyorum. Gökyüzü yatay ve düşey yaylar çizerek çılgınca dönüyor. Rüzgâr her yanımı gelişi güzel deliyor. Ağaçlar devriliyor. Yapraklar uçuyor. Görüyorum –birebir şahit oluyorum– ve hâlâ inanamıyorum.

Fakat buna şans demeyi tercih ediyorum.

Bunu gördüğüm için şans, kusacakmış gibi hissettiğim için şans, tüm bu mesafeyi hâlâ hasta, yaralı vücudumla koşup dünyanın sonunda tam zamanında önde bir koltuk kapabildiğim için, şans demeyi.

Şans, kader, rastlantı, mutlu tesadüf...

Midemdeki bu berbat bulantı hissini, gözlerimi yeterince uzun bir süre açık tutup duruma tanıklık etmemi, nasıl yardım edeceğimi bulmamı sağlayan lanet bir sihirbazlık hilesi olarak kabul edeceğim.

Çünkü etrafta başka kimse yok.

Hiç kimse, sadece ben ve Nazeera, ki bu da inanılmaz derecede saçma bir durum. Ortalıkta herhangi bir nöbetçi göremiyorum, yardım geleceğine dair bir belirti de yok. Komşu mıntıkanın askerleri de yok ortada. Meraklı siviller bile yok. Hiçbir şey yok.

Görünmez bir varoluş düzlemindeki boşlukta duruyor gibiyiz. J ve Warner'ın yakalanmadan bu kadar uzağa nasıl gelebildiklerini bilmiyorum. Her ikisi de kelimenin tam anlamıyla çamurun içinde sürüklenmiş gibi duruyorlar; nasıl fark edilmediklerine dair hiçbir fikrim yok. Ve J, her şeye rağmen bağırabildi. Kafamda cevabını bilmediğim binlerce soru.

Soruların beklemesi gerekecek.

Bir an için görünmez olduğumuzu unutarak alışkanlıkla Nazeera'ya bir bakış atıyorum. Bana doğru adım attığını hissediyorum, eli benimkinin içine kayınca derin bir nefes alıyorum. Parmaklarımı sıkıyor, aynı şekilde karşılık veriyorum.

Şanslı, kendime hatırlatıyorum.

Tam şu anda burada olmamız şans, eğer olmam gerektiği yerde, yatağımda olsaydım J'nin zor durumda olduğundan haberim bile olmayacaktı. Merhamet dileyerek bağıran arkadaşımın sesindeki titremeyi fark etmeyecektim. Cehennemin ortasındaki bir tavus kuşu kadar tuhaf bir gün doğumunun tahrip edici renklerini göremeyecektim. J'nin nasıl başını ellerinin arasına alıp hıçkırdığını bilmeyecektim. Çamların keskin kokusuyla rüzgârın sülfür kokusunu duymayacaktım, boğazımdaki keskin ağrıyı, vücudumdaki titremeyi hissetmeyecektim. J'nin kar-

deşinin adını telaffuz ettiği ânı kaçıracaktım. Kız kardeşinden özellikle bir şey yapmamasını istediğini duymayacaktım.

Evet, bu kesinlikle şans.

Çünkü bunların hiçbirisini duymasaydım, kimi suçlayacağımı bilemeyecektim.

Emmaline'i.

~~ELLA~~
~~JULIETTE~~

Gözlerim var, iki tane, onları hissediyorum, göz oyuklarımın içinde yukarı aşağı, sağa sola yuvarlıyorum; dudaklarım var, iki tane, onları hissediyorum, ıslak ve kalınlar, aralandıklarında dişlerim görünüyor, bir sürü, dilim var, bir tane ve parmaklarım, on tane, sayıyorum

birikiüçdörtbeş, baştan sayıyorum, garip, bir dilimin olması gggarip, ggarip, bu bböyle ggggarip bbir şey, bbbbbbbbbböyle garip bir şey

yalnızlık

fark ettirmeden yaklaşıyor insana
sessizce
ve
sakince,
karanlıkta yanı başında oturuyor, uyurken saçlarını okşuyor, kemiklerini sarmalıyor okadarçoksıkıyorkineredeyse nefes alamıyorsun, nabzın neredeyse duyulmuyor,

teninde hızla gezinirken
dudaklarıyla ensendeki ince tüylere dokunuyor

yalnızlık böylegaripbir şey böyleggaripbirşey, aynaya bakınca yanı başında durup sana yeterliolmadığınıasla-yeterliolmadığını hiçbir zaman yeterli olmadığını haykıran eski bir dost

bbbbazı zamanlar bir türlü

gitmene

izin vermiyor

KENJI

Topraktaki bir patlamayla yana kaçıyorum ve tam zamanında eğilip havadan üzerime doğru gelen bir sarmaşık kümesinden kurtuluyorum. Uzaktaki bir kaya şişerek astronomik bir boyuta ulaşıyor ve bize doğru gelmeye başladığında Nazeera'nın elini daha sıkı tutuyorum, korunmak için kendimizi yere atıyoruz.

Gök yarılıyor. Toprak ayaklarımın altında çatlıyor. Titrek güneş ışınları yanıp sönüyor, her şey ayakta. Ve bulutlar- bulutlarda bir terslik var.

Dökülüyorlar.

Ağaçlar devrilip devrilmemek konusunda kararsız, ani rüzgârlar korkutucu bir kuvvetle yerden yukarı doğru esiyor ve gökyüzünü aniden kuşlar kaplıyor. Sıçtığımın *kuşları.*

Emmaline kontrolden çıkmış durumda.

Telekinetik ve psikokinetik güçlerinin ilahi güçler olduğunu biliyorduk –şimdiye dek bildiğimiz her şeyin ötesinde– ve Yeniden Kuruluş'un Emmaline'i dünyayla ilgili deneyimlerimizi kontrol etmesi için geliştirdiğini biliyor-

duk. Teorik olarak bu kadarını biliyorduk.

Onu şimdiye kadar hiç böyle görmemiştik.

Bu kadar vahşi.

Tam şu anda J'ye bir şey yapmakta olduğu çok açık, etrafımızdaki dünyaya saldırarak onun beynini yağmalıyor, gözümün önünde gelişen asit tripi gitgide beter hale geliyor.

"Geri dön," diye bağırıyorum gürültüyü bastırarak. "Yardım çağır... kızları getir!"

Nazeera kısaca onaylayıp elini elimden çekiyor, kalın botlarının toprakta çıkardığı ses Sığınak'a doğru fırladığının belirtisi. Fakat şimdi bile –özellikle şimdi– bu seri ve kesin hareketi, beni müthiş rahatlatıyor.

Becerikli bir partnere sahip olmak iyi hissettiriyor.

Engellerin en kötüsünü aşmış olduğuma sevinerek, canımı dişime takarak seyrek ağaçlı orman boyunca ilerliyorum, nihayet Warner'ın yüzünü doğru düzgün seçebileceğim kadar yaklaştığımda görünmezliğimi kaldırıyorum.

Yorgunluktan her yanım titriyor.

Yüksek dozda verilmiş ilaçlardan dolayı ölmekten kıl payı kurtulmuştum ve şimdi burada yine ölme ihtimaliyle karşı karşıyayım. Fakat ellerim dizlerimde yarı eğilmiş durumda nefes almaya çalışırken kafamı kaldırıyorum ve şikâyet etmeye hakkım olmadığının bilincine varıyorum.

Warner beklediğimden çok daha kötü görünüyor.

Derisi sıyrılmış, şakağındaki bir damardan kan sızıyor. Dizlerinin üzerinde çökmüş, isyan etmesine engel olmak istercesine J'yi tutuyor ve ben onun manevi destek

olmaktan öte bir nedenle orada bulunduğunu tam o anda anlıyorum.

Her şey gerçeküstü: ikisi de neredeyse çıplak, çamurun içinde dizlerinin üzerindeler –J ellerini kulaklarına bastırmış– ve ben yardım edemiyorum, onları bu duruma getiren şeyin ne menem bir şey olduğunu merak ediyorum.

Garip bir gece geçirenin sadece ben olduğunu zannediyordum.

Mideme bir anda bir şey çarpıyor, iki büklüm oluyorum, sert bir şekilde yere yapışıyorum. Kollarım titreyerek dört ayak üzerinde doğruluyorum ve suçluyu bulmak için hemen etrafa göz gezdiriyorum. Onu fark edince öğürüyorum.

Biraz ötede ölü bir kuş.

Hay İsa adına.

J hâlâ acı acı haykırıyor.

Aniden çıkan şiddetli rüzgârla ileri doğru gidiyorum –ve tam tekrardan dengemi sağlayıp arkadaşlarımla aramdaki son on beş metreyi kat etmeye hazırlanırken– etraf sessizliğe bürünüyor.

Tek bir ses duyulmuyor.

Ne uğuldayan rüzgârlar ne ızdırap dolu çığlıklar, ne öksürük ne de hapşırık sesleri. Bu normal bir sükûnet değil. Bu sakinlik değil, sessizlik değil.

Bu, bunlardan daha fazlası.

Bu, hiçbir şey.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kırpıştırıyorum, sorularımın cevaplarının karşımda belireceğini umarak, başımı canımı yakan yavaş hareketlerle döndürüp ileriye göz atı-

yorum. Beyin gücümün toprağın aktardıklarından anlam çıkarmaya yeterli olmasını umuyorum.

Değil.

Sağırlaştım.

Nazeera burada değil, J ve Warner hâlâ on beş metre uzağımda ve ben sağırlaştım. Rüzgârın sesine sağırlaştım, ağaçların hışırtısına. Zorlukla aldığım kendi nefesime sağırlaştım, ilerideki alanda yaşayan sivillerin bağrışlarına sağırlaştım. Yumruklarımı sıkmaya çalışıyorum ve bu çok uzun sürüyor. Havada bir yoğunluk var. Ağırlaşmış.

Bende bir tuhaflık var.

Yavaşım, her zaman olduğumdan daha yavaş, suyun içinde koşuyormuşum gibi. Bir şey beni kasten geride tutuyor, fiziksel olarak Juliette'ten uzağa itiyor, bir anda her şey anlam kazanıyor. Önceki kafa karışıklığım yok oluyor. Elbette ki burada başka kimse yok. Elbette kimse yardıma gelmeyecek.

Emmaline buna asla izin vermez.

Benim buraya kadar gelebilme nedenim beni fark edemeyecek kadar meşgul olmasıydı herhalde, görünmez olmamdan dolayı buradaki varlığımı hissedemedi. Bu alandan kimsenin geçmemesini sağlamak için başka neler yaptığını merak ediyorum.

Kurtulabilecek miyim, merak ediyorum.

Düşünmek gitgide zorlaşıyor. Düşüncelerimi toparlamak çok zaman alıyor. Kollarımı hareket ettirmek çok zaman alıyor. Başımı kaldırmak. Etrafıma bakmak. Bir zaman sonra zorla da olsa ağzımı açmayı başarıyorum ama sesimin çıkmadığını unutmuşum.

Uzakta bir parlama görüyorum.

Hareket eden Warner'ı fark ediyorum, o kadar yavaş yer değiştiriyor ki ikimiz de aynı acıyı mı çekiyoruz diye geçiriyorum aklımdan. Umutsuzca J'nin yanına oturmak için çabalıyor – halen dizlerinin üzerine çökmüş durumda olan, öne doğru eğilmiş, ağzı açık J'nin. Gözleri konsantre olmuş bir şekilde sıkı sıkı yumulu fakat çığlık atıyorsa da ben duyamıyorum.

Korkmadım desem yalan olur.

Warner ile J'nin yüz ifadelerini görebilecek kadar yakın mesafedeyim, durum iyi görünmüyor; yaralı olup olmadıklarına dair bir fikrim yok ve uğraştığımız şeyin boyutunu da bilmiyorum. Ne yapıp edip daha çok yaklaşmam gerekiyor. Fakat öne doğru canımı yakan bir adım attığım anda keskin bir ses kulaklarımda patlıyor.

Sessiz bir çığlık atıyorum, o sessizlik aniden *–acımasızca–* basınçla birleşince ellerimle başıma vuruyorum. Keskin acı içime işliyor, kulaklarımda beni içten parçalayacak nitelikte şiddetli bir basınç oluşuyor. Biri kafamı helyum gazıyla doldurmuş da balon haline gelmiş olan beynim her an patlayacakmış gibi. Ve tam bu basıncın beni öldüreceğini, bu acıya daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde yer gümbürdemeye başlıyor. Sarsılıyor.

Sismik bir *çatırtı* oluyor...

Ve işitme duyum geri geliyor. Ses o kadar şiddetli ki içimdeki bir şeyi yırtıp açıyor, nihayet ellerimi kulaklarımdan çekiyorum, terden sırılsıklam ve kıpkırmızılar. Kafamın içinde bir şeyler çalınca sersemliyorum. Çınlamalar. Çınlamalar.

Kanlı ellerimi çıplak gövdeme silerken görüşüm bula-

nıklaşıyor. Bilinçsizce öne doğru hamle yapıyorum ve kötü düşüyorum, avuç içlerim toprağa öyle sert çarpıyor ki şiddeti kemiklerimi zangırdatıyor. Ayaklarımın altındaki çamur ıslak ve kaygan. Başımı kaldırıp, kısık gözlerle gökyüzüne ve aniden sel gibi bastıran yağmura bakıyorum. Başım, iyi yağlanmış bir mafsalın üzerine oturtulmuş gibi sallanmaya devam ediyor. Bir damla kan kulağımdan süzülüp omzuma damlıyor. İkinci bir damla kan kulağımdan süzülüp omzuma damlıyor. Üçüncü bir damla kan kulağımdan süzülüp...

İsmim.

Birisi ismimi sesleniyor.

Ses yüksek ve agresif. Kelime sersemletici bir şekilde kafamda dönüyor, genişleyip daralıyor. Sabitleyemiyorum.

Kenji

Dönüyorum ve başım çın çın çınlıyor.

Kenji

Gözlerimi kırpıştırıyorum, bunu yapmam çok uzun sürüyor, dünyanın güneş etrafındaki dönüşü kadar.

Güvenilir biri

dost

Bir şey bana dokunuyor, altımda, beni yukarı kaldırıyor fakat bu güzel bir his değil. Kıpırdamıyorum.

Fazla

ağır

Konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Zihnim paramparça olurken, soğuk parmaklar kafatasımın içine dokunup devreler arası bağlantıyı koparırken bir şey söylemiyorum, bir şey yapmıyorum. Hareketsiz duruyorum. Kaskatı. Ses, gözlerimin ardındaki karanlıkta yankılanarak canlanıyor, kelimeler konuşma niteliği taşımaktan çok anı niteliğinde gibi, bilmediğim kelimeler, anlamadığım.

acıyı, korkuları geride bırakmış olmalıyım. Yalnızlığın ağırlığıyla, zincirleme hayal kırıklıklarıyla çöküyorum. Kalbim ağırlaşmış vaziyette. Kendim de o kadar ağırım ki artık topraktan kaldırılamıyorum. O kadar ağırım ki altına gömülmekten başka seçeneğim yok. O kadar ağırım ki, fazla ağırım

Yere çökerken soluğumu dışarı veriyorum.

Dizlerim yere değince çatırdıyor. Bedenim öne doğru yığılıyor. Çamur beni yüzümü öperek karşılıyor.

Dünya bir anda karanlığa bürünüyor.

Cesur

Gözlerim sağa sola oynuyor. Ses kulaklarımda vınlıyor, elektrikli bir aletin devamlı, tekdüze sesi gibi. Her şey karanlığa gömülmüş. Doğadaki bir elektrik kesintisi gibi. Korku tenime yapışıyor. Beni tamamen kaplıyor.

fakat

zayıf

Bıçaklar kemiklerimde, hemen kederle doluveren oyuklar açıyor, o kadar şiddetli bir keder ki nefesim kesiliyor.

Şimdiye dek hiç, hayatım son bulur diye umut etmemiştim.

Suyun üzerinde duruyorum.

Hiçbir ağırlığım yok ama aynı zamanda da sonsuza kadar derinliklere gömülmeye mahkûm bir şekilde ağırlaşmış durumdayım. Loş ışık gözlerimin gerisindeki karalığı parçalıyor ve aydınlıkta suyu görüyorum. Benim güneşim ve ayım deniz, dağlarım ise okyanus. Hiç içmediğim bir sıvının içinde yaşıyorum, durmadan ebrulu bulanık sularda boğuluyorum. Otomatik ve mekanik bir şekilde zar zor nefes alıyorum. Nefes alıp vermeye mecburum. Nefesimin kulak tırmalayan, tüyler ürpertici sesi evimdeki mezarın ısrarlı anımsatıcısı.

Bir şey duyuyorum.

Uzaydan geliyormuş gibi, sıvıda girdap oluşturuyor, metal metale çarpıyor. Gözlerimi kısarak yeni oluşan şekillere, renklere, bulanık formlara bakıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum fakat etim yumuşamış, kemiklerim taze hamur gibi, derim pul pul dökülüyor. Her yanım suyla çevrili ama aşırı susadım ve öfkem...

Öfkem...

Bir şey çıtırdıyor. Başım. Zihnim. Boynum.

Gözlerim kocaman, panik içinde nefes nefeseyim. Dizlerimin üstündeyim, alnım çamura dayalı, ellerim nemli toprağa gömülmüş.

Doğrulup oturuyorum, başım fırıl fırıl dönüyor.

"Bu ne lan?"

Hâlâ nefes almaya çalışıyorum. Etrafıma bakınıyorum. Kalbim deli gibi atıyor. "Bu ne– Bu ne..."

Kendi mezarımı kazmaktayım.

Emmaline'in zihnime girdiğini anladığımda korkunç bir ürperme vücudumu dolaşıyor. Beni, kendimi öldürmeye yönlendirip yönlendiremeyeceğini görmek istiyor.

Bunu düşündüğümde bile, aşağıya bakıp kendimi diri diri gömme girişimimi fark ettiğimde bile, Emmaline için derin bir acıma duyuyorum çünkü çektiği acıyı hissediyorum, yaptıklarının sebebi zalimlik değil.

Umutsuzluk.

O zihnime girdiğinde kendimi öldürürsem bir şekilde onu da öldürebileceğimi ümit ediyor.

J tekrardan çığlık atıyor.

Gökyüzü gazabını üzerime yağdırırken yüreğim ağzımda sendeleyerek yürüyorum. Emmaline'in neden böyle bir girişimde *–cesur fakat zayıf–* bulunduğundan emin değilim ama bildiğim bir şey varsa o da burada her ne halt oluyorsa kendi başıma başa çıkamayacağım. Şu an sadece, Sığınak'taki herkesin iyi olduğunu ve Nazeera'nın bir an önce buraya dönmesini ümit etmekten başka bir şey yapamıyorum. O zamana kadar da çökmüş bedenim elinden geleni yapmak zorunda olacak.

Güçlükle ilerliyorum.

Soğuyan kanım kulaklarımın içinde ve göğsümde kuruyor, devamlı değişen hava şartlarına karşı güçlü durmaya çalışarak zar zor ilerliyorum. Kesintisiz bir şekilde, ardı ardına depremler oluyor. Şimşekler çakıyor. Şiddetli fırtına bir anda kasırgaya dönüşüveriyor.

Nihayet sonunda yeterince yaklaşabiliyorum, Warner başını kaldırıp bakıyor.

Şaşırmış görünüyor.

O an anlıyorum ki beni yeni görüyor –onca şeyden sonra– orada olduğumu yeni algılıyor. Gözlerinde anlık bir rahatlama okunuyor fakat derhal yerini acıya bırakıyor.

Ve sonra ağzından iki kelime çıkıyor – asla bana söyleyeceğini düşünmeyeceğim iki kelime:

"Yardım et."

Rüzgâr cümleyi alıp götürüyor ama gözlerindeki acı yok olmuyor. Ve bulunduğum noktadan katlandığı acının derinliğini algılıyorum. Başlangıçta Warner'ın J'ye sadece destek olmaya çalışıp onu sağlam tuttuğunu zannetmiştim.

Yanılmışım.

J şiddetli bir şekilde titriyor, Warner ise onu zar zor tutuyor. Sabit tutmaya çalışıyor. Bir şey –*birisi*– Juliette'in bedenini hareket ettiriyor, uzuvlarını oynatıyor, onu ayaklandırmaya ve muhtemelen buradan uzaklaştırmaya çalışıyor ve Emmaline'in bunu başaramamasının tek nedeni Warner.

Onun bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

J'nin solgun yüzündeki cilt yarı saydam hale gelmiş, damarları parlıyor, acayip görünüyorlar. Rengi neredey-

se maviye dönmüş, sinir krizi geçirmek üzere. Bedeninden düşük seviyeli bir vınlama yayılıyor, enerji çatırdaması, gücün uğultusu. Kolunu kavrıyorum, Warner o saniye yer değiştirip, J'nin ağırlığını ikimiz arasında paylaştırıyor, üçümüz birden öne doğru savruluyoruz. Yere öyle sert çarpıyoruz ki nefesim kesiliyor, en nihayet kafamı kaldırabilecek duruma geldiğimde, kocaman açılmış gözlerimde saklayamadığım bir korkuyla Warner'a bakıyorum.

"Bunu yapan Emmaline," diyorum ona bağırarak.

Başını sallıyor, yüzünde sert bir ifadeyle.

"Ne yapabiliriz?" diye bağırıyorum. "Nasıl böyle durmaksızın haykırabiliyor?"

Warner sadece yüzüme bakıyor.

Bana *bakıyor* ve gözlerindeki işkence dolu bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. J bu şekilde haykırmaya devam *edemez*. Burada böyle dizlerinin üzerinde çöküp bin yıl ağlayamaz. Bu saçmalık onu öldürür. Hay İsa adına. Durumun kötü olduğunun farkındaydım ama nedense bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim.

J ölecek gibi görünüyor.

"Onu kaldırmayı deneyelim mi?" Bunu niye sorduğumu bile bilmiyorum. Değil tüm vücudunu, kolunu bile baş hizama kadar kaldırabileceğim şüpheli. Kendi bedenim hâlâ titriyor, o kadar titriyor ki bu kızı yerden yukarıda tutmak için payıma düşen görevi zorlukla yerine getiriyorum. Damarlarında ne tür manyak bir şeyin dolaştığına dair bir fikrim yok ama J şu an başka bir alemde. Yarı ölü gibi duruyor, daha çok uzaylı gibi. Gözleri sımsıkı kapalı, çenesi kasılmış. Enerji *yayıyor*. Bu aşırı korkutucu.

Ve ben ayakta çok zor duruyorum.

Kollarımdaki ağrı omuzlarıma ve sırtıma doğru yayılmaya başlıyor, keskin bir rüzgâr aşırı ısınmış çıplak tenimi yalayınca şiddetli bir şekilde titriyorum.

"Hadi deneyelim," diyor Warner.

Kafamı sallıyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

Olduğumdan daha güçlü olmak için dua ediyorum.

Nasıl yapıyorum bilmiyorum fakat mucize eseri ayaklanıyorum. Warner'la birlikte Juliette'i aramıza sıkıştırıp tutmayı başarıyoruz ve ona baktığımda onun da zorlandığını fark edip biraz rahatlıyorum. Onun herhangi bir konuda zorlandığına hiç şahit olmamıştım, hatta onu hiç terlerken bile görmediğime eminim. Şu anda her ne kadar gülmem gelse de, Juliette'i tutmak için didinen Warner'ın hali içimde yeni bir korku dalgası yaratıyor. Onu zaptetmek için yalnız başına ne kadardır uğraştığına dair hiçbir fikrim yok. Burada olmasaydı ne olurdu hiç bilmiyorum. Ve biz şu an pes etsek Juliette'e ne olur, hiçbir fikrim yok.

Bu düşünceyle yeniden güç kazanıyorum. Seçme şansımız yok. J'nin şu anda bize ihtiyacı var, nokta.

Bu da daha güçlü olmam gerektiği anlamına geliyor.

Bu şekilde dik durmamız bizi bu manyak ortamda kolay bir hedef haline getiriyor ve bir kaya parçası bize doğru uçarken uyarmak için sesleniyorum. J'yi korumak için keskin bir dönüş yapıyorum fakat omurgama bir darbe alıyorum, duyduğum acı o kadar şiddetli ki gözümün önünde şimşekler çakıyor. Sırtım bu gece zaten yaralanmıştı ve şimdi daha beter hale geldi. Fakat Warner ani

bir panikle gözlerini bana dikince, iyiyim anlamında başımı sallıyorum. Juliette'i kavrıyorum.

Acı içinde kıvranarak milim milim Sığınak'a doğru geri dönüyoruz.

J'yi, bir haçı sürükler gibi sürüklüyoruz, başı geriye düşmüş, ayakları yeri sürüyor. Sonunda çığlık atmayı kesti fakat bu sefer de vücudu şiddetle sarsılıyor, zaptedilemiyor ve Warner da akıl sağlığını her an yitirecekmiş gibi görünüyor.

Nazeera'yı yeniden görene kadar asırlar geçmiş gibi hissediyorum fakat beynimin mantık tarafı sadece yirmi, bilemedin otuz dakika geçtiğini tahmin ediyor. Kimbilir. Buraya, yanında yardım edebilecek birileriyle dönmek için elinden geleni yaptığına eminim fakat çok geç kaldık gibi geliyor. Her şey için çok geç sanki.

Ne halt olup bitiyor, artık bilmiyorum.

Dün, bu sabah –bir saat önce– James ve Adam için endişeliydim. Sorunlarımızın basit ve kolay çözülür olduğunu düşünüyordum: çocukları geri getirmek, başkomutanları öldürmek, güzel bir öğlen yemeği yemek.

Fakat şimdi...

Nazeera ve Castle ve Brendan ve Nouria koşarak gelip önümüzde duruyorlar. Birbirimize bir diğerimize bakıyorlar.

Üzerimizden ileriye bakıyorlar.

Gözleri bir o yana bir bu yana gidiyor,

Neye baktıklarını görmek için boynumu uzatıyorum ve bir alev dalgasının üzerimize doğru ilerlediğini fark ediyorum.

Yığılacakmışım gibi hissediyorum.

Bedenim beter durumda. Bacaklarım lastikten yapılmış gibi, ağırlığımı güçbela taşıyorlar ve J'yi yine de tutabiliyor olmam bir mucize. Aslında, Warner'ın sıkı, gergin vücuduna attığım kısa bir bakış işin büyük bir kısmını muhtemelen onun yaptığını anlamama yetiyor.

Herhangi birimizin bu durumdan nasıl kurtulabileceğini bilmiyorum. *Kıpırdayamıyorum.* Alev dalgasından kaçamayacağım kesin.

Ve sonra olanların hiçbirini gerçekten anlamıyorum.

İnsan sesine benzemeyen bir haykırış duyuyorum, Stephan aniden bize doğru koşuyor. *Stephan.* Bir anda önümüzde beliriyor, bir anda aramıza giriyor. Bir bez bebekmiş gibi J'yi kucağına alıyor ve hepimize birden koşmamız için bağırıyor. Castle geride kalıp yakındaki bir kuyudan alevlere su atıyor; yangını söndürme çabaları tam anlamıyla işe yaramasa da kaçmamız için gereken süreyi sağlıyor bize. Warner'la ben diğerleriyle birlikte sürünürcesine kampa dönüyoruz ve Sığınak'ın eşiğinden içeri girer girmez bizi çılgınca heyecanlanmış yüzler karşılıyor. Sayısız insan öne doğru akın ediyor, bağrışları, çığlıkları ve histerik koşuşturmaları birleşip, kesintisiz tek bir ses fırtınasına dönüşüyor. Mantıklı düşününce insanların neden ortalığa çıktıklarını, endişeli olduklarını, çığlıklar atıp bağıra bağıra birbirlerine cevap alamayacakları sorular sorduklarını anlıyorum fakat şu anda sadece hepsinin defolup gitmelerini istiyorum.

Nouria'yla Sam aklımı okumuş görünüyorlar.

Kalabalığa emirler yağdırıyorlar ve isimsiz bedenler çekilmeye başlıyorlar. Stephan koşmayı bırakıyor fakat hızlı hızlı yürüyüp kalabalığı dirsekleriyle yarıyor; ona

minnet duyuyorum. Sonya ve Sara koşarak gelip yüksek sesle onları sıhhiye çadırına doğru takip etmemizi söylediklerinde, öne atılıp her ikisini de öpesim geliyor.

Yapmıyorum.

Onun yerine, iyi olup olmadığını anlamak için Castle'a bakınıyorum. Fakat arkama dönüp etrafı çevrili arazimize baktığımda tokat etkisi yapan beklenmedik bir idrak durumu yaşıyorum. *Burasıyla orası* arasındaki farklılık hayal gibi.

Buradaki gökyüzü berrak.

Hava sakin. Toprak kendini toparlamış. Bizi Sığınak'a kadar takip eden ateş duvarı şu an gitgide zayıflayan bir dumandan ibaret. Ağaçlar dik pozisyonlarını almış; kasırga hafif bir sis perdesinden biraz hallice. Gün neredeyse güzel görünüyor. Bir an için bir kuş cıvıltısı duyduğuma yemin edebilirim.

Herhalde aklımı kaçırıyorum.

Çadırlarımıza giden aşınmış bir yolun ortasında yere yığılıyorum, yüzümü küt diye ıslak çimene vuruyorum. Burnuma dolan taze, nemli toprak kokusunu içime çekiyorum. Çok güzel bir koku. Bir mucize. *Belki*, diye geçiriyorum aklımdan; belki iyi olacağız. Belki gözlerimi kapatabilmek için bir iki dakikam olacak.

Warner uzun adımlarla yüzükoyun pozisyondaki bedenimin yanına geliyor, o kadar güçlü hareket ediyor ki şaşırarak doğruluyorum, oturur pozisyona geçiyorum.

Hâlâ nasıl böyle hareketli, hiçbir fikrim yok.

Ayağında ayakkabı bile yok. Ne gömlek ne çorap ne ayakkabı. Sadece bir eşofman altı. Göğsünde boylu boyunca kocaman derin bir yara izi olduğunu ilk defa fark

ediyorum. Kollarında da bir sürü kesik. Boynunda çirkin bir sıyrık. Sırtı boyunca kan sızıyor ve Warner farkında bile görünmüyor. Tüm sırtı yara izleriyle dolu, yüzüne de kan bulaşmış. Aklını kaçırmış gibi duruyor. Fakat hâlâ hareket halinde, gözleri öfke ve adlandıramadığım bir şeyle yanıyor – ödümü bokuma karıştıran bir şeyle.

Hâlâ J'yi tutmakta olan –âdeta felç geçiren– Stephan'a yetişiyor ve ben parmaklarımla kendimi bir ağaca doğru çekip, yerden kalkmak için gövdesinden destek alıyorum. Zorlukla arkalarından gidiyorum, aniden çıkan bir esintiyle istemsiz bir şekilde irkiliyorum. Üzerimize uçarak gelen bir kaya parçası veya moloz var mı diye hızla dönüp ormanlık alana bakıyorum ve Nazeera'yla karşılaşıyorum. Elini kolumun üzerine koyuyor.

"Endişelenme," diyor. "Sığınağın sınırları içinde güvendeyiz."

Ona bir bakış atıyorum sonra da etrafa, bir sığınma yeri olan bu görkemli kamp alanındaki her bir bağımsız masif yapıyı saklayan bildiğimiz beyaz çadırlara.

Nazeera başını sallıyor. "Evet, çadırlar bunun için. Nouria, Emmaline'in yarattığı illüzyonlara karşı bizi bağışık kılan bir tür panzehirle tüm ışık korumalarını güçlendirdi. Arazinin her dönümü korumalı; çadırların üzerlerinin kaplandığı yansıtıcı malzeme içeride de daha kesin bir güvenlik sağlıyor."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Sordum."

Ona tekrardan bir bakış atıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Uyuşuk. Beynimin derinliklerinde bir şey kırmış gibiyim. Bedenimin derinliklerinde.

"Juliette," diyorum.

Şu an ağzımdan çıkartabildiğim tek kelime bu ve Nazeera onun asıl adının Ella olduğunu söyleyerek beni düzeltmeye niyetlenmiyor bile. Sadece elimi tutup sıkıyor.

ELLA
JULIETTE

Rüya gördüğümde sesli görüyorum.

Yağmur ağır ağır yumuşak bir şekilde betona çarpıyor. Yağmur birikiyor, gürültü yapıyor, sonunda dengeli hale geliyor. Yağmur, o kadar ani o kadar şiddetli ki kendi de irkiliyor. Rüyamda, dudaklarımdan ve burnumun ucundan sular damlıyor, yağmur dallardan akıp, karanlık sığ havuzlara doluyor. Su birikintilerine güçlü adımlar çarptığında, ölümü duyuyorum.

Yaprakları duyuyorum...

Kolayca bükülüp, kırılıp, teslim olmanın ağırlığı altında titreyen dallardaki yaprakları. Rüyamda rüzgârı görüyorum, mesafeler boyunca esiyor. Kilometrelerce, dönümler boyunca. Bitmez tükenmez fısıltılar tek bir esinti oluşturmak için bir araya geliyor. Rüzgârın uzak dağlardaki çimleri taradığını duyuyorum, rüzgârın boş, ıssız ovalarda inleyerek günah çıkardığını duyuyorum. Umutsuz nehirlerin, kendini susturmak için boşa çaba gösteren dünyayı susturmaya çalışırken çıkardıkları şşt şşt seslerini duyuyorum.

Fakat
bu hengâmenin içinde
gömülüp kalmış
bir ses o kadar tekdüze ki, her gün daha da duyulmaz hale geliyor. Onu seziyoruz fakat kalpleri nasıl tuttuğunu, yumruklarını nasıl sıktığını, parmaklarını avuç içlerine nasıl geçirdiğini anlamıyoruz. Konuşmak için, sonunda uzun uzun haykırmayı kesmesi şaşırtıyor.

Parmaklar titriyor.
Çiçekler ölüyor.
Güneş geri çekiliyor, yıldızlar sönüyor.
Bir odadasın, bir dolapta, bir mahzende, anahtar yok...
Tek bir ses duyuluyor:

Öldür beni

KENJI

J uyuyor.

O kadar ölü gibi görünüyor ki ona zorlukla bakabiliyorum. Teni o kadar beyaz ki maviye dönüşmüş. Dudakları o kadar mavi ki, mora dönüşmüş. Nedense şu son birkaç saat içinde kilo verdi. Küçücük bir kuşa benziyor, yavru, minnacık ve narin. Uzun saçları yüzünü bir yelpaze gibi çevrelemiş, tamamen hareketsiz yatıyor; yüzü tavana bakan, küçük mavi bir oyuncak bebek. Tabutta yatıyormuş gibi görünüyor.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemiyorum tabii.

Warner da bayağı ölü gibi duruyor. Solgun görünüyor, zihni karışık. Sağlıksız.

Ve o da konuşulamayacak halde.

Son birkaç aydaki mecburi yoldaşlık âdeta beynimi yıkadı; Warner'ın nasıl biri olduğunu neredeyse unuttum.

Soğuk. Kırıcı. Ürkütücü derecede sessiz.

Şu anda Juliette'in yatağının yanındaki bir iskemlede dimdik otururken, kendinin bir taklidi gibi duruyor. J'yi buraya getireli saatler oldu ama o hâlâ kimsenin yüzü-

ne doğru düzgün bakmadı. Göğsündeki kesik şu anda daha da kötü görünüyor ama bununla ilgili hiçbir şey yapmıyor. Bir ara birkaç dakikalığına kayboldu ve ayağında botlarla geri geldi. Vücuduna bulaşmış kanı temizlemeye bile yeltenmedi. Gömlek giymeye de hiç niyetlenmedi. İstese iyileşmek için Sonya ile Sara'nın iyileştirici güçlerinden yararlanabilirdi ama bunun için hiç uğraşmıyor bile. Dokunulmayı reddediyor. Yemek yemeyi reddediyor. Ağzından çıkan kelime sayısı üç beş ve o kadar kırıcılar ki üç kişinin ağlamasına neden oluyor. Nouria sonunda, takım arkadaşlarına böyle saldırgan davranmaya devam ederse onu dışarı atıp vuracağını söyledi. Sanırım Warner'in itiraz edecek halinin olmaması, onu bunu yapmaktan alıkoydu.

Warner acı çekiyor.

Eski Kenji olsa gözlerini devirip boş verirdi. Eski Kenji olsa, aşağılık Warner'a tüm oklarını fırlatırdı ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen acı çekiyor olmasından mutlu olurdu.

Fakat ben artık o adam değilim.

Artık Warner'ı fazlasıyla iyi tanıyorum. J'yi ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Onu mutlu etmek için her şeyi yapacağını biliyorum. Onunla evlenmek istedi yahu. Onu kurtarmak için neredeyse canını verdiğini gördüm, onu hayatta tutabilmek için saatlerce cehennem azabı çektiğini.

İki saat, tam söylemek gerekirse.

Warner, ben geldiğimde J ile yaklaşık bir saattir orada olduklarını söylemişti ve kızlar gelip J'yi stabilize edene kadar da en az bir kırk beş dakika geçmişti. Yakla-

şık iki saat boyunca J'ye bir zarar gelmesin diye çabalamış, onu korumak için kendi vücudunu devrilen ağaçlara, uçan kayalara, molozlara ve şiddetli rüzgârlara siper etmişti. Kızlar, ona sadece şöyle bir bakınca bile en az iki kaburgasının kırık olduğunu anladıklarını söylediler. Sağ kolunda çatlak. Çıkmış bir omuz. Muhtemelen iç kanama. Kızlar ona o kadar söylendiler ki Warner sonunda bir iskemleye oturdu, sağlam eliyle yaralı kolunu bileğinden kavrayıp kendi omzunu yerine oturttu. Canının yandığının tek göstergesi ani aldığı keskin nefesti.

Sonya bağırarak ileri atıldı ama geç kaldı.

Warner sonra da eşofman altının bilek kısmını dikişinden yırttı, pamuklu kumaştan uzun bir parça koparttı yerine yeni oturttuğu kolu için bir askı yaptı. Tüm bunları yaptıktan sonra nihayet kafasını kaldırıp kızlara baktı.

"Şimdi beni rahat bırakın," dedi tehditkâr bir şekilde.

Sonya ve Sara o kadar sinirlendiler ki –gözleri öfke saçıyordu– onları âdeta tanıyamadım.

Warner'ın göt herifin teki olduğunu biliyorum.

İnatçı, kalın kafalı ve zalim olduğunu biliyorum. Fakat şu an ona kızacak gücü kendimde bulamıyorum. Yapamıyorum.

Bu herif için üzülüyorum.

Hepimiz J'nin yatağının etrafında durmuş ona bakıyoruz. Köşedeki monitör hafifçe ötüyor. Oda kimyasal kokuyor. Sonya ile Sara, J'nin bedenini yatıştırabilmek için ona ciddi sakinleştirici iğneler yapmak zorunda kaldılar. İşe yaramış görünüyor: o sakinleşince dışarıdaki dünya da sakinleşti.

Yeniden Kuruluş duruma çabuk uyandı, öyle kusursuz bir savunma yaptılar ki, inanamadım. Sabahki olayların, olası bir yıkma girişimine karşı bir tatbikat olduğunu iddia ederek durumu lehlerine çevirmeye çalıştılar. Daha fazla kötüye gitmeden durumu kontrol altına almayı başardıklarını iddia edip, sağladıkları koruma için insanların Yeniden Kuruluş'a minnettar olmaları gerektiğini, onlar olmazsa dünyanın çok daha kötü bir yer olacağını hatırlattılar. Olanlar herkesi korkutmuştu. Şu anda ortalık daha sakindi. Siviller daha önce olmadıkları kadar sakin görünüyorlar. Yeniden Kuruluş'un, insanları, güneşin bir *dakikalığına yok olup* gökyüzünün çökmesinin, dünyadaki olağan şeylerden olduğuna inandırmayı başarması gerçekten şaşırtıcı.

İnsanları böyle saçmalıklarla doldurmaları ve insanların da bunları yemesi inanılmaz bir durum.

Fakat kendimle ilgili çok çok dürüst olmam gerekirse, durumu bilmeseydim muhtemelen ben de bu saçmalığı yerdim.

Yüksek sesle içimi çekiyorum. Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Bu sabah acayip bir rüya gibiydi.

Gerçeküstü, Yeniden Kuruluş'un imha ettiği, eriyen saatlerin resmedildiği tablolar gibi. Her yanım o kadar sızlıyor ve o kadar yorgunum ki, kızacak kadar bile enerjim yok. Sadece üzgün olmaya yetecek kadar enerjim var.

Hepimiz gerçekten, gerçekten üzgünüz.

Bu odaya tıkışmış olan herkes: ben, Castle, Nouria, Sam, Süpermen (Stephan'a yeni taktığım lakap), Haider, Nazeera, Brendan, Winston, Warner. Hepimiz üzgü-

nüz, bir çuval dolusu üzgün insan. Sonya ve Sara dışarıda ama birazdan gelecekler ve gelince onlar da üzülecek.

Ian ve Lily de burada olmak istedi fakat Warner onları şutladı. Onlara açıkça çıkmalarını söyledi ve sebebini açıklamadı. Sesini yükseltmedi. Ian'ın yüzüne bakmadı bile. Sadece dönüp gitmelerini söyledi. Brendan o kadar afalladı ki ağzı açık kaldı. Ve hiçbirimiz Warner'a bir şey söylemeye cesaret edemedik.

Suçlu hisseden küçük bir yanım, Warner acaba, o ve J sempozyum sırasında kaybolduklarında Ian'ın onun arkasından kötü konuştuğunu ve onları aramak için uğraşmak istemediğini mi öğrendi acaba (nasıl öğrendiği meçhul), diye merak etti.

Bilemiyorum. Bu sadece bir varsayım. Fakat belli ki Warner oyun oynamaktan yoruldu. Kibarlıktan yoruldu, sabır göstermekten yoruldu, J dışındaki insanlara önem vermekten yoruldu. Bu, buradaki gerilimin şu anda pek sağlıklı bir durum olmadığı anlamına geliyor. Castle bile biraz tedirgin görünüyor, Warner'dan artık emin değil gibi.

Sorun şu, hepimiz fazla rahatlamıştık.

Birkaç aydan beridir Warner'ın ne kadar ürkütücü olduğunu unutmuştuk. Üç beş kez yüzümüze güldü diye onun aslında acımasız bir katillik geçmişi olan bir psikopat olduğunu unutmayı tercih ettik. Onun düzeldiğini düşündük. Yumuşadığını. Bazılarımıza sadece Juliette nedeniyle tahammül ettiğini unuttuk.

Ve şimdi, o olmayınca...

Warner artık buraya ait değil gibi.

J'siz parçalanıyoruz. Odadaki enerji hissedilir dere-

cede değişti. Artık bir takımmışız gibi hissetmiyoruz ve bunun bu kadar çabuk olması korkutucu. Keşke Warner bu kadar aşağılık olmasaydı. Eski haline dönmek için, bu odadaki herkesi uzaklaştırmak için bu kadar acele etmeseydi. Eğer küçücük bir iyi niyet göstergesinde bulunsaydı biz bu durumu tersine çevirirdik.

Mümkün görünmüyor.

Ben diğerleri kadar dehşete kapılmış değilim fakat aptal da değilim. Onun bu tehditkâr hiddetinin blöf olmadığını biliyorum. İstiflerini tek bozmayanlar başkomutan çocukları. Onun bu haliyle kendilerini gayet rahat hissediyorlar. En çok da Haider. Bu arkadaş, Warner'ın nasıl birine dönüştüğüne ve bu değişiklikle nasıl baş edeceğine dair bir fikri olmadığından sürekli endişe içindeydi. Fakat şimdi? Artık sorun kalmadı. Sayko Warner'la her şey süper. Eski kankalar.

Sonunda Nouria sessizliği bozuyor.

Hafifçe boğazını temizliyor. Birkaç kişi başını kaldırıyor. Warner ters ters yere bakıyor.

"Kenji," diyor yavaşça, "bir dakika konuşabilir miyiz? Dışarıda?"

Kaskatı kesiliyorum.

Tereddüt ederek etrafıma bakınıyorum, beni başkasıyla karıştırıyor sanki. Castle ve Nazeera aniden bana doğru dönüyorlar, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış. Diğer yandan da Sam, gerildiğini saklamaya çalışarak karısına bakıyor.

"Şey" –kafamı kaşıyorum– "belki burada konuşmalıyız," diyorum. "Grup olarak?"

"Dışarıda Kishimoto." Nouria ayağa kalkıyor, sesinde-

ki yumuşaklık kayboluyor, yüzündeki de. "Şimdi lütfen."

Gönülsüzce ayağa kalkıyorum.

Nazeera'ya bakıyorum, durumla ilgili bir fikri var mı merak ediyorum, yüzünden bir şey anlaşılmıyor.

Nouria bana bir kez daha sesleniyor.

Başımı sallayıp onu takip ediyorum. Beni köşeye yönlendirip dar bir geçide sokuyor.

Yoğun bir çamaşır suyu kokusu var.

J, TÇ'de yatıyor –tıbbi çadırın kod adı– kavram hatası var gibi duruyor çünkü çadır birimi sadece görünüşte çadır. Binanın içi, tek kişilik odaları ve ameliyathaneleriyle biraz daha hastaneye benziyor. Buradan ilk geçtiğimde şoke olmuştum çünkü bu alan bizim Omega Noktası'yla 45. Mıntıka'dakinden çok farklı. Sonya ve Sara çıkıp gelmeden önce Sığınak'ta hiç şifacı yoktu. Tıbbi çalışmalar daha çok geleneksel tarzda yürüyordu: kendi kendini yetiştirmiş bir avuç doktor ve cerrahla. Bu eski usul, hayati tehlike oluşturan uygulamalarda, buranın eski dünyamızdan kalma bir yer olduğu hissi uyandıran bir şey var. Korkutucu bir bina.

Bulunduğum yerden, ana koridordan, standart hastane seslerini duyabiliyorum – bipleyen makineler, arada bir inlemeler, bağırmalar, dahili anonslar. Bir sedyeyi geçit boyunca hızlı hızlı iten bir ekip yanımdan geçerken kendimi iyice duvara yapıştırıyorum. Sedyede yatan yaşlı adama serum bağlanmış, yüzünde oksijen maskesi var. Nouria'yı görünce güçsüz bir şekilde elini kaldırıp sallıyor. Gülümsemeye çalışıyor.

Nouria geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve adam odaya götürülene kadar gülümsemeye devam edi-

yor. Adam gözden kaybolur kaybolmaz beni köşeye sıkıştırıyor. Gözleri çakmak çakmak, koyu kahverengi teni loş ışıkta tehditkâr bir şekilde parlıyor. Omurgamı dikleştiriyorum.

Nouria şaşırtıcı bir şekilde ürkütücü görünüyor.

"Ne haltlar dönüyor burada?" diyor. "Sen ne yaptın?"

"Tamam, öncelikle" –iki elimi birden kaldırıyorum– "ben hiçbir şey *yapmadım*. Ve ben hepinize tamı tamına ne olduğunu anlattım..."

"Bana Emmaline'in zihnine girmeye çalıştığını hiç söylemedin."

Bu söylediği beni sinir ediyor. "Ne? Bal gibi de söyledim. Dosdoğru söyledim. Hem de tam bu kelimelerle."

"Ama gerekli detayları anlatmadın," diyor. "Nasıl başladı? Nasıl hissettin? Sonra neden vazgeçti?"

"Bilmiyorum," diyorum kaşlarımı çatarak. "Ne olup bittiğini anlamadım ben de sadece tahmin yürütebiliyorum."

"O zaman *tahmin et*," diyor gözlerini kısarak. "Yoksa... Şu anda zihninde değil artık, değil mi?"

"Ne? Hayır."

Nouria derin bir nefes alıyor ama rahatlamadan çok rahatsızlık duygusuyla. Teslimiyet ifadesiyle parmaklarıyla şakaklarına bastırıyor. "Bu hiç mantıklı değil," diyor daha çok kendi kendine. "Neden Ella'nın beynine böyle sızmaya çalışsın ki? Neden *seninkine*? Onun Yeniden Kuruluş'a karşı olduğunu zannediyordum. Bu şekilde daha çok onlar için çalışıyormuş izlenimi veriyor."

Kafamı hayır anlamında sallıyorum. "Zannetmiyorum. Bana daha çok, J'nin onu öldüremeyeceğinden kork-

tuğu için ve benim bunu daha çabuk yapacağım ümidiyle, son bir çabayla zihnime girdi gibi geliyor. Benim cesur ama zayıf olduğumu düşündü. Kulağa belki çılgınca gelecek ama, bence Emmaline bir an için, onu zihnimin içindeyken öldürürsem yeteneklerine hâkim olabilecek kadar güçlü olduğumu düşündü. Fakat beynime daldıktan sonra yanıldığını anladı. Onun zihnine hâkim olacak kadar güçlü olmadığımı hele onu öldürecek güçte hiç olmadığımı anladı." Omuz silkiyorum. "Ve beni serbest bıraktı."

Nouria bedenini dikleştiriyor. Bana afallamış bir şekilde bakıyor. "Gerçekten ölecek kadar umutsuz olduğunu mu düşünüyorsun? Birisi onu öldürmeye kalksa karşı koymayacağını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Korkunç ama evet," diyorum bakışlarımı kaçırarak. "Emmaline gerçekten berbat durumda."

"Fakat Ella'nın bedeninde var olabilir, en azından kısmen," diyor Nouria alnını çatarak. "Fakat iki bilinç bir bedende? Nasıl?"

"Bilmiyorum." Tekrardan omuz silkiyorum. "J, Evie'nin Okyanusya'dayken –onu Sentez Operasyonu'na hazırlamak için– aslen Emmaline'in yeni bedeni haline gelmesi için kaslarına, kemiklerine birtakım uygulamalar yaptığını söyledi. Sonuç olarak, Evie'nin planının öteden beri, J'nin bedenini Emmaline'e konak olarak kullanmak olduğunu zannediyorum.

"Ve Emmaline bunu biliyor olmalı," diyor Nouria usulca.

Bu sefer kaşlarını çatan ben oluyorum. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Tam olarak bilmiyorum. Fakat bu durum işleri karıştırıyor. Çünkü hedefimiz Emmaline'i öldürmek ise ve

Emmaline şu anda Ella'nın bedeninde yaşıyor..."

"Dur." Midem korkuyla kasılıyor. "Dışarı, buraya çıkmamızın nedeni bu mu? Böyle gizemli davranmanın nedeni bu mu?"

"Sesini alçalt," diyor Nouria sertçe, arkamda bir yere bakarak.

"Lanet olsun, sesimi falan kısmıyorum," diyorum. "Aklından ne geçiyor senin? Sen– Bir dakika ya, sen nereye bakıp duruyorsun?" Boynumu uzatıyorum ama arkamda sadece beyaz bir duvar görüyorum. Kalbim deli gibi atıyor, beynim fazla hızlı çalışıyor. Çabucak dönüp yüzüne bakıyorum.

"Bana doğruyu söyle," diyorum. "Beni bu yüzden mi sıkıştırdın? J'yi, Emmaline'i içinde taşırken öldürüp öldüremeyeceğimizi mi anlamak için mi? Sebep bu mu? *Sen çıldırdın mı?*"

Nouria bana dik dik bakıyor. "Dünyayı kurtarmak istemek çılgınlık mı? Emmaline şu anda evrenimizle ilgili yanlış olan her şeyin merkezinde ve *koridorun* sonundaki bir odada yatan bir bedenin içinde hapsolmuş durumda. Böyle bir ânı ne kadar uzun zamandır beklediğimizi biliyor musun? Beni yanlış anlama Kishimoto, bu düşünce silsilesini sevmiyorum fakat ben..."

"*Nouria.*"

Karısının sesini duyunca Nouria fark edilir bir şekilde susuyor. Benden bir adım uzaklaşıyor ve ben rahatlıyorum. Birazcık.

İkimiz de dönüyoruz.

Sam yalnız değil. Yanında Castle var, ikisi de oldukça sinirli görünüyor.

"Onu rahat bırak," diyor Castle. "Kenji yeterince şey yaşadı. Toparlanmak için zamana ihtiyacı var."

Nouria cevap vermeye çalışıyor fakat Sam onu durduruyor. "Bu konuyu daha kaç kez konuşacağız?" diyor. "Gergin olduğunda beni öylece dışarıda bırakamazsın. Bana haber vermeden kafana göre hareket edemezsin." Sarı saçları gözlerinin önüne düşüyor, sinirle saç tutamlarını yüzünden çekiyor. "Ben senin *ortağınım*. Burası bizim Sığınak'ımız. Hayatımız. Bunu birlikte kurduk, hatırlıyor musun?"

"Sam." Nouria içini çekiyor, gözlerini sımsıkı yumuyor. "Seni dışarıda bırakmaya çalışmadığımı biliyorsun. Seni..."

"Kelimenin tam anlamıyla beni dışarıda bıraktın. Resmen kapıyı kapattın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Castle'la göz göze geliyoruz: özel bir tartışmanın ortasına düşmüş gibi görünüyoruz.

İyi, napalm.

"Hey Sam," diyorum, "karının Juliette'i öldürmek istediğini biliyor muydun?"

Castle şok oluyor.

Sam'in vücudu gevşiyor. Şaşkınlık içinde Nouria'ya bakıyor.

"Ha," diyorum başımı sallayarak. "Nouria onu şu anda öldürmek istiyor, hani hazır komadayken. Ne dersin? Başımı Sam'e doğru eğiyorum. Fikir iyi mi? Kötü mü? Belki üzerinde düşünmek gerek?"

"Doğru olamaz," diyor Sam karısına dik dik bakmaya devam ederek. "Onun şaka yaptığını söyle."

"O kadar basit değil," diyor Nouria. Bana öyle kin dolu bir bakış atıyor ki kendimi neredeyse alçak gibi görüp kö-

tü hissediyorum. Gerçekte Nouria'yla Sam'in kavga etmesini istemiyorum fakat ne olursa olsun. Öyle rasgele en iyi arkadaşımı öldürmeyi önerip bunu iyi karşılamamı bekleyemez. "Ben sadece..."

"Tamam, yeter."

Nazeera'nın sesini duyunca başımı kaldırıp bakıyorum. Hangi ara çıkıp geldiğini bilmiyorum ama bir anda ellerini göğsünde kavuşturmuş bir şekilde önümüzde beliriveriyor. "Böyle yapmıyoruz. Özel konuşmalar yok. Alt gruplar yok. Her an yolumuza çıkacak olan bela hakkında hep birlikte konuşmak zorundayız ve bununla savaşacak bir yol bulma şansımız olursa da birlik olmak zorundayız."

"Hangi bela?" diye soruyorum. "Lütfen daha açık ol."

"Nazeera'yla aynı fikirdeyim," diyor Sam gözlerini karısına dikerek. "Hadi içeri dönüp konuşalım. Hep birlikte. Aynı anda."

"Sam," diyerek Nouria tekrar bir denemede bulunuyor. "Ben..."

"Hayret bir şey." Stephan bizi görür görmez duruyor, ayakkabıları seramiğin üzerinde gıcırdıyor. Grubun içinde hemen ayırt ediliyor, buraya ait olmak için fazla kibar, fazla medeni. "Tanrı aşkına hepiniz dışarıda toplanmış, ne yapıyorsunuz?"

Sonra da usulca Nazeera'ya: "Bizi onunla neden yalnız bıraktınız? O tam bir pislik. Haider'i neredeyse ağlatıyordu."

Nazeera iç geçiriyor, burnunun kemerini sıkarak gözlerini kapatıyor. "Haider bunu kendi kendine yapıyor. Warner'ın en iyi arkadaşı olduğunu düşünüp kendini niye kandırıyor hiç anlamıyorum."

"Öyle de olabilir," diyor Stephan kaşlarını çatarak. "Bildiğin gibi çıta oldukça düşük."

Nazeera tekrar iç geçiriyor.

"Warner'ın herkese eşit derecede korkunç davranması Haider'e daha iyi hissettiriyorsa," diyor Sam. Nouria'ya bakıyor. "Bu arada Amir bana hâlâ Warner'in kendisine ne dediğini söylemedi."

"Amir mi?" Castle kaşlarını çatıyor. "Petrol birimini yöneten genç adam mı?"

Sam kafasını sallıyor. "Bu sabah istifa etti."

"Hayır." Nouria şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke öyle olsaydı. Görevi Jenna'ya vermek zorunda kaldım."

"Bu delilik." Nouria başını sağa sola sallıyor. "Daha üç gün oldu ve biz şimdiden dağılıyoruz."

"Üç gün mü?" diyor Stephan. "*Biz* geleli üç gün oldu, öyle mi? Bunu böyle söylemek hoş değil."

"Dağılmıyoruz," diyor Nazeera aniden. Öfkeyle. "Dağılmayı göze alamayız. Şimdi değil. Yeniden Kuruluş her an kapımıza dayanmak üzereyken değil."

"Dur– ne?" Sam alnını çatıyor. "Yeniden Kuruluş nerede olduğumuzu bilmiy..."

"Tanrım, bu öyle moral bozucu ki," diye inliyorum ellerimle saçlarımı çekiştirerek. "Hepimiz şu anda neden gırtlak gırtlağa gelmiş durumdayız? Juliette kendinde olsaydı hepimize öyle kızardı ki. Ve Warner'a da böyle davranıp bizi birbirimize düşürdüğü için daha çok kızardı. O bunun farkında değil mi?"

"Hayır," diyor Castle yavaşça. "Tabii ki değil."

Sert bir *tak tak sesi...*

Hepimiz dönüp bakıyoruz.

Winston ile Brendan köşeden görünüyorlar. Brendan bir kez daha yumruğuyla duvara vuruyor.

Nouria sesli bir nefes veriyor. "Yardımcı olabilir miyiz?"

Bize doğru uygun adım yürüyorlar, öyle farklı görünüyorlar ki, neredeyse *–neredeyse–* komikler. İkisi geceyle gündüz gibiler.

"Selam herkese," diyor Brendan yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Winston ani bir şekilde gözlüğünü çekip çıkarıyor. Bakışları ters. "Burada neler dönüyor? Neden burada kendi aranızda toplantı yapıyorsunuz? Ve bizi neden onunla yalnız bıraktınız?"

"Bırakmadık," demeye çalışıyorum.

"Yapmıyoruz," diyor Sam ile Nazeera aynı anda.

Winston gözlerini deviriyor. Gözlüklerini yerine itiyor. "Bu numaralar için fazla yaşlıyım."

"Senin sadece bir kahveye ihtiyacın var," diyor Brendan Winston'ın omzunu hafifçe pat patlayarak. "Winston gece pek iyi uyuyamadı," diye hepimize açıklama yapıyor.

Winston kendini toparlıyor. Aniden yüzü kızarıyor.

Gülümsüyorum.

Tek yaptığım bu. Sadece gülümsüyorum ve saniyesinde Winston gözlerini bana dikiyor, öldürücü bakışları, *kapat çeneni Kishimoto,* diye bağırıyor ve gücenmeye fırsatım bile olamadan aniden arkasını dönüyor, kulakları kıpkırmızı yanıyor.

Rahatsız edici bir sessizlik ortalığı kaplıyor.

İlk kez, Brendan, Winston'ın onun hakkında ne düşün-

düğünü gerçekten bilmiyor olabilir mi, diye geçiriyorum aklımdan. Aslında çok belli ama kimbilir. Ama bizim için bu kesinlikle bir sır değil.

"İyi madem." Castle derin bir nefes alıp, ellerini çırpıyor. "Biz de doğru dürüst konuşmak için içeri girmek üzereydik. Tabii beyler, eğer –başıyla Winston ve Brendan'ı işaret ediyor– geldiğiniz yoldan geri gitmeye itirazınız yoksa? Bu koridorda biraz sıkışmış durumdayız."

"Doğru." Brendan çabucak geriye doğru bir bakış atıyor. "Fakat şey, acaba bir iki dakika beklesek mi? Haider ağlıyordu, sanırım biraz yalnız kalmak ister."

"Of, Tanrı aşkına," diye inliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Nazeera, alnı endişeyle kırışıyor. "İçeri girsem mi?"

Brendan, bilmiyorum anlamında omuz silkiyor, bembeyaz yüzü karanlık koridorda neon gibi parlıyor. "Sanırım Warner'a Arapça bir şey söyledi. Warner'ın ne cevap verdiğini bilmiyorum fakat Haider'e bir şekilde çekip gitmesini söylediğine oldukça eminim.

"Göt herif," diye homurdanıyor Winston.

"Doğru, ne yazık ki." Brendan kaşlarını çatıyor.

Başımı sallıyorum. "Haklısınız, tamam, pislik herifin teki o. Fakat sanırım Warner konusunu o kadar büyütmemeliyiz? Perişan oldu. Bu sabah yaşadığı cehennemi unutmayalım."

"Pas." Winston kollarını kavuşturuyor, öfke mahcubiyetine baskın çıkmaya başlıyor. "Haider *ağlıyor*. Haider İbrahim. Asya başkomutanının oğlu. Warner kalbini, duygularını incittiği için bir hastane iskemlesine oturmuş *ağlıyor*. Bu durumu nasıl savunuyorsun, bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse," diye Stephan araya giriyor, "Haider her zaman biraz kırılgandır."

"Dinle, ben Warner'ı savunmuyorum, ben sadece..."

"*Yeter.*" Castle'ın sesi yüksek ve sert çıkıyor. "Bu kadar yeter." Bir şey beni hafifçe ensemden çekiyor, irkiliyorum ve Castle'ın ellerini havaya kaldırdığını fark ediyorum. Kafalarımızı kendine doğru döndürüyor. Koridorun sonunu, J'nin uyanma odasını işaret ediyor.

"Hepiniz içeri. Şimdi."

Odadan içeri girdiğimize Haider'de bir değişiklik fark etmiyoruz. Ağlama emaresi yok. Köşede tek başına duruyor, ortaya doğru bakıyor. Warner ise onu bıraktığımız pozisyonda, kaskatı bir şekilde J'nin yanında oturuyor.

Gözlerini ona dikmiş.

Ona, uyanmasını sağlayabilecekmiş gibi bakıyor.

Nazeera sertçe ellerini çırpıyor. "Pekâlâ," diyor, "ara vermek yok. Herhangi bir şey yapmadan önce strateji belirlememiz gerekiyor."

Sam kaşlarını çatıyor. "Strateji mi, ne için? Şu anda Emmaline'in hakkında konuşmamız gerekiyor. Bir sonraki adımı konuşmayı düşünmeden önce, bu sabah olanları anlamamız gerekiyor."

"Emmaline'in hakkında ve sabah olanlar hakkında konuşacağız," diyor Nazeera. "Fakat Emmaline'in durumu yerine Ella'nın durumu hakkında konuşmamız gerekiyor ki bu da çok büyük ve kapsamlı bir strateji hakkında konuşmayı gerektiriyor – başkomutan çocuklarını geri alabileceğimiz akıllıca bir plan ile birleştireceğimiz bir strateji hakkında."

Castle, Nazeera'ya bakakalıyor, Sam kadar kafası karışmış görünüyor. "Şu anda başkomutan çocukları hakkında mı konuşmak istiyorsun? Daha iyi..."

"Aptallar," diye mırıldanıyor Haider.

Onu duymazlıktan geliyoruz. Yani çoğumuz.

Nazeera başını sallıyor, odadakilerin hepsine, bana da sıklıkla yaptığı şekilde bir bakış atıyor – etrafının aptallarla çevrili olmasından dolayı hissettiği genel yorgunluğu ifade eden bir bakış.

"Bu olayların birbiriyle ilişkili olduğunu nasıl görmezsiniz? Yeniden Kuruluş bizi arıyor. Daha doğrusu Ella'yı arıyor. Hatırlarsanız, bizim saklanıyor olmamız gerekiyordu. Fakat Emmaline'in bu sabahki dikkat çekici gösterisi yerimizi açık etti. Hepimiz haberleri izledik, hepiniz acil durum raporlarını okudunuz. Yeniden Kuruluş, sivilleri kontrol altında tutmak için ciddi bir hasar kontrolü yaptı. Bu da burada ne olup bittiğini bildikleri anlamına geliyor."

Bakışlar hâlâ boş.

"Emmaline onları doğrudan Ella'ya yönlendirdi," diyor Nazeera. Bu son cümleyi kolektif zekâmızdan şüphe edercesine, ağır ağır söylüyor. "Bilinçli olarak veya yanlışlıkla. Yeniden Kuruluş bulunduğumuz yer hakkında yaklaşık bir fikir sahibi oldu."

Nouria, nutku tutulmuş vaziyette duruyor.

"Bunun anlamı," diyor Haider. Kelimeler ağzından lütfeder gibi çıkıyor. "Şu anda bizi bulma ihtimalleri birkaç saat öncesine göre çok daha yakın."

Herkes sandalyesinde dikleşiyor. Odadaki hava aniden değişiyor, son derece gergin bir hale dönüyor. Nouria'yla

Sam birbirlerine endişeli bakışlar atıyor.

"Gerçekten nerede olduğumuzu bildiklerini mi düşünüyorsun?" diye Nouria soruyor bu kez.

"Bunun olacağını biliyordum," diyor Sam başını sallayarak.

Castle kaskatı kesiliyor. "Bu ne demek oluyor?"

Sam öfkeli ama sakin bir sesle konuşuyor: "Ekibinizin burada kalmasına izin vermekle çok büyük bir risk aldık. Buraya sığınmanıza izin vererek, rızkımızı ve buradaki erkeklerle kadınlarımızın güvenliğini tehlikeye attık. Üç gündür buradasınız ve daha şimdiden konumumuzu tüm dünyaya ifşa etmeyi başardınız."

"Biz hiçbir şey ifşa etmedik. Ve bugün olanlar hiç kimsenin suçu değil..."

Nouria elini kaldırıyor. "Durun," diyor Sam'a bir bakış atarak, o kadar kısa bir bakış ki zor yakalıyorum. "Asıl meseleyi yine kaçırıyoruz. Nazeera, bu işte hep birlikteydik derken haklıydı. Aslına bakılırsa biz Yeniden Kuruluş'u bitirmek amacıyla bir araya geldik. Hep bunun için çalıştık. Normalde, kendi oluşturduğumuz topluluklarda, kafeslerde yaşamak zorunda değildik."

"Bunu anlıyorum," diyor Sam, sakin ses tonu gözlerindeki öfkeyle çelişiyor. "Fakat gerçekten hangi mıntıkada arama yapmaları gerektiğini biliyorlarsa, bizi bulmaları an meselesi. Yeniden Kuruluş'un askeri kuvvetlerini toplaması bir saat bile sürmez, tabii henüz yapmadıysa."

"Yapmıştır," diyor en az Nazeera kadar bezmiş görünen Stephan. "Tabii ki yaptı."

"Ne kadar saf bu insanlar," diyor Haider, ablasına karanlık bir bakış fırlatarak.

Nazeera iç geçiriyor.

Winston küfrediyor.

Sam başını sallıyor.

"Peki, ne öneriyorsun?" diye soruyor Winston fakat ne Nouria'ya ne Sam'e ne de Castle'a bakıyor. Nazeera'ya bakıyor.

Nazeera hiç duraksamıyor.

"Bekleyeceğiz. Ella'nın uyanmasını bekleyeceğiz," diyor. "Ona ne olduğunu öğrenmemiz gerek ve onun güvenliğini diğer her şeyin üstünde tutmamız lazım. Anderson'ın onu aşırı derecede istemesinin bir nedeni olmalı ve biz herhangi bir adım atmadan önce bu sebebi öğrenmeliyiz."

"Peki diğer çocukları geri almakla ilgili plan ne olacak?" diye soruyor Winston. "Ella'nın uyanmasını beklerken, onları kurtarmak için bir adım atmazsak çok geç olabilir."

Nazeera başını sallıyor. "Çocukları kurtarma planı Ella'yı kurtarma planıyla iç içe olmak zorunda. "Anderson'ın, başkomutan çocuklarını bize karşı bir koz olarak kullanacağına eminim. Bizim ortaya çıkmamızı sağlayacak bir tuzak olarak. Üstelik bunu, bizim bir araya geleceğimizi anlamadan önce tasarladı, ki bu benim tuzak teorimi destekliyor. Bizim uzun süre, konumumuzu belli etmeyecek kadar tedbirli davranmayacağımızı umdu."

"Şu anda yapmış olduğumuz gibi," diyor Stephan usulca, korku içinde.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "*Hay sıçayım.*"

"Anderson'ın rehineler için dürüst bir pazarlık yapmak niyetinde olmadığı çok açık," diyor Nazeera. "Zaten nasıl

mümkün olurdu ki? Nerede olduğunu bize hiç söylemedi. Onunla nerede buluşacağımıza dair hiçbir şey söylemedi. Ve en ilginci: diğer başkomutan çocuklarını almak istemedi bile. Planlarının arasında hepimizi almak varmış gibi görünmüyor. Warner'ı veya beni veya Haider'i veya Stephan'ı istemiyor. Tek istediği Ella, öyle değil mi?" Nouria'ya doğru bakıyor. "Senin söylediğin bu. Sadece Ella'yı istiyor, öyle değil mi?"

"Evet," diyor Nouria. "Doğru– Fakat ben hâlâ anladığımı zannetmiyorum. Savaşmamızı gerektiren sebeplerin hepsini ortaya koydun fakat saldırı planın aslında hiçbir şey yapmamayı içeriyor."

Nazeera rahatsızlığını saklayamıyor. "Savaşmak için plan yapmalıyız," diyor. "Çocukları bulmak için, onları kaçırmak için ve sonra da er ya da geç ebeveynlerimizi öldürmek için bir plan gerekiyor. Fakat harekete geçmeden önce Ella'nın uyanmasını beklemeyi tavsiye ediyorum. Ella kendine gelene kadar Sığınak'ta tam bir kapanma öneriyorum. O uyanana kadar giriş çıkış olmamalı. Acil ihtiyaçlarımızı Kenji'yle ben görünmezliğimizi kullanarak sağlayabiliriz. Yeniden Kuruluş her yere asker yollayacak, her dakika bu alanı gözetleyecekler fakat izole kaldığımız sürece zaman kazanmayı başarabiliriz."

"Fakat Ella'nın ne zaman kendine geleceği belli değil ki," diyor Sam. "Haftalar sürebilir – *hiç* uyanmayabilir..."

"Bizim görevimiz," diyor Nazeera onun sözünü keserek, Ella'yı her ne pahasına olursa olsun korumak. Onu kaybedersek her şeyi kaybederiz. Bu kadar. Şimdilik tüm plan bu. Önceliğimiz, Ella'nın güvenliğini sağlamak. Çocukları kurtarmak ikincil iş. Ayrıca çocuklara bir şey ol-

maz. Çoğumuz temel eğitim simülasyonları sırasında daha beter koşullardan geçtik."

Haider gülüyor.

Stephan onaylayan bir ses çıkarıyor.

"Peki ama James?" diye itiraz ediyorum. "Adam? Onlar sizin gibi değil ki. Onlar böyle boktan bir durum için hiç hazır değiller. Tanrı aşkına, James sadece on yaşında."

Nazeera bunun üzerine bana bakıyor, bir anlığına bocalıyor. "Elimizden geleni yapacağız," diyor. Sözleri kulağa hoş gelmekle birlikte, söylediği sadece bu. *Elimizden geleni.*

Bu kadar.

Kalp ritmimin bozulmaya başladığını hissediyorum.

"Yani onların ölmesini riske edeceğiz?" diyor Winston. "On yaşındaki bir canın hayatıyla kumar oynayacağız? Bir sosyopatın elinde hapis kalmasını ve işkence görmesine göz yumup, elimizden geleni yapabilmeyi umut edeceğiz? Sen ciddi misin?"

"Bazen kurban vermek zorunda kalınır," diyor Stephan.

Haider onaylarcasına omuzlarını kaldırıyor.

"İmkânı yok, olmaz," diyorum panikle. "Başka bir plan yapmalıyız. Daha iyi bir plan. Herkesi kurtaracak bir plan ve de acilen."

Nazeera bana acır gibi bakıyor.

Bakışı kaskatı kesilmeme yetiyor.

Arkamı dönüyorum, panik duygum kısa sürede öfkeye dönüşüyor. Warner'ın olduğu odaya giriyorum, işe yaramaz bir çuval gibi köşeye gidip oturuyorum. "Sen ne diyorsun?" diyorum ona. "Bu konuda ne düşünüyorsun? Kardeşlerinin ölüme terk edilmesine razı mısın?"

Boğucu bir sessizlik hüküm sürüyor.

Warner uzun bir süre cevap vermiyor, odadakiler aptallığıma müdahale edemeyecek kadar sersemlemiş vaziyette. Warner'ı yok saymak üzere yapılmış sessiz bir anlaşmayı biraz önce bozdum fakat artık uyuyan canavarın kuyruğuna bastığıma göre hep birlikte ne olacağını göreceğiz.

Sonunda Warner iç geçiriyor.

Çıkardığı ses sakin veya rahatlatıcı değil. Daha da fazla yaralandığını gösteren sert, öfkeli bir ses. "Pek çok şeye razıyım Kishimoto," diye cevap verirken başını bile kaldırmıyor.

Artık geri adım atamazdım.

"Saçmalık bu," diyorum yumruklarımı sıkarak. "Saçmalığın daniskası ve sen bunu biliyorsun. Sen bundan daha iyisin."

Warner cevap vermiyor. Kılını kıpırdatmıyor, yerdeki bir noktaya bakmaya devam ediyor. Onu kışkırtmamalıydım, biliyorum –şu anda *hassas* bir dönem geçirdiğini biliyorum– fakat kendime hâkim olamıyorum. Boş veremem, bu şekilde mümkün değil.

"Bu kadar mı yani? Olup bitenlerden sonra tüm söyleyeceğin bu mu? James'in ölmesine öylece izin mi vereceksin?" Kalbim ağırlaşıyor, göğsüm sıkışıyor. Hayal kırıklığım gitgide artıyor. "Sence J bunu nasıl karşılardı? Bir çocuğun öldürülmesine izin vermen karşısında ne hissederdi?"

Warner hızla ayağa kalkıyor.

Fazla hızlı. Bir anda pişman oluyorum. Demin biraz cesaretlenmiştim ama şimdi sadece pişmanlık duyuyorum.

Tereddütlü bir şekilde bir adım geri gidiyorum. Warner da aynısını bana doğru yapıyor. Bir anda önümde beliriyor, gözlerimin içine bakıyor, bense onunkilere bir saniyeden fazla bakamıyorum. Gözleri öylesine cansız bir yeşil ki, iyi günlerindekiyle alakaları yok. Bugün– Şu anda...

Warner, akıl hastasıymış izlenimi veriyor.

Dönüp baktığımda, parmaklarında hâlâ kan olduğunu fark ediyorum. Boğazına kan bulaşmış. Altın rengi saçlarında kan izleri var.

"*Bak bana*," diyor.

"E, yok almayayım."

"Bak bana," diyor tekrar, bu sefer sakin bir şekilde.

Dediğini neden yapıyorum bilmiyorum. Neden boyun eğiyorum bilmiyorum. İçimde neden hâlâ Warner'a inanan ve gözlerinde insani bir şey görmeyi uman bir yan var bilmiyorum. Fakat başımı kaldırıp ona bakınca o umudu kaybediyorum. Warner buz gibi bakıyor. Kopmuş.

Anlamıyorum.

Yani, ben de mahvoldum. Ben *de* altüst oldum ama tamamen başka birine dönüşmedim. Warner ise âdeta başka biri şu an. En iyi arkadaşıma evlenme teklif etmek niyetinde olan adam nereye gitti? Bu yüzden yatak odasında panik atak geçiren adam nereye gitti? Gülerken yanaklarında gamzeleri çıkan adam nereye gitti? Arkadaşım olduğunu zannettiğim adam nereye gitti?

"Ne oldu sana, adamım?" diyorum fısıldayarak. "Nereye gittin?"

"Cehenneme," diyor. "Sonunda cehennemi buldum."

~~ELLA~~
~~JULIETTE~~

Dalgalar arasında uyanıyorum, bilincim beni yavaşça yıkıyor. Uykunun örtüsünü itiyorum, tekrar altına çekilmeden nefes almaya çalışıyorum

yine bir başka akıntı

yine bir başka akıntı

başka

Hatıralar beni sarmalıyor, kemiklerimi birbirine bağlıyor. Uyuyorum. Uyurken, rüyamda uyuduğumu görüyorum. Bu rüyalarda öldüğümü görüyorum. Hayalle gerçeği ayırt edemiyorum, rüyayla gerçekliği ayırt edemiyorum, zaman kavramım kalmadı, günler geçmiş olabilir veya yıllar kimbilir kimbilir

k

ı

m

ı

l

d

a

m

a
y
a
başlıyorum.

Uyanırken bile rüya görüyorum, rüyamda kırmızı dudaklar ve ince parmaklar görüyorum, gözler görüyorum, yüzlerce göz, rüyamda gökyüzü, öfke ve ölüm görüyorum.

Emmaline'in rüyasını görüyorum.

O burada.

Buraya, beynime yerleştiğinden beri sakin. Durulmuş, geri çekilmiş. Benden saklanıyor, dünyadan saklanıyor. Varlığı ağır geliyor ama o konuşmuyor, sadece çürüyor, zihni yavaş yavaş çürüyor ve ardında atıklar bırakıyor. Onlarla ağırlaşıyorum, atıklarıyla ağırlaşıyorum. Bu ağırlığı taşıyamıyorum, Evie beni ne kadar güçlendirmiş olursa olsun başaramıyorum, olmuyor. Zihinlerimizi bir arada tutmakta yetersizim. Emmaline'in güçleri çok fazla. İçinde boğuluyorum, içinde boğuluyorum, içinde

Başım tekrar yüzeyi delince

soluk alıyorum

Ciğerlerime hava çekiyorum, gözlerime açılmaları için yalvarıyorum ama onlar gülüyor. Nefes almaya çalışan ciğerlerime ve omurgam boyunca seken ağrıya gülen gözler.

Bugün rüyamda bir oğlan var.

Bizim oğlanlardan biri değil. Aaron veya Stephan veya Haider değil. Bu yeni bir çocuk, daha önce hiç görmediğim bir çocuk.

Sadece yanında durmanın bile korkutucu olduğunu söyleyebilirim.

Ağaçlarla dolu büyük, geniş odada ayakta duruyoruz. Beyaz kuşlara bakıyoruz, yer yer altın çizgilerle bezenmiş, başlarında da taçları olan kuşlara. Çocuk onlara, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bakıyor. Her şeye şaşkınlıkla bakıyor. Veya korkuyla. Veya endişeyle. Duygularını saklamayı bilmediğini fark ediyorum. Bay Anderson ona ne zaman baksa nefesini içine çekiyor. Ben ona ne zaman baksam, kıpkırmızı oluyor. Annem onunla ne zaman konuşsa, kekeliyor.

"Ne düşünüyorsun?" diyor Bay Anderson anneme. Fısıldayarak konuşmaya çalışıyor ama oda o kadar büyük ki ses yankılanıyor.

Annem başını çocuğa doğru eğiyor. Onu inceliyor. "Kaçtı, altı yaşında mıydı?" ama adamın cevabını beklemiyor. Sadece başını sallayıp içini çekiyor. "Gerçekten bu kadar zaman geçti mi?"

Bay Anderson çocuğa bakıyor. "Ne yazık ki."

Yanımda duran çocuğa kısa bir bakış atıyorum ve kaskatı kesildiğini görüyorum. Gözüne yaşlar doluyor, bunu görmek içimi acıtıyor. O kadar çok acıtıyor ki. Bay Anderson'dan o kadar nefret ediyorum ki. Annemin ondan neden hoşlandığını bilmiyorum. Bay Anderson çok kötü biri ve sürekli Aaron'ın kalbini kırıyor. Aslında, şu an düşünüyorum da bu oğlanda bana Aaron'ı hatırlatan bir şey var. Gözlerini hatırlatan bir şey.

"Hey," diye fısıldıyorum ve yüzüne bakmak için ona doğru dönüyorum.

Güçlükle yutkunuyor. Giysisinin kolunun kenarıyla gözyaşlarını siliyor.

"Hey," diyorum tekrar. "Ben Ella. Senin adın ne?"

O zaman oğlan gözlerini kaldırıp bakıyor. Gözleri derin, koyu mavi. Hayatımda gördüğüm en kederli çocuk bu ve sadece ona bakmak bile beni kederlendiriyor.

"Ben A-Adam," diyor yavaşça. Yeniden kızarıyor.

Elini elime alıyorum. Gülümsüyorum. "Bundan böyle arkadaş olacağız, tamam mı? Bay Anderson hakkında endişelenme. Onu kimse sevmiyor. Hepimize kötü davranıyor, yemin ederim."

Adam gülüyor fakat gözleri hâlâ kızarık. Eli elimin içinde titriyor ama elini çekmiyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Bana oldukça kötü davranıyor."

Elini sıkıyorum. "Endişelenme," diyorum. "Ben seni korurum."

Adam bunun üzerine bana gülümsüyor. Gerçek bir gülümsemeyle. Fakat tekrar gözlerimizi kaldırıp baktığımızda Bay Anderson'ın bize dik dik baktığını fark ediyoruz.

Kızgın görünüyor.

İçimde bir uğultu başlıyor, düşünceleri tüketen, iletişimi yok eden bir ses kütlesi.

Biz sineğiz –bir araya toplanan, akın eden– pörtlek gözlü ve narin kemikli, hayalî kaderlere doğru asabi bir şekilde kanat çırpan. Bedenlerimizi davetkâr pencerelerin camlarına savuruyoruz, öbür taraflarında bize vaat edilen dünya için acı çekiyoruz. Her gün yaralı kanatlarımızı ve gözlerimizi, organlarımızı, o aynı dört duvar boyunca sürüklüyoruz; açık da olsalar kapalı da olsalar çıkışlar kendilerini bizden saklıyor. Hafif bir rüzgâr tarafından kurtarılmayı umut ediyoruz, güneşi görmek için bir şans bekliyoruz.

On yıllar geçiyor. Asırlar üst üste yığılıyor.

Harap olmuş bedenlerimiz hâlâ yalpalaya yalpalaya uçuyor. Kendimizi bize vaat edilene doğru savurmaya devam ediyoruz. Bu yinelemeler, bu yinelemeler, bu yinelemeler çılgınca; hayatımızı vurguluyor. Bedenlerimizi savurduğumuz pencerelerin hepsinin sadece ayna olduklarını ancak ölmeden önceki o umutsuz anlarda fark ediyoruz.

KENJI

Dört gün oldu.

Hiçbir şeyin olmadığı dört gün. J hâlâ uyuyor. İkizler onun komada olduğunu söylüyor ama ben onu uyuyor kabul ediyorum. J'nin sadece çok çok yorgun olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum. Bunca stresten sonra sadece uyumaya ihtiyacı var ve iyileşecek. Herkese de böyle söylüyorum.

İyi olacak.

"Sadece yorgun," diyorum Brendan'a. "Ve uyandığında, James'i gidip almak için onu beklediğimizi görünce sevinecek. Her şey düzelecek."

Şu an Q'nun içindeyiz, Q harfi sessiz çadırın kısaltılmışı olarak kullanılıyor ama çok saçma, burası hiçbir zaman sessiz olmuyor. Burası varsayılan ortak alan. Sığınak'ta yaşayanların akşamları bir araya gelip yorgunluk attığı toplantı veya oyun alanı. Mutfak alanındayım, tezgâha yaslanmış durumdayım. Breandan, Winston ve Ian ile elektrikli su ısıtıcısındaki suyun kaynamasını bekliyoruz.

Çay.

Bu tabii ki Breandan'ın fikriydi. Her nedense Omega Noktası'nda çaya erişimimiz yoktu. Sadece kahveye ve o da kısıtlıydı. Fakat 45. Mıntıka'ya taşındıktan sonra Brendan çaya erişebileceğimizi fark etmişti fakat buna rağmen konunun üzerine pek fazla düşmemişti.

Fakat burada...

Brendan her gece boğazımızdan sıcak çay geçmesini sağlamayı görev edinmişti. Aslında kafeine hiç ihtiyacı yoktu onun –elektrik üretme yeteneği bedenini daima şarj halinde tutuyordu– fakat çay ritüelini sakinleştirici bulduğundan bundan hoşlandığını söylüyor. Her neyse. Artık akşamları toplanıp çay içiyoruz. Brendan çayına süt koyuyor. Winston Viski. Ian'la ben sade içiyoruz.

"Tamam mı?" diyorum kimseden karşılık gelmediğini görünce. "Yani, koma temel olarak uzun bir uykudan başka bir şey değil. J iyi olacak. Kızlar onu iyileştirecek, o iyi olacak, her şey iyi olacak. Ve James ile Adam da iyi olacak, hiç şüphe yok çünkü Sam onları gördü ve iyi olduklarını söyledi."

"Sam onları gördü ve baygın olduklarını söyledi," diyor Ian dolap kapaklarını açıp kaparken. Aradığını bulunca –bir paket kurabiye– ambalajını yırtıp açıyor. Fakat Winston, bir tane bile yemesine fırsat tanımadan eline vurup paketi alıyor.

"Bunlar çayın yanında yemek için," diyor.

Ian ters ters bakıyor.

Hepimiz, onun uğruna yapılan fedakârlıklardan –kurabiye kurtarma– habersiz görünen Brendan'a bakıyoruz. "Evet, Sam baygın olduklarını söyledi," diyor bir çekme-

ceden küçük kaşıklar çıkarırken. "Fakat sağlam göründüklerini de söyledi. Hayatta olduklarını."

"Kesinlikle," diyorum Brendan'ı işaret ederek. "Teşekkür ederim. *Sağlam. Hayatta.* Can alıcı kelimeler bunlar işte."

Brendan Winston'un uzattığı elinden, kurtarılmış kurabiye paketini alıyor, tabaklarla çatal bıçak takımlarını hepimizi şaşırtan bir özgüvenle tepsiye diziyor. "Bu gerçekten müthiş bir şey, öyle değil mi?" diyor hiç bize bakmadan.

Winston'la kafamız karışmış bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Ben müthiş demezdim," diyor Ian tepsiden bir kaşık alırken. Kaşığı inceliyor. "Fakat evet, çatallar falan bayağı havalı, iyi tasarım."

Brendan kaşlarını çatıyor. Kafasını kaldırıp bakıyor. "Ben Sam'den bahsediyorum. Uzak yerlerdeki şeyleri görme yeteneğinden." Ian'ın elinden kaşığı alıp tepsiye geri koyuyor. "Ne kadar ilginç bir yetenek."

Anderson'ın tehditlerinin başladığına bizi ikna eden, Sam'in bu doğaüstü yeteneği olmuştu. Birkaç gün önce – kaçırılmayla ilgili haberleri ilk aldığımızda– Anderson'ın, eski üssümüz olan 45. Mıntıka'daki konumunu bulmak için bu yeteneğini kullanmıştı. On dört saat boyunca aramış, diğer çocukların görüntülerine ulaşamasa da James ile Adam'ın yaşam belirtilerine ulaşmıştı, ki benim için önemli olanlar bir tek onlardı. Bu yaşam belirtileri –baygın fakat hayatta ve sağlam– çok kesin olmamakla birlikte ben her şeyi öyle kabul etmek istiyorum.

"Her neyse, tamam. Sam müthiş," diyorum tezgâha

doğru uzanarak. "Asıl noktaya dönersek: Adam ile James iyi olacaklar. Ve J yakında uyanacak ve iyi olacak. Hayat bana en azından bu kadarını borçlu, tamam mı?"

Brendan ile Ian birbirlerine bakıyorlar. Winston gözlüklerini çıkarıp temizliyor, yavaşça gömleğinin eteğiyle siliyor.

Elektrikli su ısıtıcısının düğmesi atıyor ve buhar çıkıyor. Brendan birkaç tane çay poşetini porselen bir çaydanlığa atıyor ve üzerine ısıtıcıdaki kaynar sudan dolduruyor. Sonra da çaydanlığa bir havlu sarıp Winston'a uzatıyor ve ikisi her şeyi, odada bu aralar kendimize ayırdığımız ufak köşeye doğru taşıyorlar. Öyle aman aman özel bir yer değil köşemiz, bir grup koltuk ve ortalarında duran bir sehpadan ibaret. Mekânın kalanında etkinliklerden kaynaklı bir uğultu hüküm sürüyor. Bir sürü konuşma ve gürültü.

Nouria'yla Sam bir köşede baş başa derin bir konuşmaya dalmışlar. Castle sakin sakin kızlarla konuşuyor, Sonya ve Sara'yla. Bu mekânda bayağı zaman geçiriyoruz –hemen hemen herkes– Sığınak'ta resmi olarak sokağa çıkma yasağı ilan edildiğinden beri. Hepimiz şu anda bu garip ikilemde yaşıyoruz; o kadar olay oluyor ama biz buradan ayrılamıyoruz. Hiçbir şey için, hiçbir şey yapmak üzere hiçbir yere gidemiyoruz. Henüz. Sadece J'nin uyanmasını bekliyoruz.

Her an.

Burada bizden başka da bir dolu insan var fakat sadece bazılarını tanıyorum. Yalnızca isimlerini bildiğim birtakım insanlara başımla selam veriyorum ve kendimi eskimiş ama yumuşak bir koltuğa bırakıyorum. Burası

kahve ve eski ahşap kokuyor fakat burayı sevmeye başlıyorum. Bilindik, alışılmış bir yer haline dönüşüyor. Brendan her zamanki gibi her şeyi sehpaya yerleştiriyor. Çay fincanları, kaşıklar, küçük tabaklar ve üçgen katlanmış peçeteler. Küçük bir süt ibriği. Bu işten gerçekten ama gerçekten zevk alıyor. Bir tabağa dizmiş olduğu kurabiyeleri yeniden düzenliyor, kâğıt peçeteleri düzeltiyor. Ian her gece ona aynı yüz ifadesiyle bakıyor, Brendan deliymiş gibi.

"Hey," diyor Winston sertçe. "Kes şöyle bakmayı."

"Nasıl?" diye soruyor Ian kuşkucu bir ifadeyle. "Hadi ama, sana da garip gelmiyor mu? Her gece çay partisi yapmak?"

Winston sesini alçaltıyor. "Bunu bozarsan gebertirim seni," diyor fısıldayarak.

"Tamam, yeter. Farkındaysanız sağır değilim." Brendan yüzünü Ian'ınkine yaklaştırıyor. "Bunu çoğunuzun garip bulması umurumda değil. İngiltere'den elimde bir bu kaldı, anlayın biraz."

Bu cevap hepimizi susturuyor.

Çaydanlığa bakıyorum. Brendan demlendiğini söylüyor.

Ve sonra bir anda ellerini çırpıyor. Doğrudan bana bakıyor, buz mavisi gözleri ve beyaz-sarı saçlarıyla bana Warner'ı çağrıştırıyor. Fakat tüm bu açık, beyaz, soğuk renklerine rağmen Brendan, Warner'dan tamamen farklı biri. Warner'ın tersine Brendan coşkulu, sıcakkanlı. Nazik. Doğası gereği umutlu ve süper güler yüzlü.

Zavallı Winston.

Gizliden gizliye Brendan'a âşık olup, arkadaşlıkları bozulur korkusuyla ona hiçbir şey söylemeyen Winston.

Brendan için çok yaşlı olduğunu düşünüyor fakat şu var ki bundan sonra daha da gençleşmeyecek. Winston'a sürekli, harekete geçmek istiyorsa şimdi, geçmesini söylüyorum, henüz sıkı kalçalara sahipken. O da her seferinde, *ha ha, seni öldüreceğim puşt herif,* diyerek doğru zamanı beklediğini hatırlatıyor bana. Fakat bilmiyorum, bazen bunu sonsuza kadar içinde tutacağını düşünüyorum ve bunun onu öldürebileceğinden endişe ediyorum.

"Bak, dinle," diyor Brendan dikkatli bir şekilde. "Seninle konuşmak istiyoruz."

"Gözlerimi kırpıştırıp odaklanıyorum. "Kim? Benimle mi?"

Dönüp hepsinin yüzüne bakıyorum. Bir anda ciddileşiyorlar. Fazla ciddi. "Ne oluyor? Bu bir tür toplu müdahale mi?" diye sorarken gülmeye çalışıyorum.

"Evet," diyor Brendan. "Gibi."

Bir anda kaskatı kesiliyorum.

Brendan iç geçiriyor.

Winston alnındaki bir sivilceyi kaşıyor.

Ian, "Juliette muhtemelen ölecek, bunu biliyorsun, değil mi?" diyor.

Rahatlama ve huzursuzluk aynı anda içime akıyor. Hem gözlerimi devirip bir yandan da başımı sallamayı başarıyorum. "Yapma bunu Sanchez. Sen de onlardan olma. Bu komik değil artık."

"Komik olmaya çalışmıyorum."

Gözlerimi yeniden deviriyorum ve destek bekleyerek bu sefer Winston'a bakıyorum fakat o sadece başını olumsuz anlamda sallıyor. Kaşları o kadar çatılıyor ki gözlüğü burnuna doğru kayıyor. Tutup onu yerine takıyor.

"Bu ciddi bir mesele," diyor. "Juliette iyi değil. Ve uyanacak bile olsa... yani, ona olanlar..."

"Artık aynı kişi olmayacak," diyerek Brendan bitiriyor cümleyi.

"Kim diyor bunu?" Kaşlarımı çatıyorum. "Kızlar dedi ki..."

"Bak kardeşim, kızlar kimyasıyla ilgili bir şeyin değiştiğini söylediler. Dört gün boyunca ona testler yaptılar. Emmaline ona tuhaf bir şey yaptı; fiziksel olarak DNA'sını değiştiren bir şey. Artı, beyni yandı."

"Onların ne dediğini biliyorum," diye tersliyorum onu öfkeyle. "Bunu söylediklerinde ben oradaydım. Fakat kızlar temkinli yaklaşıyor. Olanlardan sonra onda birtakım arazların kalmasının *mümkün olduğunu* düşünüyorlar fakat Sonya ile Sara'dan bahsediyoruz. Onlar her şeyi iyileştirebiliyor. Tek yapmamız gereken J'nin uyanmasını beklemek."

Winston yeniden kafasını sallıyor. "Böyle bir şeyi iyileştirmeye güçleri yetmez," diyor. Kızlar bu tür nörolojik bir hasarı düzeltemezler. Onu hayatta tutmaları mümkün fakat onu..."

"Uyanmayabilir bile," diyor Ian Winston'ın sözünü keserek. "Hiçbir zaman. Veya en iyi ihtimalle *yıllarca* komada kalabilir. Bak, buradaki ana fikir, onun dahil olmadığı bir plan yapmamız gerektiği. James ile Adam'ı kurtaracaksak şimdi gitmemiz lazım. Sam'in onları kontrol ettiğini biliyorum, şimdilik sağlam olduklarını söylediğini biliyorum fakat daha fazla bekleyemeyiz. Anderson Juliette'e ne olduğunu bilmiyor, bu onun hâlâ bizim Juliette'ten vazgeçmemizi beklediği anlamına geliyor.

Bu, Adam ve James'in hâlâ tehlikede olması demek – bu zamanımızın daraldığı anlamına geliyor. Ve bu kez," diyor derin bir nefes alarak, "Böyle düşünen sadece ben değilim."

Sersemlemiş vaziyette arkama yaslanıyorum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Brendan çay koyuyor.

Winston cebinden bir matara çıkarıyor, bana uzatmadan önce eliyle tartıyor. "Belki bu gece bundan içmelisin," diyor.

Ona ters ters bakıyorum.

Omuz silkiyor ve mataranın yarısını fincanına boşaltıyor.

"Dinle," diyor Brendan yumuşak bir ifadeyle. "Ian, adap bilmeyen kaba herifin teki ama bu defa haksız değil. Yeni bir plan yapmanın zamanı geldi. Hepimiz Juliette'i seviyoruz, bu sadece..." duruyor, kaşlarını çatıyor. "Bir dakika, Juliette mi Ella mı? Bu konuda bir karara varılmış mıydı?"

"Ben, Juliette diyorum," somurtmaya devam ederek.

"Fakat sanırım o Ella denmesini isterdi," diyor Winston.

"Şu anda lanet olasıca bir komada," diyor Ian ve çayından gürültülü bir yudum alıyor. "Ona ne dediğiniz umurunda değil."

"Bu kadar düşüncesiz olma," diyor Brendan. "O bizim arkadaşımız."

"*Sizin* arkadaşınız," diye mırıldanıyor Ian.

"Dur bir dakika, asıl konu bu mu?" Koltuğumda dikiliyorum. "Seni hiçbir zaman en iyi arkadaşı olarak görmediği için kıskançlık mı yapıyorsun, Sanchez?"

Ian gözlerini deviriyor, uzaklara bakıyor.

Winston durumu ilgiyle izliyor.

"Pekâlâ, çayını iç," diyor Brendan bisküvisinden bir parça ısırarak. Yarı ısırılmış kurabiyeyle bana doğru işaret ediyor. "Soğuyor."

Ona yorgun bir bakış atıyorum ama çaydan zoraki bir yudum alıyorum ve neredeyse boğuluyorum. Bu gece tadı bir tuhaf. Fincanımı ileri doğru itmek üzereyken Brendan'ın hâlâ bana baktığını fark ediyorum, öyle olunca fincanı tabağına koymadan önce koyu renkli sıvıdan büyük, iğrenç bir yudum daha alıyorum. Öğürmemeye çalışıyorum.

"Tamam," diyorum avuç içlerimle uyluklarıma vurarak. "Oylama yapalım: Aranızda kim Ian'ın, J Nokta'ya geldiğinde ona âşık olmadığı için bozulduğunu düşünüyor?"

Winston ile Brendan birbirlerine bakıyor. İkisi de yavaşça ellerini kaldırıyor.

Ian yine gözlerini deviriyor. "*Pendejos*," diye homurdanıyor.

"Bu teorinin en azından biraz tutarlı bir yanı var," diyor Winston.

"Salaklar, benim kız arkadaşım var." O anda sanki sözleşmişçesine Lily odanın öbür ucundan bakıyor, Ian'la bakışıyorlar. Alia ve tanımadığım başka kızlarla birlikte oturuyor.

Lily el sallıyor.

Ian da ona el sallıyor.

"Evet fakat sen belli bir ilgiye alışkınsın," diyor Winston, bisküvi almak üzere uzanarak. Başını kaldırıp salona göz gezdiriyor. "Mesela şuradaki kızlar, tam şuradaki-

ler," diyor başıyla işaret ederek, "sen buraya girdiğinden beri seni kesiyorlar."

"Yok canım," diyor Ian ama etrafa göz gezdirmekten kendini alamıyor.

"Doğru," diyor Brendan omuzlarını kaldırarak. "Yakışıklı adamsın."

Winston çayını bitiriyor.

"Tamam, yeter." Ian ellerini kaldırıyor. "Biliyorum, siz bunun saçma olduğunu düşünüyorsunuz fakat ben ciddiyim. Sonuçta Juliette *sizin* arkadaşınız. Benim değil."

Dramatik bir sesle nefes veriyorum.

Ian bana bir bakış atıyor. "Juliette Nokta'ya ilk geldiğinde, ona yaklaşmaya çalıştım, arkadaş olmaya fakat o hiç karşılık vermedi. Hatta Anderson tarafından rehin alındığımızda bile" –onaylamaları için başıyla Brendan'la Winston'u işaret ediyor– "kıymetli zamanını Warner hakkında bilgi edinmeye çalışarak harcadı. Bizlerin durumunu hiç iplemedi ve bizim şimdi tüm yaptığımız onu korumak için her şeyimizi riske etmek.

"Hey, bu adil değil," diyor Winston başını sallayarak. "Berbat bir durumdaydı..."

"Neyse ne," diye mırıldanıyor Ian. Başını eğip çayına bakıyor. "Durum boktan."

"Buna kadeh kaldırılır," diyor Brendan fincanını tekrar doldururken. "Buyurun, çay alın."

Ian öfkeli bir teşekkür mırıldanıyor ve fincanını ağzına doğru götürüyor. Bir anda koltuğunda dikleşiyor. "Ve işte bu," diyor tek kaşını kaldırarak. "Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de *bu* dangalakla uğraşmamız gerekiyor." Ian fincanını kaldırıp girişi gösteriyor.

Hay sıçayım.

Warner burada.

"Onu buraya Juliette getirdi," diyor Ian. Neyse ki kısık sesle konuşacak kadar duyarlı davranıyor. "Bu pisliğe onun yüzünden tahammül etmek zorundayız."

"Açık konuşmak gerekirse, bu aslında Castle'ın fikriydi," diye belirtiyorum.

Ian bana hareket çekiyor.

"Onun burada ne işi var?" diye yavaşça soruyor Brendan.

Başımı sallıyorum ve farkında olmadan iğrenç çayımdan bir yudum daha alıyorum. Bu kabalıkta bana tanıdık gelmeye başlayan bir şey var ama tanımlayamıyorum.

Kafamı kaldırıp tekrar bakıyorum.

O ilk günden beri Warner'la tek kelime konuşmamıştım – J'nin Emmaline'in saldırısına uğradığı günden beri. Warner o günden beri âdeta bir hayalet gibi. Kimse onu doğru düzgün görmedi, başkomutan çocuklarından başka hiç kimse, yani sanırım.

Doğrudan özüne dönmüştü.

Her şeye rağmen sonunda duş almış gibi görünüyor. Hiçbir yerinde kan yok. Ve kendi kendini iyileştirdiğini tahmin ediyorum; gerçi emin olamayız çünkü tamamen giyinik, Haider'den ödünç aldığını tahmin ettiğim bir kıyafet giymiş. Deri ağırlıklı.

Odayı adımlarken –insanların arasından, konuşmaların ortasından kimseden özür dilemeden dümdüz geçip– Castle'la konuşan Sonya ile Sara'ya doğru yürürken, sadece birkaç saniyeliğine bakıyorum.

Neyse.

Arkadaş bana dönüp bakmıyor bile. Varlığımı bile fark

etmiyor. Önemsediğim falan yok. Biz gerçekte arkadaş değildik zaten.

Bunu en azından kendime sürekli tekrar ediyorum.

Bir şekilde fincanımdakini bitirdim. Brendan yeniden doldurdu. Birkaç hızlı yudumda yeni çayımı bitiriyorum ve ağzıma bir bisküvi tıkıştırıyorum. Ve sonra başımı sallıyorum. "Pekâlâ, konuyu çok dağıttık," diyorum, kelimeler biraz yüksek sesle çıkmış gibi geliyor, kendi kulaklarıma bile. "Dikkatimizi verelim lütfen."

"Tamam," diyor Winston. "Odaklanalım. Neye odaklanıyoruz?"

"Yeni görevimize," diyor Ian oturduğu koltukta arkasına yaslanarak. Parmakla saymaya başlıyor: "Adam'la James'i kurtarmaya. Diğer başkomutanları öldürmeye. Sonunda da biraz uyumaya."

"Güzel ve basit," diyor Brendan. "Beğendim."

"Biliyor musun?" diyorum. "Sanırım onunla konuşmalıyım."

Winston kaşlarını kaldırıyor. "Kiminle?"

"Warner'la tabii ki." Beynim ısınıyor. Biraz da bulanıyor. "Konuşmalıyım onunla. Kimse onunla konuşmuyor. Neden onun yeniden bir pisliğe dönüşmesine izin veriyoruz ki? Onunla konuşmalıyım."

"Bu harika bir fikir," diyor Ian oturduğu yerde öne doğru hafif doğrularak. "Göreyim seni."

"Dinleme sakın onu," diyor Winston Ian'ı koltuğuna geri iterek. "Ian sadece senin öldürüldüğünü görmek istiyor."

"Çok hainsin Sanchez."

Ian omuz silkiyor.

"Alakasız bir soru olacak ama," diyerek devam ediyor Winston, "başın nasıl?"

Alnımı çatıyorum, parmaklarımla hafifçe kafama dokunuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diyor Winston, "bütün gece çayına viski eklediğimi söylesem iyi olacak sanırım."

"Lanet olsun." Hızla yerimden kalkıyorum. Fazla hızlı. "Neden?"

"Gergin görünüyordun."

"Gergin değilim."

Herkes bana bakıyor.

"İyi tamam, neyse," diyorum. "Gerginim. Ama sarhoş değilim."

"Değilsin." Dikkatle bana bakıyor. "Fakat Warner'la konuşacaksan muhtemelen her bir beyin hücrene ihtiyacın olacak. Ben olsam korurdum hücrelerimi. Onu gerçekten korkutucu bulduğumu itiraf etmek hoşuma gitmiyor ama öyle."

Ian gözlerini döndürüyor. "O herifin çekinilecek hiçbir yanı yok. Onun tek sorunu kendini beğenmiş, sinirli bir *orospu* çocuğu olması, öyle ki..."

"Dur," diyorum gözlerimi kırpıştırarak. "Nereye gitti?"

Herkes ona bakmak için dönüyor.

Küfrü basıyorum, beş saniye önce şurada duruyordu. Bir çizgi film karakteri gibi başımı öne ve arkaya çeviriyorum, deyim yerindeyse salak arkadaşım Winston'ın yüzünden –viskili çay– hem biraz fazla hızlı hem de biraz fazla yavaş hareket ettiğimi anlıyorum. Warner'ı görmek için etrafa bakındığım sürede uzak durmak için uğraş verdiğim tek kişiyi görüyorum:

Nazeera.

Kendimi büyük bir gayretle koltuğuma geri atıyorum, fazla sert bir şekilde. Eğiliyorum, biraz tuhaf nefes alıyorum ve sonra sebepsiz yere gülmeye başlıyorum. Winston, Ian ve Brendan, delirmişim gibi bakıyorlar; onları suçlayamam. Lanet olsun, neyim var benim, anlamıyorum. Nazeera'dan neden saklandığımı bile bilmiyorum. Ürkmemi gerektirecek bir durum yok ki. Yani, bana tekme atmasının üzerine onu neredeyse öldürme raddesine gelmemden hemen sonra yaptığımız son duygusal sohbetimiz hakkında doğru düzgün konuşamadığımız gerçeğini saymazsak, yok.

Benim ilk öpüştüğü kişi olduğumu söyledi.

Ve sonra gökyüzü eridi, Juliette kız kardeşi tarafından ele geçirildi ve o romantik an sonsuza dek bölündü. Aramızda bu konuşma geçeli beş gün oldu ve o zamandan beri gündemde sadece gerilim, iş, daha çok gerilim, Anderson'ın şerefsizliği, James ve Adam'ın rehin tutulması var.

Üstelik ona kızgınım.

Bir yanım var ki onu gerçekten, gerçekten kuytu bir köşeye çekmek istiyor fakat buna izin vermeyecek diğer bir yanım daha var. Çünkü ona kızgınım. James'in peşinden gitmenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ama umursamıyor; halden hiç anlamıyor. Belki biraz anlıyor da çok az. Neyse, çok mu fazla düşünüyorum? Çok fazla düşündüğümü düşünüyorum.

"Size ne oluyor be?" Ian hayretle bana bakıyor.

"Nazeera burada."

"Yani?"

"Yani, ne bileyim, Nazeera burada işte," diyorum sesimi alçaltarak. "Ve onunla konuşmak istemiyorum."

"Niye?"

"Çünkü kafam iyi de ondan." Dik dik Winston'a bakıyorum. "Senin yüzünden. Kafamı bulandırdın, o yüzden Nazeera'dan uzak durmam lazım. Yoksa saçma sapan bir şey yapıp ya da söyleyip her şeyi bok edeceğim. Bu yüzden ona görünmemem lazım."

"Hay aksi," diyor Ian ve omuzlarını kaldırıyor. "Durum kötü çünkü tam bize doğru geliyor."

Kaskatı kesiliyorum. Öylece bakakalıyorum. Sonra Brendan'a dönüyorum: "Atıyor, değil mi?"

Brendan kafasını sallıyor. "Korkarım atmıyor, kanka."

"Hay sıçayım. Hay sıçayım. Hay sıçayım. Hay sıçayım. Hay sıçayım."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Kenji."

Başımı kaldırıp bakıyorum. Gülümsüyor.

Of, ne kadar da güzel.

"Selam," diyorum. "Nasılsın?"

Etrafına bakınıyor. Gülmesi geliyor. "İyiyim," diyor. "Sen... nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim. Sorduğun için teşekkür ederim. Seni görmek güzel."

Nazeera bir bana, bir diğerlerine sonra yine bana bakıyor. "Bunu sormamdan nefret ediyorsun biliyorum fakat... Sarhoş musun?"

"Hayır," diyorum fazla yüksek bir sesle. İyice koltuğuma çöküyorum. "Sarhoş değil de sadece biraz... kayık." Viski etkisini göstermeye başlıyor, sıcak ve sıvı parmaklar beynime ulaşıp sıkıyor.

Nazeera tek kaşını kaldırıyor.

"Winston yaptı," diyorum onu göstererek.

Winston başını sallayıp içini çekiyor.

"Tamam," diyor Nazeera fakat sesindeki hafif rahatsızlık tınısını hissediyorum. "Valla, pek ideal bir durumda olduğunuzu söyleyemeyeceğim ama sağlam durumda olmanız gerekiyor."

"Ne?" Başımı dikleştiriyorum. Yüzüne bakıyorum. "Neden?"

"Ella'yla ilgili bir gelişme oldu."

"Nasıl bir gelişme?" koltukta iyice dikleşiyorum, aniden tamamen ayık hissediyorum. "Uyandı mı?"

Nazeera başını yana eğiyor. "Tam öyle değil," diyor.

"O zaman nasıl?"

"Gelin kendiniz görün."

ELLA
JULIETTE

Adam yakınımda gibi hissediyorum.

Onu zihnimde görür gibiyim, bulanık bir şekil, suluboyalar hücre zarlarımdan akıyor, gözlerimin akını boyuyor. O taşmış bir nehir, karanlık göllerde öyle bir mavilik, ağırlaşmış okyanuslarda öyle bir su ki, kendimi bırakıp denizin soluna doğru akıyorum.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi gözyaşlarıyla dolduruyorum, tuhaf görünümlü kuşların tüyleri kapalı gözlerime doğru uçuşuyor. Bir an için kirli sarı saçların ışıltısını görüyorum ve karanlığı, taşlar görüyorum, mavi ve yeşil görüyorum ve

Ani bir sıcaklık, damarlarımda bir gevşeme...

Emmaline.

Hâlâ burada, hâlâ yüzüyor.

Son zamanlarda sessizleşti, varlığının ateşi parlayan kora dönüştü. Beni benden kopardığı için üzgün. Verdiği sıkıntı için üzgün. Dünyamı bu denli altüst ettiği için üzgün. Yine de gitmek istemiyor. Burayı seviyor, kemiklerimin içinde boylu boyunca uzanmayı seviyor. Kuru hava-

yı ve gerçek oksijeni tatmayı seviyor. Parmaklarımın şeklini seviyor, dişlerimin keskinliğini. Üzülüyor ama çekip gitmesine yetecek kadar üzgün değil, öyle olunca da küçülüp sessiz olmaya çalışıyor. Mümkün olduğunca az yer kaplayarak durumu telafi etmeyi umuyor.

Bunu bu kadar net nasıl anladığımı bilmiyorum, zihni benimkiyle kaynaşmış gibi görünüyor. Uzun süredir konuşmaya gereksinim duymuyoruz. Herhangi bir açıklamaya ihtiyaç olmuyor.

Başlarda her şeyi içine alıyordu.

Heyecanla, hevesle, her şeyi alıyordu. Yeni ten. Gözler ve ağız. Onun, anatomim karşısında hayrete düştüğünü hissediyordum, burnumdan hava almamı sağlayan sisteme hayret ettiğini. Ben neredeyse sadece, vakit geçirmek için çarpan bir organ aracılığıyla kan pompalayan bir yedek parça konumundaydım. Emmaline, pençeleriyle kazıyormuşçasına beni parça parça keşfedip, ağrılı kasılmalarla hâlsiz düşerken, kendi vücudumdaki, hiçbir şey yapmayan bir yolcu gibiydim. Şu sıralar sakinlemiş olması çok daha iyi, varlığının yarattığı his zayıflayarak acı veren bir üzüntüye dönüştü. Kendi parçalanırken, istemeden benim zihnimden de kırıntılar alıp götürdüğünü fark ettiği için çaresiz hissediyor gibi görünüyor. Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Bazı günler ise varlığı o kadar yakıcı oluyor ki nefes almayı unutuyorum.

Çoğu gün ise sadece bir fikirden ibaretim.

Köpük ve dumanım. Göğüskafesime hindibalar doluyor, omurgamı yosun sarıyor. Yağmur suyu gözlerimi istila ediyor, açık ağzıma toplanıyor, dudaklarımı bir arada tutan eklemlerimden aşağı süzülüyor.

Ben
batmaya
devam

ediyorum.

Ve sonra...

neden şimdi?
aniden
şaşırtıcı bir şekilde
göğsüm doluyor, ciğerlerim çalışıyor, yumruklarım sıkılıyor, dizlerim bükülüyor, nabzım hızlanıyor, kanım pompalanıyor

Su yüzünde dalgalanıyorum

"Bay Ferrars. Bu Ella..."
"Onun adı Juliette. Tanrı aşkına, ona Juliette deyin."
"Neden ona kendi istediği gibi hitap etmiyoruz?"
"Doğru. Tamam."
"Fakat o kendisine Ella denmesini istiyor zannediyordum."
"Şimdiye kadar hiçbir görüş birliği olmadı. Yoksa olmuş muydu?"

Gözkapaklarım yavaş yavaş titreyerek açılıyor.

Sessizlik kırılıyor, ağızların ve duvarların ve kapıların ve toz zerreciklerinin üzerini kaplıyor. Havada asılı kalıyor, her şeyi iki saniyeliğine saklıyor.

Sonra

Bağrışlar, çığlıklar, milyon tane ses. Hepsinin saymaya çalışıyorum ve başım dönüyor, sersemliyorum. Kalbim göğsümün içinde şiddetle ve hızla atıyor, kafamın içinde gümbürdüyor, beni sarsıyor, ellerimi titretiyor. Hızla etrafıma bakıyorum, fazla hızlı; başımı öne ve arkaya çevirince her şey dönüyor ve dönüyor ve

Bir sürü yüz, bulanık ve tuhaf.

Çok zor nefes alıyorum, bir sürü leke görüşümü dağıtıyor, iki elimi aşağıdaki –aşağıya bakıyorum– altımda yatak, gözlerimi sımsıkı yumuyorum

Neyim ben
Kimim ben
Neredeyim ben

Yeniden ani ve tam bir sessizlik, sihir gibi, her şey ve herkes sessizleşiyor, nefes alıp veriyorum, panikle geriye yaslanıyorum, tortulara batarken

Sıcacık eller
benimkileri tutuyor

Çok aşinalar.

Aniden hareketsiz kalıyorum. Gözlerim kapalı. Duygular, kontrolden çıkmış bir yangın gibi içimde hareket ediyor, alevler göğsümdeki tozu yalayıp yutuyor, kemiklerimi tutuşturuyor. Eller beni saran kollara dönüşüyor

ve ateş harlanıyor. Ellerim onun bedeninde sıkışmış, yumuşak pamuklu gömleğinin altından sert hatlarını hissediyorum.

Bir yüz beliriyor, gözlerimin arkasından kayboluyor.

Onu hissetmek o kadar güven veriyor ki, kokusu... ona ait her şey. Yakınında olmam bana bir şey yapıyor, açıklamamın mümkün olmadığı, kontrol edemediğim bir şey. Biliyorum yapmamalıyım, biliyorum yapmamalıyım ama kendime engel olamayıp parmak uçlarımı bedeninin mükemmel hatları boyunca dolaştırıyorum.

Nefesini tuttuğunu duyuyorum.

Alevler içimden geçiyor, ciğerlerime sıçrıyor ve derin bir nefes alarak alevleri daha da ileriye yellemekten başka bir işe yaramayan oksijeni vücuduma çekiyorum. Bir eliyle sımsıkı başımın arkasını tutuyor, diğer eliyle de bluzumu kavrıyor. Bir ısı dalgası omurgamdan yükselip kafatasıma ulaşıyor. Dudakları kulağıma fısıldıyor, fısıldıyor

Geri gel, aşkım

Uyandığında burada olacağım

Gözlerim aniden açılıyor.

Sıcaklık acımasız. Kafa karıştırıcı. Tüketici. Ama beni rahatlatıyor, şiddetle atan kalbimi sakinleştiriyor. Elleri vücudumda dolaşıyor, kollarıma, gövdemin yan taraflarına ışık vuruyor. Hafızamda ona giden yolu tırmalıyorum, yanağım onun aşina kalp atışlarına sıkıca yaslanmış vaziyette, titreyen ellerim sırtının bildik şeklinin izinden gidiyor. Kokusu o kadar tanıdık ki, o kadar tanıdık ki ve yukarı bakıyorum...

Gözleri, gözlerindeki bir şey...

Lütfen, diyor, *lütfen beni bu yüzden öldürme.*

Yavaş yavaş odaya odaklanıyorum, başım boynumun üstüne yerleşiyor, derim kemiklerimin üzerini kaplıyor, gözlerim çok iyi bildiğim çaresiz yeşil gözlerin içine bakıyor. Aaron Warner Anderson üzerime eğilmiş, endişeli gözleri beni inceliyor, eli bana dokunmak üzereymiş gibi havada asılı kalmış.

İrkiliyor.

Gözlerini kırpmadan bakıyor, göğsü inip kalkıyor.

"Günaydın," dediğimi zannediyorum. Sesimden emin değilim, saatten ve günden, ağzımdan çıkan sözlerden ve içinde bulunduğum bedenden.

Gülümsemesi acı veriyormuş gibi duruyor.

"Bir terslik var," diyor fısıldayarak. Hafifçe yanağıma dokunuyor. O kadar hafifçe ki, gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi, çok yaklaşırsa kaybolmamdan korkar gibi. Dört parmağını yavaşça yüzümün yan tarafında gezdiriyor, başımın arkasına kaydırıyor, ensemde duruyor. Başparmağı elmacıkkemiğimi okşuyor.

Kalbim patlayacak gibi.

Sürekli bana bakıyor, yardım istercesine gözlerime bakıyor, yol göstermemi istercesine. İtiraz etmemi beklercesine çünkü bağırmaya, ağlamaya başlayacağımdan, kaçıp gideceğimden emin. Ama yapmayacağım. İstesem de yapabileceğimi zannetmiyorum, istemiyorum zaten. Burada kalmak istiyorum. Tam burada. Şu dakika donup kalmak istiyorum.

Biraz daha yaklaşıyor, iki üç santim. Boştaki eli yüzümün diğer tarafına dokunmak üzere uzanıyor.

Beni tüylerden yapılmışım gibi tutuyor. Bir kuşmu-

şum gibi. Tüyleri yer yer altın çizgilerle bezenmiş, başında da tacı olan beyaz kuş gibi.

Uçacağım.

Hafif titrek bir nefes çıkıyor ciğerlerinden.

"Bir terslik var," diyor yeniden soğuk bir ifadeyle, başka birine söyler gibi. "Enerjisi farklı. Bozulmuş."

Sesinin tınısı içimde dolanıyor, omurgamı sarıyor. Zamanda yolculuk yapmışım da jet yorgunluğu yaşıyormuşum gibi, garip hissetsem de doğruluyorum. Oturur konuma gelmeye çalışıyorum ve Warner bana destek oluyor. Yorgunum ve açlıktan bitkin durumdayım, bazı ağrılar dışında iyi gibiyim. Yaşıyorum. Nefes alıp veriyorum, gözlerimi kırpıyorum ve insan olduğumu hissediyorum. Bunun nedenini de kesin olarak biliyorum.

Gözlerimiz buluşuyor. "Hayatımı kurtardın."

Bana doğru başını eğiyor.

Beni hâlâ inceliyor, o kadar sürekli ve yoğun bir şekilde bakıyor ki kızarıyorum, kafam karışıyor, yüzümü çeviriyorum. Bunu yaptığım anda, yüreğim ağzıma geliyor. Castle, Kenji, Winston, Brendan ve tanımadığım bir sürü insan bana ve Warner'ın beni tutan ellerine bakıyor. Bir anda o kadar utanıyorum ki ne yapacağımı şaşırıyorum.

"Hey, prenses." Kenji el sallıyor. "İyi misin?"

Ayağa kalkmaya çabalıyorum ve Warner yardımcı olmaya çalışıyor. Teni tenime değdiği anda duygular hücum ediyor, dengemi bozuyor. Tökezliyorum, yana, kollarına düşüyorum. Beni çekip sarıyor, sıcaklığı tüm vücudumda yeni bir yangın başlatıyor. Titriyorum, kalbim güm güm atıyor, ürkek bir mutluluk vücudumu dolaşıyor.

Anlam veremiyorum.

Açıklanamaz ani bir dokunma ihtiyacıyla, ikimiz de ateşlenene kadar tenimi tenine bastırma arzusuyla doluyorum. Çünkü onda bir şey var, onda ne olduğunu anlayamadığım, ilgimi çeken bir şey *her zaman* vardı. Düşüncelerimden ürkmüş bir şekilde geri çekiliyorum fakat parmakları beni çenemin altından tutuyor. Yüzümü kendine doğru çeviriyor.

Ona bakıyorum.

Gözleri çok garip gölgeli bir yeşil: parlak bir kristal berraklığında, bakışları delici, endişe uyandırıyor. Saçları gür, altın sarısı perçemleri var. Özene bezene yaratılmış. Mükemmel. Nefesi serin ve ferah. Yüzümde hissedebiliyorum.

Gözlerim otomatik olarak kapanıyor. Onu içime çekiyorum, aniden başım dönüyor. Bir gülme sesi çıkıyor dudaklarımın arasından.

"Kesinlikle bir terslik var," diyor biri.

"Evet, iyi görünmüyor," diyor bir başkası.

"Ha tamam, hepimiz apaçık görünen şeyleri sesli mi söylüyoruz? Yaptığımız bu mu?" diyor Kenji.

Warner bir şey söylemiyor. Beni saran kollarının sıkılaştığını hissediyorum ve gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Bakışı bakışıma sabitlenmiş durumda, gözlerinde sönmeyen yeşil alevler, göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki, o kadar hızlı, o kadar hızlı, o kadar hızlı. Dudakları hemen şuracıkta, benimkilerin biraz yukarısında.

"Ella," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Önce yukarıya gözlerine sonra da aşağıya dudaklarına bakıyorum.

"Aşkım, beni duyuyor musun?"

Ben cevap vermeyince yüzü değişiyor.

"Juliette," diyor yavaşça, "beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. Kırpıştırıyorum, kırpıştırıyorum, kırpıştırıyorum ve gözlerinin beni hâlâ büyülediğini fark ediyorum. Sarsıcı bir yeşil.

"Odayı boşaltmanız gerekiyor," diyor birisi birdenbire. Yüksek sesle. "Acilen testler yapmamız gerekiyor."

Kızlar. İdrak ediyorum. Kızlar. Buradalar. Onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorlar, onu benden koparmaya çalışıyorlar. Fakat Warner'ın kolları bedenimi saran çelik bantlar gibi.

Şiddetle reddediyor.

"Henüz değil," diyor ısrarla. "Henüz değil."

Nedense onu dinliyorlar.

Belki onda gördükleri bir şey var, yüzünde gördükleri bir şey, yüz hatlarında gördükleri. Belki onda, benim bu dağınık sisli perspektiften gördüğümü görüyorlar. Yüzündeki çaresizliği, yüzündeki her bir hatta yerleşmiş acıyı, bana nasıl baktığını, ben ölürsem onun da öleceğini.

Tereddüt ederek uzanıyorum, parmaklarımla yüzüne dokunuyorum. Teni yumuşak ve soğuk. Porselen gibi. Gerçek değilmiş gibi.

"Ne gibi bir terslik var?" diye soruyorum. "Ne oldu?"

Warner'ın beti benzi atıyor. Kafasını sallıyor ve yüzünü yanağıma bastırıyor. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Bana geri dön aşkım."

"Aaron?"

Nefes alışındaki küçük iç çekişi duyuyorum. Tereddütü. İlk defa adını bu kadar rahat söylüyorum.

"Evet?"

"Bilmeni istiyorum ki," diyorum, "senin deli olduğunu düşünmüyorum."

"Ne?" İrkiliyor.

"Bence deli değilsin," diyorum. "Ve bence psikopat da değilsin. Kalpsiz bir katil de değilsin bence. Başkalarının senin hakkında söyledikleri umurumda değil. Bence sen iyi bir insansın."

Warner gözlerinin hızlı hızlı kırpıştırıyor. Nefesini duyabiliyorum.

Alıyor, veriyor.

Düzensiz bir şekilde.

Dehşetli yakan ani bir acıyla vücudum bir anda gevşiyor. Metalin parıltısını görüyorum. İğnenin yakmasını hissediyorum. Beynim yüzmeye başlıyor ve tüm sesler birleşip eriyor.

"Hadi gel evlat," diyor Castle, ardından da "biliyorum zor ama geride durmamız lazım," diyor yavaşça. "Bizim..."

Beklenmedik sert bir ses beni bir an için kendime getiriyor.

Kapıda tanımadığım bir adam duruyor, bir eliyle kapının kasasına tutunuyor, nefes nefese kalmış. "Buradalar," diyor. "Buldular bizi. Buradalar. Jenna öldü."

KENJI

Nefes nefese kapıda duran adam cümlesini henüz bitirmişti ki, herkes harekete geçiyor. Nouria'yla Sam hızla adamın yanından geçip emirler yağdırarak koridora fırlıyorlar, Z Sistemi'nin protokolünü başlatmak için bir şey, çocukları toplamak için bir şey, yaşlıları ve hastaları. Sonya ve Sara, Warner'ın eline bir şey sıkıştırıp, son bir kez J'nin gevşemiş, baygın bedenine bakıp kapıdan çıkan Nouria'yla Sam'i takip ediyorlar.

Castle yere çömeliyor, gözlerini kapatıp ellerini yere yapıştırıyor, dinliyor. Hissediyor.

"On bir– Yok, on iki kişiler. Yaklaşık 150 metre uzaklıktalar. Bize ulaşmaları tahminen iki dakika sürer. Bizi burayı boşaltana kadar onları yavaşlatmak için elimden geleni yapacağım." Kafasını kaldırıyor. "Bay İbrahim?"

"İki dakika yeter de artar," diyene kadar Haider'in yanımızda olduğunun farkında bile değildim.

Juliette'in yatağının karşısındaki duvara doğru uzun adımlarla yürürken, pürüzsüz yüzeyde dolaştırdığı elleriyle resim çerçevelerini ve monitörleri yıkıyor. Tuzla buz

olan camlar ve ahşaplar zeminde bir yığın oluşturuyor. Nazeera içini çekiyor, aniden sessizleşiyor. Dönüp bakıyorum, yüzünü görünce ürküyorum.

"Stephan'a haber veremem gerek," diyor.

Kapıyı çarparak odadan çıkıyor.

Warner, Juliette'in bantlarını çözüyor, iğnelerini çıkarıp, yaralarını bandajlıyor. Yanda asılı duran yumuşak mavi sabahlığı onun baygın bedenine sarıyor. Tam o anda uyarı cihazından bir bombanın tıklamalarını duyuyorum.

Arkaya bakıyorum, Haider'in halen önünde durduğu duvara. Üzerine dikkatle yerleştirilmiş iki tane patlayıcı var ve durumu kavramaya fırsat bulamadan Haider böğürürcesine dışarı çıkmamızı söylüyor. Warner, kucağında özenle sarıp sarmaladığı J ile çoktan kapıdan çıktı bile. Castle'ın sesini duyuyorum –ani bir bağrış– ve bedenim havalanıp kapının dışına fırlıyor.

Oda havaya uçuyor.

Duvarlar o kadar şiddetle sarsılıyor ki dişlerim zangırdıyor. Sarsıntı bittiğinde hızla odaya geri dönüyorum.

Haider tek bir duvarı patlatmış.

Dikdörtgen şeklinde temiz bir boşluk açılmış. Böyle bir becerisi olduğunu bile bilmiyordum. Tuğla, ahşap ve alçı parçaları J'nin odasının yanı başındaki açık alana saçılmış durumda ve gecenin ayazı içeri doluyor, tokat gibi çarpıp beni kendime getiriyor. Ay bu gece aşırı yuvarlak aşırı parlak, gözüme vuran bir far ışığı gibi.

Sersemlemiş durumdayım.

Haider biz sormadan açıklama yapıyor: "Hastane fazla büyük, fazla karışık... bize hızlı bir çıkış gerekiyordu. Yeniden Kuruluş bizim için geldiğinde, dertleri etrafa zarar

vermek olmayacak –aslında yapabilirler de– fakat masum canları kurtarmak istiyorsak, merkez binalardan ve ortak alanlardan olabildiğince uzaklaşmamız lazım. Şimdi dışarı," diye bağırıyor. "Gidelim."

Fakat ben sersem gibiyim.

Patlamanın ve viskinin hâlâ sürmekte olan etkisinden kurtulmaya çalışırken, gözlerimi kırpıştırarak Haider'e bakıyorum.

Yaptıkları, Haider İbrahim'in bir vicdanının olduğunun kanıtı.

O ve Warner uzun adımlarla yanımdan geçip, yıkılmış duvardan geçiyorlar, pırıl pırıl parlayan ormana doğru koşuyorlar; J Warner'ın kucağında. Hiçbiri akıllarından ne geçirdiklerini açıklama zahmetine girmiyor. Nereye gittiklerini. Sonrasında ne halt olacağını.

Gerçi sonra ne olacağı sanırım belli.

Bundan sonra Anderson gelecek ve bizi öldürmeye çalışacak.

Castle'la bakışıyoruz –J'nin hastane odasının arta kalanında hâlâ dikilen bir biz kaldık– Warner'la Haider'in peşinden Sığınak'ın en ucundaki açık alana doğru gidiyoruz, çadırlardan mümkün olduğunca uzağa. Bir noktaya gelince Warner gruptan ayrılıp, sonu görünmeyen zifiri karanlık bir patikada kayboluyor. Peşinden gitmeye kalktığımda Haider bağırarak onu rahat bırakmamı söylüyor. Warner ne yaptı bilmiyorum ama bize katılmak üzere dönüp geldiğinde Juliette kucağında değildi artık. Haider'e kısa bir şey söylüyor fakat Arapça değil. Fransızca gibi. *Fransızca.*

Her neyse. Buna kafa yormaya vaktim yok.

Tahminimce beş dakika geçti. Beş dakika, bu her saniye burada olabilecekleri anlamına geliyor. Gelmek üzere olan on iki kişi. Ve biz sadece dört kişiyiz.

Ben, Haider, Castle, Warner.

Buz kesiyorum.

Karanlıkta sessizce duruyoruz, ölümü bekliyoruz. Saniyeler dayanılmaz yavaşlıkta geçiyor. Islak toprağın ve çürümüş bitkilerin kokusu beynime doluyor, yere bakıyorum, göremesem de ayaklarımın altındaki kalın yaprak kümesini hissedebiliyorum. Yumuşak ve hafif nemliler, yer değiştirdiğimde hafifçe hışırdıyorlar.

Hareket etmemeye çalışıyorum.

En ufak bir ses sinirimi bozuyor. Dalların ani titremesi. Masum bir esinti. Kendi düzensiz nefesim.

Çok karanlık.

Koskocaman parlak ayın ışığı bile ormana doğru düzgün ulaşamıyor. Hiçbir şey göremeyince nasıl savaşacağız, bilmiyorum. Işık çok dengesiz, dalların arasından zar zor geçip yumuşak zemine ulaşamadan dağılıyor. Aşağıya bakıyorum, botlarımın burnunu aydınlatan ince bir ışık huzmesini takip ediyorum, ayaklarımın oluşturduğu engelden aceleyle geçmeye çalışan örümceği izliyorum.

Kalbim güm güm atıyor.

Zaman yok. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

Sürekli olarak düşünüyorum. Tekrar tekrar. Bizi savunmasız yakaladılar, hazırlıklı değildik, bu şekilde bitmesi gerekmezdi. Gerçekle karşı karşıya olmama rağmen, kafamda *"eğer"*ler, *"belki"*ler ve "şöyle *olabilirdi*"ler dönüp duruyor. Geleceğimi yok edecek olan karanlık deliğe bakıyor olmama rağmen, yine de bunu farklı bir şekilde çözebi-

lir miydik, diye düşünmekten alamıyorum kendimi.

Saniyeler birikiyor. Dakikaları oluşturuyor.

Hiçbir hareket yok.

Kalbimin hızlı atışları hastalıklı bir dehşet duygusuyla yavaşlıyor. Öngörümü kaybetmiş durumdayım – zaman mevhumum karanlıkta yok olmuş vaziyette– ama yemin ederim, çok uzun zamandır buradaymışız gibi hissediyorum.

"Bir terslik var," diyor Warner.

Haider'in derin bir nefes aldığını duyuyorum.

Warner yavaşça, "Yanlış hesap yaptık," diyor.

"Hayır," diyor Castle bağırarak.

O anda çığlıkları duyuyorum.

Hiç duraksamadan koşmaya başlıyoruz, dördümüz birden, hızla seslere doğru atılıyoruz. Dallar her tarafımızı yırtıyor, topraktan çıkan köklere takılıp ayak bileklerimizi burkuyoruz, katıksız bir panikle karanlığın içine doğru ilerliyoruz. *İntikam.*

Hıçkırıklar gökyüzünü yırtıyor. Uzaktan çığlıklar yankılanıyor. Anlaşılmaz sesler, boğuk inlemeler tüylerimi diken diken ediyor. Ölüme doğru hızla koşuyoruz.

Işığı görünce yaklaştığımızı anlıyorum.

Nouria.

Sahneyi eterik bir ışıkla aydınlatarak, savaş alanından geriye kalanları net bir şekilde gözler önüne seriyor.

Yavaşlıyoruz.

Bir katliama şahit olurken zaman genişleyip parçalara ayrılıyor. Anderson ve adamları kötü bir oyun oynadılar. Onların doğrudan Warner, doğrudan Juliette için geleceklerini düşünmüştük. Ummuştuk. Bir kumar oynamıştık.

Yanlış tahmin yapmıştık.

Yeniden Kuruluş'u, bu masum insanları bizi sakladıkları için cezalandırmakta olduklarını anlayacak kadar iyi tanıyorduk. Tüm aileleri, bizi kurtarıp yardım ettikleri için katletmekte olduklarını. İçimde yükselen mide bulantısı beni sersemletiyor, yana doğru deviriyor. Bir ağaca doğru yığılıyorum. Zihnimle bağlantımın koptuğunu, bilincimi kaybetmek üzere olduğumu hissediyorum ve bir şekilde korkudan bayılmamak için kendimi zorluyorum. Ve de üzüntüden.

Gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum.

Sam ve Nouria dizlerinin üzerine çökmüş, bir takım parçalanmış, kan içindeki bedenleri göğüslerine bastırmışlar. Acı dolu feryatları geceyi delip geçiyor. Castle yanımda duruyor, tüm bedeni sarkmış durumda. Sessiz hıçkırıklarını duyuyorum.

Bunun olabileceğini biliyorduk –Haider bunu yapabileceklerini söylemişti– fakat yine de hâlâ gözlerime inanamıyorum. Umutsuzca bunun bir kâbustan ibaret olmasını diliyorum. Öyle olması için sağ kolumu kesmeye razıyım. Fakat gerçek ısrarcı.

Sığınak âdeta bir mezarlığa dönmüş durumda.

Savunmasız kadınlar ve erkekler, silahla taranıp yerlere serilmiş. Durduğum yerden altı tane çocuk sayıyorum, ölmüşler. Gözleri açık, ağızları şaşkınlıkla açılmış, bükülmüş vücutlarından hâlâ kan sızıyor. Ian dizlerinin üzerine çökmüş, kusuyor. Winston tökezleyip bir ağaca çarpıyor. Gözlükleri yüzünden aşağıya kayıyor, son anda yakalamayı akıl ediyor. Yalnızca komutan çocuklarının başları hâlâ dik ve bunu fark etmek içime korku dolması-

na neden oluyor. Nazeera, Haider, Warner, Stephan. Enkazın arasından sakince yürüyorlar, yüzlerinde en ufak bir değişiklik yok, ifadeleri ciddi. Burada bulunmalarını, bu kadar insanın perişan olması karşısında hâlâ nispeten ilgisiz kalmalarını ne sağladı bilmiyorum ve bilmek istediğimi de zannetmiyorum.

Castle'a elimi uzatıyorum, o da tutup kendini toparlıyor. Birbirimize bir bakış atıp savaşın içine dalıyoruz.

Anderson, cehennemin ortasında kolay görülür fakat zor ulaşılır şekilde dimdik duruyor. Askerleri silahlarını doğrultup üzerimize geliyorlar. Yine de ilerliyoruz. Ardından ne gelecekse gelsin, ölümüne savaşacağız. En baştan beri plan buydu. Ve biz de şu anda bunu uyguluyoruz.

İkinci raunt.

Savaş alanındaki halen hayatta olan savaşçılar bizim yaklaşmamız karşısında dikleşiyorlar, birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlar. Evet, ateşli silahlarla kuşatılmış durumdayız ama hemen hemen her birimiz doğaüstü güçlere sahibiz. Herhangi bir savaş kazanmamamız için bir neden yok aslında. Etrafımızda yavaş yavaş bir kalabalık birikiyor –yarısı Sığınak, yarısı Nokta halkı– katliamdan sağ çıkmış kişiler yeni bir ordu oluşturuyor. Havada dolaşan taze beklentiyi hissediyorum. *Veya* umudu. Dikkatli bir şekilde yan tabancalığımdan bir silah çıkarıyorum.

Ve tam harekete geçmek üzereyken...

"Yapma."

Anderson'ın sesi yüksek. Berrak. Askerlerden oluşan duvarı geçiyor, her zamanki rahat ve bakımlı haliyle, uzun adımlarla bize doğru yürüyor. Pek çok kişinin, o

yaklaşırken neden nefesini tuttuğunu ilk anda anlamıyorum. Yanında sürüklediği çocuğu fark etmiyorum, sonunda fark ettiğimde de tanıyamıyorum. Hemen değil.

Ta ki Anderson küçük bedeni şiddetle silkip, kafasını silahın ucuyla dürtüp doğrultana kadar. Kanımın çekildiğini hissediyorum. Anderson silahı James'in gırtlağına dayarken âdeta dizlerimin bağı çözülüyor.

"Çok basit," diyor Anderson. "Bana kızı vereceksiniz, karşılığında da ben çocuğu infaz etmeyeceğim."

Hepimiz donup kalıyoruz.

"Yalnız bir şeyi açıklığa kavuşturayım, bu bir değiş tokuş değil. Size onu geri vermeyi teklif etmiyorum. Onu sadece burada ve şimdi öldürmemeyi teklif ediyorum. Kızı şimdi verirseniz, çoğunuzun gitmesine izin vereceğim."

"Çoğumuzun?" diyorum.

Anderson benim ve diğerlerinin yüzüne şöyle bir göz gezdiriyor. "Evet, çoğunuzun," diyor, bakışları Haider'in üzerinde duruyor. "Babanı çok hayal kırıklığına uğrattın genç adam."

Bir anda bir silah patlıyor, Anderson'ın boğazında koca bir delik açılıyor. Anderson boynunu tutuyor, boğuk bir çığlıkla tek dizinin üzerine düşüyor, etrafına bakınarak saldırganı görmeye çalışıyor.

Nazeera.

Anderson'ın önünde belirip tam zamanında gökyüzüne yükseliyor. Askerler yukarı doğru gelişigüzel ateş etmeye başlıyorlar, Nazeera için endişeleniyorum. Bu riski benim için göze aldığının farkındayım. Ve de James için.

Elimizden geleni yapacağız, demişti. Elimizden geleni: Bunun, bu çocuk için hayatını tehlikeye atmayı kapsadı-

ğını anlamamıştım. *Benim* için. Tanrım, ona feci âşığım.

Görünmez oluyorum.

Anderson bir yandan boynundan akan kanı durdurmaya çabalarken diğer yandan da baygın olan James'i sıkıca tutmaya devam ediyor.

İki yanında birer asker duruyor.

İki el ateş ediyorum.

İkisi birden kollarını tutup bağırarak yere yığılıyor, Anderson âdeta kükrüyor. Havayı tırmalamaya başlıyor sonra da kana bulanmış eliyle silahına davranmaya çalışıyor, beceremiyor, ağzından hâlâ kan geliyor. Fırsattan yararlanıp yüzüne yumruk atıyorum.

Doğruluyor, yaralıdan çok şaşkın görünüyor, Brendan çabucak müdahale ediyor, ellerini çırpıyor, Anderson'ın bacaklarını sararak felç eden helezonik bir elektrik akımı yaratıyor.

Anderson, James'i bırakıyor.

Çocuğun yere çarpmasına fırsat vermeden onu yakalıyorum, Nouria'nın ışık çemberinin dışında bekleyen Lily'e doğru fırlıyorum. Baygın vücudunu onun kollarına bırakıyorum, Brendan ikisinin etrafında bir elektrik kalkanı oluşturuyor. Bir an içinde kayboluyorlar.

Rahatlıyorum.

Ama fazla çabuk. Dengem bozuluyor. Görünmezliğim bir an için yok oluyor ve o bir anda arkadan saldırıya uğruyorum.

Düşüp sert bir şekilde yere çarpıyorum, nefesim kesiliyor. Ters dönmek için çabalıyorum, kalkmak için fakat bir asker yüzüme tüfeğini doğrultuyor. Ateş ediyor.

Nereden çıktığını anlayamadığım Castle, askerin

ayaklarını yerden kesiyor, tek bir hareketle kurşunu durduruyor. Aslında benim vücuduma yönlenmiş olan merminin yönünü değiştiriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, asker dizlerinin üzerine düşüyor. Bedeni elek gibi, her zerresinden kan süzülüyor. Bir anda her şey gerçeküstüymüş gibi geliyor.

Doğrulmaya çalışıyorum, başım zonkluyor. Castle harekete geçmiş bile, giderken ağacın birini kökünden söküyor. Stephan süper gücünü olabildiğince çok askeri yumruklamak için kullanıyor fakat onlar ateş etmeye devam ediyorlar. O yavaş hareket ediyor, giysisinin neredeyse her santimetre karesinde kan var. Sallandığını fark ediyorum. Ona doğru koşuyorum, bağırarak onu uyarmaya çalışıyorum fakat sesim gürültünün arasında kayboluyor. Bacaklarım yeterince hızlı hareket etmiyor. Başka bir asker saldırıp mermileri üzerine boşaltıyor. Bu kez bağırıyorum.

Haider koşarak geliyor.

Bağırarak kendini arkadaşının önüne atıyor, onu yere yıkıp kendi bedenini onunkine siper ediyor, bunları yaparken havaya bir şey fırlatıyor.

O şey patlıyor.

Geriye doğru savruluyorum, kafatasımın içinde ziller çalıyor. Kafamı kaldırıyorum ve göğüs göğse savaşan Nazeera'yla Warner'ı fark ediyorum. Tüyler ürpertici bir çığlık duyuyorum ve kendimi sese doğru gitmeye zorluyorum.

Sam.

Nouria karısını yerden kaldırmak için dizlerinin üzerine çöküyor. Çevrelerinde kör edici ışık bantları oluşturuyor,

koruyucu spiraller o kadar parlak ki bakmak dayanılmaz derecede acı veriyor. Yakındaki asker ateş ederken koluyla gözlerini örtüyor, haykırıyor, Nouria'nın ışığının gücü ellerinin etlerini eritmeye başladığında bile kımıldayamıyor.

Ağzının ortasına mermiyi yapıştırıyorum.

Bir yerlerden beş asker daha çıkıyor, her taraftan üzerime geliyorlar, bir anlığına donup kalıyorum. Castle sadece on iki kişi olduklarını söylemişti –bunların ikisi Anderson ile James'ti– ve şimdiye kadar bunların en azından bir kısmını yok ettiğimizi düşünüyordum. Dönüp savaş alanına göz gezdiriyorum, bizim ekibe hâlâ faal bir şekilde saldırmakta olan düzinelerce askere bakıyorum sonra da geriye, bana doğru ilerleyen beş askere.

Kafam karmakarışık.

Hepsi birden ateş etmeye başlayınca, ödüm kopuyor.

Görünmez oluyorum, askerlerden iki tanesinin arasında kalan boşluğa çaktırmadan giriyorum, geri dönüp ateş açıyorum. Atışlarımdan bazıları hedefini buluyor; diğerleri boşa gidiyor. Şarjörü yeniden dolduruyorum, boşalmış olanı yere fırlatıyorum. Tam yeniden ateş etmek üzereyken onun sesini duyuyorum.

"Sıkı tutun," diye fısıldıyor.

Nazeera kollarını belime dolayıp zıplıyor.

Yukarı doğru.

Bir kurşun vızıldayarak baldırımın yanından geçiyor. Derimi sıyırıp geçerken yandığını hissediyorum; gece serin ve canlandırıcı. Kendime izin verip, sakinleştiren bir nefes alıyorum ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. O an çığlıklar susuyor, kan suya, bağrışlar gülüşmelere dönüşüyor.

Rüya sadece bir dakika sürüyor.

Ayaklarımız yeniden yere basıyor, kulaklarıma yeniden savaşın sesleri doluyor. Teşekkür anlamında Nazeera'nın elini sıkıyorum ve ayrılıyoruz. Zar zor tanıyabildiğim bir grup kadın ve erkeğe doğru atılıyorum – Sığınak'tan birtakım insanlar– ve yaralı savaşçılardan birini, geriye çekilip kendini güvenceye alsın diye cesaretlendirmek için kan gölünün ortasına dalıyorum. Kısa sürede savaşın haralası gürelesi içinde kayboluyorum, savunma yapıyorum, saldırıyorum, ateş ediyorum. Ayağımın altında yerin sarsıldığını hissedene kadar kafamı bile kaldırmıyorum.

Castle.

Kollarını kaldırmış, yakındaki bir binaya doğru uzatmış. Bina şiddetle sallanmaya başlıyor, çiviler uçuyor, pencereler zangırdıyor. Bir grup asker silahlarına davranıyor fakat Anderson'ın sesiyle hemen duruyorlar. Anderson kendini hemen hemen toparlamış gibi duruyor, ne dediğini duyamıyorum ama belli ki verdiği emir, askerlerinin bir anda durmalarını sağlayacak kadar etkili. Nedenini bilemiyorum, savaşmakta olduğum askerler aniden geri çekiliyorlar.

Fakat çok geç.

Yakındaki binanın çatısı gürültüyle çöküyor ve Castle son bir şiddetli darbeyle bir duvarı yıkıyor. Zarar görmemeleri için takım arkadaşlarımızdan kalanları bir koluyla kenara itiyor diğeriyle de duvarı yere indiriyor. Düşen parçalar patlarcasına ses çıkarıyor. Camlar etrafa saçılıyor, ahşap kirişler çöküp kırılırken âdeta inliyorlar. Askerlerin birkaçı kaçıyor, korunmak için kendilerini yere

atıyorlar fakat hiç olmazsa üç tanesi enkaz altında kalıyor. Hepimiz kendimizi bir misillemeye hazırlıyoruz...

Fakat Anderson tek kolunu kaldırıyor.

Askerleri bir anda duruyor, ellerindeki silahları indiriyorlar. Hep beraber esas duruşta diziliyorlar.

Bekliyorlar.

Bir emir vermesini bekleyerek Castle'a bakıyorum fakat gözleri Anderson'ın üzerinde, hepimiz gibi. Herkes, bu savaşın bittiğine dair çılgınca bir umutla paralize olmuş vaziyette. Castle'ın dönüp, hâlâ Sam'i göğsüne bastırmaya devam eden Nouria'yla bakıştığını görüyorum. Bir dakika sonra Castle da kolunu kaldırıyor. Geçici bir ateşkes.

Güvenmiyorum.

Anderson öne doğru sendelediğinde geceyi bir sessizlik kaplıyor, dudakları vahşi saydam bir kırmızı, eliyle ensesine üstünkörü bir şekilde bir mendil bastırıyor. Tabii ki duymuştuk, kendini iyileştirme yeteneğini duymuştuk fakat buna gerçekte şahit olmak başka bir şey. *Acayip.*

Konuşmaya başlayınca, sesi sessizliği mahvediyor. Tılsımı bozuyor. "Yeter," diyor. "Oğlum nerede?"

Kan revan içindeki savaşçılardan oluşan toplulukta mırıltılar dolaşıyor, Warner'ın yaklaşmaya başlamasıyla birlikte kırmızı bir deniz yavaş yavaş ikiye ayrılıyor. Uzun adımlarla sessizliğe doğru ilerliyor, yüzü kırmızıya bulanmış.

Kafasını kaldırıp babasına bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Onu ne yaptın?" diye yumuşak bir sesle soruyor Anderson ve yere kan tükürüyor. Dudaklarını, ensesindeki açık yaraya bastırdığı mendille siliyor. İğrenç bir sahne.

Warner hiçbir şey söylememeye devam ediyor.

Aramızda kimsenin, onun J'yi nereye sakladığını bildiğini zannetmiyorum. J ortadan yok olmuş görünüyor.

Saniyeler geçiyor, sessizlik o kadar yoğun ki hepimiz ateşkesin akıbetinden endişe duymaya başlıyoruz. Askerlerden bazılarının silahlarını Warner'a doğrulttuklarını fark ediyorum ve daha bir saniye geçmeden bir yıldırım üzerimizdeki gökyüzünü parçalıyor.

Brendan.

Bir ona bir Castle'a bakıyorum, Anderson bir kez daha askerlerini durdurmak için kolunu kaldırıyor. Esas duruştan rahat pozisyona geçiyorlar.

"Sana bir kez daha sormak istiyorum," diyor Anderson oğluna, sesi yükseldikçe titriyor. *"Onu ne yaptın?"*

Warner hâlâ ruhsuz bir ifadeyle bakıyor.

Üzerine kimlerin olduğu belli olmayan kanlar sıçramış, elindeki makineli tüfeği çanta tutar gibi tutuyor ve babasına tavana bakıyormuş gibi bakıyor. Anderson öfkesine Warner gibi hâkim olamıyor – ve herkes bunun, Anderson'ın kaybedeceği bir irade savaşı olduğunu açıkça görüyor.

Anderson daha şimdiden yarı deli görünüyor.

Saçları keçeleşmiş, dimdik olmuş. Yüzündeki kan pıhtılaşmış, gözleri kırmızıya bulanmış. O kadar aklını oynatmış gibi görünüyor ki –o kadar kendi gibi değil ki– bundan sonra ne olacağını gerçekten kestiremiyorum.

Ve Warner'ın üzerine atlıyor.

Kavgacı bir sarhoş gibi, vahşi ve kızgın, bir deli gibi. Onu hiç böyle görmemiştim. Darbeleri vahşi ve kuvvetli, düzensiz fakat bilinçli. Adam'ın bana defalarca betim-

lediği babasının nasıl bir şey olduğunu bir anda, dehşet içinde anlıyorum. Gözünü hırs bürümüş öfkeli bir sarhoş.

O betimlemelerden farklı olarak, Anderson şu anda sarhoş değil. Ondaki saf, katıksız bir öfke.

Anderson aklını kaçırmış durumda.

Warner'ı sadece vurmak istemiyor. Başkasının da Warner'ı vurmasını istemiyor. Onu, posasını çıkarana kadar dövmek istiyor. Fiziksel tatmin istiyor. Kemiklerini kırmak, kendi elleriyle ciğerini sökmek istiyor. Anderson, kendi oğlunu sadece ve sadece kendisinin mahvetmeyi başardığını bilmenin hazzını yaşamak istiyor.

Fakat Warner ona bu zevki tattırmıyor.

Anderson'ın darbelerini akıcı ve kusursuz hareketlerle karşılıyor, eğilip bükülerek, ayak oyunları yaparak, zikzaklar çizerek kendini savunuyor. Her darbeyi savuşturuyor.

Âdeta Anderson'ın zihnini okuyor.

Şaşkın olan bir tek ben değilim. Warner'ı hiç bu şekilde hareket ederken görmemiştim ve daha önce nasıl görmediğime de hayret ediyorum. Ardı ardına gelen saldırıları durdururken ona karşı aniden gelişip artan bir saygı duyuyorum. Herifi yere devirmesini bekliyorum fakat Warner, Anderson'a vurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor; kendini sadece savunuyor. Ancak Anderson'ın yüzündeki gitgide artan hiddeti görünce, Warner'ın bunu bilerek yaptığını algılıyorum.

Babasına karşılık vermiyor çünkü onun istediğinin bu olduğunu biliyor. Warner'ın yüzündeki soğukkanlı ve sakin ifade Anderson'ı çıldırtıyor. Ve oğlunu sinirlendiremedikçe daha da öfkeleniyor. Ceketinin iç cebinden bir silah

çıkarıp öfkeyle bağırırken, boynundaki tam kapanmamış yaradan yavaş yavaş kan damlamaya devam ediyor.

"*Yeter,*" diye bağırıyor. "Artık yeter."

Warner ihtiyatlı bir şekilde bir adım geri gidiyor.

"Kızı bana ver, Aaron. Kızı ver ben de buradaki geri zekâlıların canını bağışlayayım. Ben sadece kızı istiyorum."

Warner kıpırdamıyor.

"İyi," diyor Anderson öfkeyle. "Yakalayın onu."

Altı tane asker Warner'a doğru ilerlemeye başlıyor ama o geri bile çekilmiyor. Winston'la birbirimize bakıyoruz ve bu harekete geçmemiz için yeterli oluyor; o uzuvlarını uzatma yeteneğini kullanarak, askerlerin üçünü yere sermek üzere kollarını uzattığı anda görünmezlik perdemi onun üzerine atıyorum. Aynı anda Haider, paltosunun içine giymiş olduğu, kan içindeki zincirli zırhın bir yerinden bir pala çıkarıp Warner'a fırlatıyor, o da makineli tüfeğini elinden bırakıp bakmaya bile gerek görmeden palayı kabzasından yakalıyor.

Boktan bir *pala*.

Castle dizlerinin üzerine çökmüş, kolları gökyüzüne uzanmış, yarı enkaz halindeki binanın kalanını indirmek üzereyken, Anderson'ın adamları bu kez ona fırsat tanımıyor. Castle'a yardım etmek için koşuyorum fakat çok geç, Castle arkadan aldığı bir darbeyle yere seriliyor, ben yine de kendimi dövüşün ortasına atıyorum, askerlerin silahlarını ele geçirmek için ergenlik dönemimde geliştirdiğim yeteneklerimi konuşturuyorum: buruna tek bir kuvvetli yumruk. Aşağıdan yukarı doğru temiz bir vuruş. Göğüskafesine sert bir tekme; eski usul iyi bir boğma yöntemi.

İyi bir şeyle karşılaşmak umuduyla nefes nefese kafamı kaldırıyorum...

Ve şaşırıp bir daha bakıyorum.

Adamlar Warner'ın etrafını sarmış, nereden çıktıklarını anlayamıyorum. Üç dört kişi olduklarını zannediyordum. Şaşkınlıkla dönüyorum, tam o anda Warner'ın diz çöküp palayı aniden kaldırıp, mükemmel bir yay çizerek adamlardan birinin bağırsaklarını deştiğini görüyorum. Sonra dönüp, bir başka kuvvetli darbeyle sol yanındaki adamı biçiyor, herifin omurgasını o kadar dehşet verici bir hareketle parçalara ayırıyor ki bakamıyorum, kafamı çeviriyorum. Ama saniyesinde dönüyorum, bir başka asker çoktan ileri atılmış durumda. Warner keskin bir dönüş yapıp palayı doğrudan adamın gırtlağına saplıyor, adamın bağırmak üzere açılan ağzına doğru itiyor. Warner son bir hareketle palayı geri çekiyor ve adam hafif bir pat sesiyle yere düşüyor.

Geri kalan askerler kararsız.

Bu yeni askerler her kimse, belli ki sadece Warner'a saldırma emri almışlar, başkalarına değil. Geri kalanımızın görevi bir anda bitiyor; yere oturabiliriz, ortadan kaybolabiliriz.

Cazip bir durum.

İyi olup olmadığını anlamak için Castle'a bakınıyorum; sarsılmış görünüyor.

Warner'a bakıyor.

Ayaklarının altında oluşan kan gölünü seyreden, göğsü inip kalkan, parmakları hâlâ sıkıca palanın kabzasını kavrayan Warner'a. Castle bunca zaman, Warner'ın gerçekten sadece bazı hatalar yapan iyi bir çocuk olduğunu

düşünüyordu. Uçurumun kenarından çekip alabileceği türde bir çocuk.

Bugün muhtemelen vazgeçti.

Warner başını kaldırıp babasına bakıyor, yüzü kandan seçilmiyor, bedeni öfkeyle titriyor.

"İstediğin bu muydu?" diye bağırıyor.

Anderson bile şaşkın görünüyor.

O sırada bir başka asker o kadar sessiz yaklaşıyor ki, çığlık atıp yere yığılana kadar onun Warner'a silah doğrultmuş olduğunu fark etmiyorum. Elim kadar büyük kırık bir cam parçasının şahdamarına saplandığı boynunu tutarken gözleri pörtlüyor.

Warner'ı görebilmek için kafamı döndürüyorum. Hâlâ Anderson'a bakıyor, serbest olan elinden kan damlıyor.

Aman Tanrım!

"Onun yerine beni al," diyor Warner, sesi sessizliği deliyor.

Anderson kendini toparlamış görünüyor. "Ne?"

"Bırak onu. Hepsini bırak. Onu rahat bırakacağına söz ver, ben de seninle geleyim."

Bir an donup kalıyorum. Sonra deli gibi etrafıma bakıyorum, bu salağın pervasız bir şey yapmasını engellemeyi düşündüklerine dair bir gösterge arıyorum fakat kimseyle göz teması kuramıyorum. Herkes yerinde mıhlanmış gibi.

Dehşet içinde.

Aniden tanıdık bir varlığın yanı başımda belirmesiyle bedenime bir rahatlama duygusu yayılıyor. Eline uzanıyorum o da aynı zamanda benimkine uzanıyor, parmaklarını sıkıyorum Onun burada olduğunu, yanımda durduğunu bilmek benim için şimdilik yeterli.

Nazeera iyi.

Hep birlikte sessizlik içinde sahnenin değişmesini bekliyoruz, nasıl adlandıracağımızı bile bilemediğimiz bir şeyin olmasını umut ediyoruz.

Ama olmuyor.

"Keşke bu kadar basit olsaydı," diyor Anderson en sonunda. "Gerçekten, keşke. Fakat ne yazık ki kız bize lazım. Onun yerini kimse kolay kolay tutamaz."

"Emmaline'in bedeninin bozulduğunu söyledin." Warner'ın sesi alçak ama berrak. Mucizevi bir şekilde sakin. "Onu bünyesine alacak yeterince güçlü bir beden olmazsa, buharlaşacağını söyledin."

Anderson gözle görülür şekilde kaskatı kesiliyor.

"Bir yedeğe ihtiyacın var," diyor Warner. "Yeni bir bedene. Sentez Operasyonu'nu tamamlamanı sağlayacak birine."

"Hayır," diye bağırıyor Castle. "Hayır! Yapma bunu..."

"Beni al," diyor Warner. "Taşıyıcın ben olurum."

Anderson'ın bakışları buz gibi oluyor.

Neredeyse ikna edici bir sakinlikle, "Bu harap olmuş, dengesi bozulmuş kızın hayatta kalması için kendini feda mı edeceksin – gençliğini, sağlığını, tüm hayatını?" Anderson'ın sesi kademe kademe yükselmeye başlıyor. Yeni bir sinir krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyor.

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Her türlü fırsatın var –her türlü potansiyelin– ve sen bunların hepsini boşa mı harcayacaksın? *Ne* için?" diye bağırıyor. "Kendini nasıl bir hayata mahkûm edeceğini biliyor musun?"

Warner'ın bakışları kararıyor. "Sanırım buradakilerin çoğundan daha iyi biliyorum."

Anderson'ın rengi atıyor. "Bunu niye yapacaksın?"

O anda, Anderson'ın her şeye rağmen aslında Warner'ı kaybetmek istemediğinin bilincine varıyorum. Bu şekilde değil.

Warner istifini bozmuyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Ser verip sır vermiyor. Sadece, yüzünden başkasının kanı süzülürken gözlerini kırpıştırıyor.

"Bana söz ver," diyor Warner sonunda. "Onu sonsuza kadar rahat bırakacağında dair söz ver. Onun gitmesine izin vereceksin. Her adımını takip etmeyi bırakacaksın. Onun yaşadığını bile unutacaksın." Bir ara veriyor. "Bunun karşılığında, hayatımın kalanını alabilirsin."

Nazeera'nın soluğu kesiliyor.

Haider kızgınlıkla öne doğru ani bir adım atıyor, Stephan, her tarafından kan akıyor olmasına rağmen Haider'i durdurmaya yetecek bir güçle onu kolundan yakalıyor. Destek için diğer koluyla bir ağaca sarılarak, "Bu onun seçimi," diyor güçlükle soluyarak. "Bırak, karışma."

"Bu aptalca bir seçim," diyor Haider bağırarak. "Bunu yapamazsın, *habibi*. Aptal olma."

Fakat Warner artık kimseyi duyuyor gibi görünmüyor. Sadece gözlerini dikmiş, gerçekten perişan görünen Anderson'a bakıyor.

"Seninle savaşmayı bırakacağım," diyor Warner. "Ne dersen yapacağım. Ne istersen. Sadece bırak onu, yaşasın."

Anderson o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki içime bir ürperti doluyor. Ve sonra:

"Hayır."

Birdenbire kolunu kaldırıyor ve iki el ateş ediyor. İlki Nazeera'ya, tam göğsüne isabet ediyor. İkincisi...

Bana.

İnsanlar çığlık atıyor. Sendeliyorum sonra iki büklüm olup yığılıyorum.

Kahretsin.

"Bulun onu," diye Anderson gürlüyor. "Gerekirse her yeri yakıp yıkın."

Acı kör edici.

İçimde dalgalar halinde yayılıyor, elektrik akımı gibi ve yakıyor. Birisi bana dokunuyor, bedenimi hareket ettiriyor. *İyiyim*, demeye çalışıyorum. İyiyim. İyiyim. Ama kelimeler çıkmıyor. Sanırım beni omzumdan vurdu. Göğsüme yakın. Fakat Nazeera– Birinin Nazeera'ya bakması lazım.

Anderson'ın Warner'a, "Böyle bir şey yapacağını hissediyordum," dediğini duyuyorum. "Ve bunu gerçekleştirmek için bu ikisinden bir tanesini" –yüzükoyun yatan bedenimi ve Nazeera'nınkini işaret ettiğini gözümde canlandırabiliyorum– "kullandığını biliyorum."

Sessizlik.

"A, anlıyorum," diyor Anderson. "Akıllı olduğunu zannediyordun. Güçlerin olduğunu bilmediğimi zannediyordun." Anderson'ın sesi bir anda çok yüksek çıkıyor. Fazla yüksek. Gülüyor. "Bilmediğimi mi sanıyordun? Böyle bir şeyi benden saklayabilirmişsin gibi. Bunu, seni onun hücresinde bulduğum günden beri biliyorum. On altı yaşındaydın. Ondan sonra seni test etmediğimi mi zannediyorsun? Senin altı ay öncesine kadar farkında olmadığın şeyi, benim yıllardır bilmediğimi mi zannediyorsun?"

Yeni bir korku dalgası çöküyor üzerime.

Anderson fazla memnun görünüyor, Warner yeniden sessizliğe bürünmüş durumda ve bunların bizim için ne

anlama geldiğini bilmiyorum. Tam paniğe girmek üzereyken bildik bir çığlık işitiyorum.

Yardım etmeme olanak yok ama o kadar ıstırap dolu korkunç bir ses ki, gözümde çakan beyaz parıltılar görüşümü bulanıklaştırmasına rağmen ne olduğunu görmeye çalışıyorum.

Bulanık da olsa bir an şöyle bir şey görür gibi oluyorum:

Warner, Anderson'ın üzerine çıkmış, sağ eliyle, babasının göğsüne saplamış olduğu palanın kabzasını tutuyor. Sağ ayağıyla babasının gırtlağına basıyor ve palayı sertçe çekip çıkarıyor.

Anderson'ın inlemesi öyle korkunç, öyle zavallı ki ona neredeyse acıyorum. Warner palayı çime sürerek temizliyor ve Haider'e geri fırlatıyor. Haider, kenarda donup kalmış vaziyette *bana* bakıyor olmasına rağmen, palayı kabzasından kolayca yakalıyor. Bana ve Nazeera'ya. Onu hiç böyle maskesi inmiş halde görmemiştim. Korkudan paralize olmuş görünüyor.

"Ona dikkat edin," diye bağırıyor Warner birisine. Babasından aldığı silahı inceliyor, beğeniyor, askerin arkasından koşuyor. Uzaktan silah sesleri yankılanıyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

Sesler hafifliyor, odaklanamıyorum. Dakikalardır tek duyduğum ses kendi nefesimin sesi, kalp atışlarımın sesi. Yani, kalp atışlarımın sesi olduğunu umuyorum. Keskin kokular duyuyorum, pas kokusu gibi, çelik kokusu gibi. Birden parmaklarımı hissedemediğimi fark ediyorum.

Nihayet yanı başımda hareketler hissedip boğuk sesler duyuyorum. Bedenime dokunan eller beni kıpırdatmaya çalışıyor.

"Kenji?" Birisi beni sarsıyor. "Kenji, beni duyuyor musun?" Bu Winston.

Gırtlağımdan bir ses çıkarıyorum. Dudaklarım birbirine kaynamış gibi.

"Kenji?" daha fazla sarsıyor. "İyi misin?"

Büyük zorlukla dudaklarımı aralıyorum fakat ağzımdan tek bir ses bile çıkmıyor. Sonra birden: "Heyyyyy kanka."

Garip.

"Bilinci yerinde," diyor Winston, "fakat kafası karışık. Fazla zamanımız yok. Ben bu ikisini götüreceğim. Siz de bakın bakalım, diğerlerini götürecek bir yol bulabilecek misiniz? Kızlar nerede?"

Arkasındaki biri bir şey diyor ama söylediğini kaçırıyorum. Aniden sağlam elimle Winston'ın koluna yapışıyorum.

"J'yi yakalamalarına izin verme," demeye çalışıyorum. "İzin ve..."

ELLA
JULIETTE

Gözlerimi açınca kendimi çelikle kaplanmış gibi hissediyorum.

Kalıp halinde vücuduma yapıştırılmışlar; solgun yüzüme de gümüş bantlar yapıştırılmış. Vücudumun şeklinde ve tam ölçüsünde bir kafesin içindeyim. Hareket edemiyorum. Ancak dudaklarımı aralayabiliyorum, gözlerimi kırpabiliyorum; neye benzediğimi biliyor olmamın tek nedeni, görüntümün paslanmaz çelik tavana yansıyor olması.

Anderson burada.

Hemen şurada, odanın köşesinde duruyor, duvara bakıyor hem memnun hem de kızgın gibi, yüzünü garip, alaycı bir gülümseme kaplamış. Bir de bir kadın var, daha önce hiç görmediğim biri. Sarışın, çok sarışın. Uzun boylu, çilli ve narin. Bana birini hatırlatıyor, daha önce gördüğüm birini, şu an hatırlayamadığım birini.

Ve sonra birden...

Kafam âdeta paralize edici bir hunharlıkla yerine geli-

yor. James ve Adam, Anderson tarafından kaçırıldı. Kenji hastalandı. Kendi hayatıma ait yeni hatıralar beynime hücum etmeye devam ediyor ve benden parçalar götürüyor.

Ve Emmaline.

Gizlice bilincime giren Emmaline. Varlığı o kadar baskın ki unutmaya zorlandım, uyumaya ikna edildim. Uyanışımı hatırlıyorum, nihayet; fakat o ana dair hatıralarım bulanık. Kafa karışıklığımı hatırlıyorum. Bozulmuş bir film makarası.

Çabucak kendi kendimi kontrol ediyorum. Uzuvlarımı. Kalbimi. Zihnimi. Sağlamlar mı?

Bilmiyorum.

Biraz oryantasyon bozukluğu dışında, neredeyse tümüyle kendimmişim gibi hissediyorum. Hafızamda hâlâ karanlık bölmeler olduğunu seziyorum fakat nihayet sonunda kendi bilincimin yüzeyini parçalamışım gibi hissediyorum. Ve ancak o zaman Emmaline'den artık bir fısıltı dahi gelmediğini fark ediyorum.

Hemen tekrar gözlerimi kapatıyorum. Kız kardeşimi zihnimde hissetmeye çalışıyorum, beni şaşırtan çaresizlik dolu bir panikle onu arıyorum.

Emmaline? Hâlâ burada mısın?

Karşılık olarak, içime tatlı bir sıcaklık yayılıyor. Yumuşak, tek bir yaşam belirtisi. Sona yaklaşmış olmalı.

Gitmek üzere.

Kalbime bir acı saplanıyor.

Emmaline'e olan sevgim yeni, aynı zamanda da eskiden kalma; o kadar karmaşık ki hislerimi nasıl doğ-

ru düzgün ifade edebilirim, bilmiyorum. Tek bildiğim ona karşı şefkat duyduğum. Acısı için, fedakârlığı için, zedelenmiş ruhu için, hayatında olabileceklere dair duyduğu özlem için. Zihnime sızdığı, bedenimde kendine yer edinmek için yaşamımı öldüresiye altüst ettiği için ona öfkeli veya kırgın değilim. Davranışlarındaki gaddarlığın, yaşamının son günlerindeki umutsuz bir birlik olma çağrısından başka bir şey olmadığını bir şekilde anlıyorum.

Sevildiğini bilerek ölmek istiyor.

Ve ben, ben onu seviyorum.

Zihinlerimiz birleştiğinde, Emmaline'in, bilincini bölmenin bir yolunu bulduğunu ve Okyanusya'daki görevini sürdürmek için gereken bir parçasını geride bıraktığını algılayabildim. Beni bulmak için ayırdığı küçük parça... hâlâ insani duyguları olan, dünyayı yoğun bir şekilde hisseden küçük bir kısmıydı. Ve şimdi, insani parçası yavaş yavaş yok oluyor gibi.

Istıraptan katılaşmış parmaklar boğazıma dolanıyor.

Düşüncelerim taş zemine çarpan kesik ve kuvvetli topuk sesleriyle bölünüyor. Biri bana yaklaşıyor. Herhangi bir hareket yapmamaya çalışıyorum.

"Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı," diyor bir kadın sesi. "Garip."

"Belki de verdiğin sakinleştirici düşündüğünden güçlü bir şeydi," diyor Anderson.

"Morfinden kafanın hâlâ iyi olduğunu varsayıyorum Paris ve bu söylediğini duymazlıktan geliyorum."

Anderson iç geçiriyor. "Eminin birazdan kendine gelir," diyor sertçe.

Korku beynimde alarm zillerini harekete geçiriyor.

Ne oluyor? diye soruyorum Emmaline'e. *Neredeyiz?*

Önceki tatlı sıcaklıktan arta kalanlar, kollarıma doğru alevlenen yakıcı bir sıcaklığa dönüşüyor.

Emmaline korkuyor.

Nerede olduğumuzu göster, diyorum.

Alışkın olduğumdan daha uzun bir süre geçiyor, Emmaline zihnimi yavaş yavaş odamın görüntüleriyle dolduruyor; çelikten duvarlar, ışıl ışıl camlar, bir sürü alet ve bıçağın, ameliyat ekipmanının dizili olduğu uzun masalar. Duvar boyutunda mikroskoplar. Tavanda sıcak ve parlak ışık veren geometrik şekiller. Ve sonra ben.

Metallere sarılmışım.

Pırıl pırıl bir masada sırtüstü yatıyorum, kalın düşey bantlarla sabitlenmişim. Çıplağım fakat dikkatlice yerleştirilmiş sabitleyiciler tamamen çıplak görünmemi engelliyor.

Gerçek, can yakan bir hızla kafama dank ediyor.

Bu odaları tanıyorum, bu aletleri, bu duvarları. Hatta kokuyu bile... ağır bir koku; sentetik limon, çamaşır suyu ve pas. Dehşet duygusu önce yavaş yavaş sonra bir anda içimde yükseliyor.

Okyanusya'daki üsteyim.

Bir anda kendimi hasta hissediyorum.

Dünyanın öbür ucundayım. Verildiğim seçilmiş aileden, uluslararası bir uçuş kadar uzakta, tekrardan büyüdüğüm korku evindeyim. Buraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum ve Anderson'ın bana nasıl bir zarar verdiğini bilmiyorum. Arkadaşlarımın nerede olduğunu bilmiyo-

rum. Warner'ın başına ne geldiğini bilmiyorum. İşe yarar hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek bildiğim bir şeylerin korkunç derecede ters gittiği.

Yine de bu sefer duyduğum korku değişik.

Beni esir edenler –Anderson? O kadın?– belli ki bana bir şey yapmışlar çünkü güçlerimi her zamanki şekilde hissedemiyorum. Fakat bu korkunç ve bildik durumda neredeyse rahatlatıcı bir şey var. Şimdiye kadar defalarca bağlanmış olarak uyandım ve her seferinde bir çıkış yolu buldum. Bu sefer de bulacağım.

Ve en azından bu sefer yalnız değilim.

Emmaline burada. Anladığım kadarıyla da Anderson onun benimle olduğunun farkında değil; bu beni umutlandırıyor.

Dertli uzun bir iç çekiş sessizliği bozuyor.

"Neden onun uyanık olması gerekiyor ki?" diyor kadın. "İşlemi neden o uyurken yapamıyoruz?"

"Kuralları ben koymadım Tatiana. Bu işleri hep Evie'nin yürütmüş olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Protokole göre transfer başladığında deneğin uyanık olması gerekiyor."

Geri alıyorum düşüncelerimi.

Geri alıyorum.

Katıksız, saf bir korku beni delip geçiyor, az önceki güven duygumu bir çırpıda alıp götürüyor. Evie'nin ilk seferinde yapamadığı şeyi bana yapmaya çalışacakları hemen aklıma gelmeliydi. Elbette yaparlar.

Aniden duyduğum panik, beni neredeyse ele veriyor.

"Tamı tamına aynı DNA parmak izine sahip iki kız kardeş," diyor Tatiana birden. "Başkası olsa bunun acayip

bir tesadüf olduğunu düşünürdü. Fakat Evie her zaman yedek bir planı olmasına dikkat ederdi, öyle değil mi?"

"Hem de ta en başından beri," diyor Anderson sakin bir ifadeyle. "Bir yedek olmasını garantiledi."

Hiç beklemediğim bu sözler darbe etkisi yaratıyor.

Ben sadece buydum, şimdi anlıyorum. Esaret altında tutulan bir yedek parça. Her şeyin başarısız olması durumunda devreye sokulacak yedek bir silah.

Parçala beni.

Tehlike ânında camı kırınız.

Duygu taşmasıyla boğazım düğümlenince, hareketsiz kalabilmek ve yutkunma dürtüsüyle savaşabilmek için her şeyi yapıyorum. Annem mezarından bile beni yaralamayı hâlâ başarıyor.

"Bizim için ne büyük şans," diyor kadın.

"Gerçekten de öyle," diyor Anderson fakat sesi gergin. Gerilimini yeni fark etmeye başlıyorum.

Tatiana odada gezinmeye başlıyor.

Evie'nin ne kadar zeki olduğundan, yaptığı işlemlere birisinin müdahale ettiğini ve bana uyguladığı prosedürün sonuçlarını zayıflatan kişinin Emmaline olduğunu hemen fark ettiğinden bahsetmeye başlıyor. Beni Okyanusya'daki üsse geri getirmenin riskli olduğunu Evie'nin her zaman biliyor olduğunu, söylüyor – ve riskin de Emmaline'in fiziksel yakınlığı olduğunu belirtiyor.

"Ne de olsa," diyor Tatiana, "bu iki kız yaklaşık on yıldır birbirlerine bu kadar yakın mesafede olmamışlardı. Evie, Emmaline'in kardeşiyle iletişime geçmeye çalışacağından endişe duyuyordu." Konuşmasına kısa bir ara veriyor. "Ki çalıştı da."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Şunu," diyor Tatiana bir çocukla konuşur gibi yavaşça, "bu iş tehlikeli görünüyor. Bu iki kızı tekrar aynı çatı altına sokmak biraz fazla akılsızlık olmuyor mu? Geçen sefer olanlardan sonra? Bu biraz fazla... ihtiyatsızlık değil mi?"

İçimde aptalca bir umut yeşeriyor.

Elbette öyle.

Emmaline'in bedeni çok yakınımda. Belki de Emmaline'in sesinin zihnimden kaybolmasının ölümünün yaklaşmasıyla bir ilgisi yoktur – belki de uzaklaşıyor gibi hissetmemin nedeni sadece *yer değiştirmiş* olmasıdır. Okyanusya'ya tekrar girerken bilincinin her iki bölümünün tekrardan birleşmiş olması mümkün. Belki şu anda Emmaline'i uzaktaymış gibi hissediyor olmamın nedeni bana bulunduğu havuzdan ulaşıyor olmasıdır, geçen sefer ben buradayken yaptığı gibi.

Gözlerimin arkasında keskin, yakıcı bir ısı dalgası parlıyor, bu cevabını hissedince kalbim yerinden hopluyor.

Yalnız değilim, diyorum ona. *Sen de yalnız değilsin.*

"O sırada tek çaremin bu olduğunu sen de biliyorsun," diyor Anderson, Tatiana'ya. "Çok ciddi yaralanmıştım. Max'in yardımına ihtiyacım vardı."

"Max'in yardımına bu aralar fazla gereksinim duyuyor gibisin," diyor Tatiana soğuk bir ifadeyle. "Ve bu gereksinimlerinin zaaf haline geldiğini düşünen bir tek ben değilim."

"Üstüme gelme," diyor yavaşça. "Hiç zamanı değil."

"Umurumda değil. Sen de benim kadar biliyorsun ki,

bu transferin 45. Mıntıka'da yapılması daha güvenli olurdu, Emmaline'den binlerce kilometre uzakta. Oğlanı da getirmemiz gerekti, hatırlıyorsun değil mi? Ne kadar saçma. Gösteriş yapmak için bu kadar çaresiz bir şekilde Max'in yardımına ihtiyaç duyman da ayrı bir konu, ki bu senin hem beceriksizliğin hem de başarısızlığınla ilgili bir durum."

Odaya ağır bir sessizlik çöküyor.

Tepemde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama ikisinin de birbirlerine düşmanca baktıklarını gözümde canlandırabiliyorum.

"Evie'nin sana zaafı vardı," diyor Tatiana en sonunda. "Bunu hepimiz biliyoruz. Hepimiz senin hatalarını ne kadar canı gönülden görmezlikten geldiğini biliyoruz. Fakat Evie artık yaşamıyor, değil mi? Ve Max'in seni hayatta tutmak için sürekli çabaları olmasaydı, iki kızı da *bütün* olarak elinin altında olacaktı. Hepimizin sabrı taşmak üzere.

Anderson'ın cevap vermesine fırsat kalmadan kapı gürültüyle açılıyor.

"Ee?" diyor yeni bir ses. "Bitti mi?"

Tatiana'nın sesi ilk kez itaatkâr çıkıyor. "Ne yazık ki henüz uyanmadı."

"O zaman uyandır," diye emrediyor ses. "Vakit daralıyor. Tüm çocuklar bozuldu. Onları kontrol altına alıp zihinlerini olabildiğince hızlı temizlememiz lazım."

"Ama neler bildiklerini öğrenmeden önce olmaz," diyor Anderson çabucak, "ve kim olduklarını bilip bilmediklerini anlamadan."

Odada güçlü ayak sesleri; sert ve hızlılar. Gidip gelme sesleri ve kısa ani bir iç çekiş duyuyorum. "Adamların,

Haider'i sürükleyerek buraya getirdiklerinde bana ilginç bir şey söyledi," diyor adam sakin bir ifadeyle. "Bana, kızımı vurduğunu söyledi."

"O an alınması gereken bir karardı," diyor Anderson. "O ve Kishimoto uygun hedef oluşturuyorlardı. İkisini birden saf dışı bırakmaktan başka seçeneğim yoktu."

Bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kenji.

Anderson, Kenji'yi vurmuş.

Kenji ve bu adamın kızını. Nazeera'dan bahsediyor olmalı. Aman Tanrım. Anderson, Kenji'yle Nazeera'yı vurmuş. Bu durumda bu adam...

"İbrahim, bu en doğrusuydu." Zeminde Tatiana'nın topuk sesleri duyuluyor. "İyi olduğuna eminim. O şifacı kızları da aldılar, biliyorsun."

Başkomutan İbrahim ona aldırmıyor.

"Kızımı bana canlı getirmezlerse," diyor öfkeyle, "senin beynini kafatasından ben kendi ellerimle sökerim."

Kapıyı ardından çarparak çıkıyor.

"Uyandır onu," diyor Anderson.

"O kadar basit değil. Bunun bir süreci var..."

"Tekrar söylemeyeceğim, Tatiana." Anderson artık bağırıyor, aniden öfkesi kabarıyor. "Onu hemen uyandır. Bu işten bir an önce kurtulmak istiyorum."

"Paris, sakin olmalısın..."

"Onu *aylar* önce öldürmeye çalıştım." Metal metale çarpıyor. "Hepinize bu işi bitirmenizi söylemiştim. Şu anda bu durumdaysak –Evie öldüyse– kimse beni o zaman dinlemediği için."

"İnanılmazsın." Tatiana kısık sesle gülüyor. "Evie'nin

kızını öldürme yetkisine sahip olduğunu varsaymış olman, bana senin hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor, Paris. Sen bir aptalsın."

"Defol git ya," diyor Anderson köpürmüş vaziyette. "Ensemde boza pişirmene ihtiyacım yok. Sen git kendi sıkıcı kızınla ilgilen. Ben buradakiyle ilgilenirim."

"Ah ne babacansın."

"D-e-f-o-l."

Tatiana başka bir şey söylemiyor. Açılıp kapanan bir kapının sesini duyuyorum. Metalin ve camın belli belirsiz hafif tıngırtısı. Anderson'ın ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok fakat kalbim deli gibi çarpıyor. Kızgın ve öfkeli bir Anderson hafife alınacak biri değildir.

Bilirim.

Ve bir anda amansız keskin bir acı duyunca bağırıyorum. Panikle gözlerimi açıyorum.

"Numara yaptığından şüpheleniyordum zaten," diyor.

Sertçe kalçamdaki neşteri çekiyor. Çığlığımı bastırıyorum. Daha nefes almama fırsat kalmadan neşteri tekrar etime daldırıyor – bu sefer daha da derine. Acıyla bağırıyorum, ciğerlerim sıkışıyor. Nihayet aleti elinden bıraktığında acıdan bayılacak gibi oluyorum. Kesik kesik tuhaf sesler çıkarıyorum, göğsüm o kadar kitlenmiş ki doğru düzgün nefes alamıyorum.

"Konuşulanları duymuş olduğunu umuyorum," diyor Anderson sakin bir şekilde, neşteri laboratuvar önlüğüne silmeye ara vererek. Kanın rengi koyu. Yoğun kıvamlı. Görüşüm bir açılıyor bir kararıyor. "Annenin aptal olmadığını bilmeni isterim. Annenin bir şeylerin ters gittiğinin farkında olduğunu bilmeni isterim. Prosedürün ek-

siklerinin ne olduğunu tam bilmiyordu ama yapılan iğnelerin, göstermeleri gereken etkilerin tamamını göstermediğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden de bir acil durum planı yapmıştı."

Hâlâ nefes almaya çalışıyorum, başım dönüyor. Bacaklarımdaki yakıcı acı zihnimi bulandırıyor.

"Onun o kadar aptal olduğunu düşünmedin herhalde, öyle değil mi? Evie Sommers'ın?" Anderson neredeyse gülüyor. "Evie Sommers hayatında tek bir gün bile aptallık yapmadı. Öldüğü gün bile; Yeniden Kuruluş'u kurtaracak bir planla öldü çünkü hayatını bu amaca adamıştı. Plan," diyor yaramı dürterek, "sendin."

"Sen ve kız kardeşin. Siz onun hayatının eseriydiniz ve savaşmadan her şeyin yok olup gitmesine izin vermeyecekti."

Anlamıyorum, demeye çalışıyorum.

"Anlamadığını biliyorum," diyor. "Elbette anlayamazsın. Sen annenin dehasını miras almadın, öyle değil mi? Hiç onun aklına sahip olmadın. Hayır, sen her zaman sadece bir araçtın, en başından beri. Ve şimdi anlaman gereken tek bir şey var: Artık bana aitsin."

"Hayır," derken zorlukla nefes alıyorum. Sabitleyicilerden kurtulmaya, boşuna çabalıyorum. "Hayır..."

Batma ve yangıyı aynı anda hissediyorum. Anderson bana bir şey sapladı, sapladığı şey o kadar dayanılmaz bir acı veriyor ki kalbim neredeyse atmayı unutuyor. Derimin tüm gözeneklerinden ter fışkırıyor. Saçlarım yüzüme yapışmaya başlıyor. Aniden felç olmuşum gibi hissediyorum ve de düşüyormuşum gibi –serbest düşüşle– cehennemin en korkunç derinliklerine.

Emmaline, diye bağırıyorum.

Gözkapaklarım titriyor. Anderson'ı görüyorum, Anderson'ın anlık görüntülerini, gözleri karanlık ve bulanık. Bana, sonunda beni tam istediği yere, her zaman olmamı istediği yere alıp getirmiş bir ifadeyle bakıyor. Neden olduğunu tam anlamamakla birlikte onun heyecanlı olduğunu anlıyorum. Mutluluğunu hissediyorum. Nasıl anladığımı bilmiyorum. Sadece duruşundan, bakışından anladığımı söyleyebilirim. Neşeli hissediyor.

Bu beni korkutuyor.

Bedenim kıpırdamak için bir girişimde daha bulunuyor ama nafile. Uğraşmam anlamsız.

Bir şey bana her şeyin bittiğini söylüyor.

Kaybettim.

Mücadeleyi ve savaşı kaybettim. Sevgilimi kaybettim. Arkadaşlarımı kaybettim. Yaşama isteğimi kaybettim, diyor bir ses.

Ve birden anlıyorum: Anderson zihnime girdi.

Gözlerim açık değil. Bir daha da açılmayacaklar. Bulunduğum yer benim kontrolümde değil. Şu an Anderson'a aitim. Hep ait olduğum yer olan Yeniden Kuruluş'a aitim, *hep ait olduğun yere,* diyor bana, *daima olacağın yer. Bu ânı çok çok uzun zamandır bekliyordum,* diyor bana *ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok artık.*

Hiçbir şey.

O zaman bile anlamıyorum. Hemen değil. Makinelerin âdeta kükrediğini duyduğumda bile anlamıyorum. Gözkapaklarımın ardından ışık çakmaları gördüğümde bile anlamıyorum. Kendi nefesimi duyuyorum, gürültülü ve

garip, kafamın içinde yankılanıyor. Ellerimin titrediğini hissediyorum. Yumuşak etime batan metali hissediyorum. Buradayım, irademe dışında çeliklerle bağlanmışım ve beni kurtaracak hiç kimse yok.

Emmaline, diye haykırıyorum.

Cevap olarak vücuduma çok hafif bir ısı dalgası yayılıyor ama o kadar çabuk yok oluyor ki, hayal etmiş olmaktan korkuyorum.

Emmaline neredeyse ölü, diyor Anderson. *Bedeni tanktan çıkarılınca onun yerini sen alacaksın. O zamana kadar yaşayacağın yer burası. O zamana kadar var olacağın yer burası. Sen hep tüm bunlar için düşünüldün*, diyor Anderson bana.

Artık ebediyen busun.

KENJI

Cenazeye hiç kimse gelmedi.

Cesetlerin hepsini gömmek iki gün sürdü. Castle zihnini neredeyse hastalanacak kadar zorlayıp dünya kadar toprak kazmıştı. Diğerlerimiz kürek kullanmıştık. Fakat aramızda bu işi yapacak fazla kişi kalmamıştı geriye ve cenazeye de katılacak yeterli sayıda değiliz.

Şafak vakti, arkadaşlarımızı, ekip arkadaşlarımızı, gömdüğümüz vadinin yukarısında bir kayanın tepesine tünemiş vaziyette hiç kıpırdamadan oturuyorum. Sol kolum askıda, kafam felaket acıyor, kalbim toparlanamayacak kadar kırık.

Onun dışında iyiyim.

Alia arkamdan yaklaşıyor, o kadar sessiz ki onu neredeyse fark etmiyorum bile. Onu zaten neredeyse *hiçbir zaman* fark etmiyorum. Ama artık etrafta arkasına saklanacağı fazla kimse yok. Yana kayıp kayada yer açıyorum, yanıma oturuyor. Aşağıda uzanan mezarlık denizine bakıyoruz. Elinde iki tane sarı papatya tutuyor. Birini bana veriyor. Alıyorum.

Birlikte çiçekleri aşağıya atıyoruz, dalgalana dalgalana yavaşça toprağa konmalarını izliyoruz. Alia iç geçiriyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Tabii." Kafamla onaylıyorum.

Saniyeler geçiyor. Hafif bir rüzgâr yüzüme düşmüş saçlarımı geriye atıyor. Doğrudan yeni doğan güneşe bakıyorum, gözlerimi yakıyor.

"Kenji?"

"Hı?"

"Adam nerede?"

Başımı sallıyorum. Omuzlarımı kaldırıyorum.

"Sence onu bulur muyuz?" diye soruyor, sesi fısıltı gibi.

Kafamı kaldırıyorum.

Sesinde özlem var, genel bir endişeden fazlası. Gözlerine bakmak için tam tur dönüyorum fakat bana bakmıyor.

Bir anda kızarıyor.

"Bilmiyorum," diyorum ona. "Umarım."

"Ben de," diyor yavaşça.

Başını omzuma dayıyor. Gözlerimizi uzaklara dikiyoruz. Bedenlerimizi sessizliğe teslim ediyoruz.

"Bu arada, harika bir iş çıkardınız." Başımla aşağısını, vadiyi işaret ediyorum. "Çok güzel oldu."

Alia gerçekten de kendini aştı. O ve Winston.

Tasarladıkları anıtlar sade ve şık, arazinin kendi toprağından ürettikleri taşlarla yaptılar.

İki tane.

Bir tanesi burada, Sığınak'ta iki gün önce kaybettiklerimiz için. Diğeri de orada, iki ay önce Omega Noktası'nda

kaybettiklerimiz için. İsim listesi çok uzun. Uğradığımız haksızlık içimi yakıyor.

Alia elimi tutuyor. Sıkıyor.

Ağladığımı fark ediyorum.

Kendimi aptal gibi hissederek arkamı dönüyorum. Alia elimi bırakıp kendimi toparlamam için biraz uzaklaşıyor. Gözlerimi hırsla siliyorum, böyle dağıldığım için kendime kızarak. Hayal kırıklığına uğramış olduğum için kızarak. Umuda kapıldığım için kızarak.

J'yi kaybettik.

Bu nasıl oldu, onu bile tam bilmiyoruz. Warner o günden beri ruh gibi dolaşıyor, ondan bir şey öğrenmek neredeyse imkânsız. Sonuç olarak belli ki hiçbir şansımız olamamış. Anderson'ın adamlarından birinin kendini klonlama gibi doğaüstü yeteneği varmış ve bizim bunu fark etmemiz fazla uzun sürdü. Biz onları tümüyle devirdik zannederken bir anda sayılarının ikiye üçe katlanmasına bir türlü anlam veremiyorduk. Anderson'ın meğer bitmek tükenmek bilmeyen yedek taklit askerleri varmış. Warner bu gerçeğe takılmış kalmış vaziyette. Sürekli tekrar ettiği tek bir şey var...

Bunu bilmeliydim, bunu bilmeliydim

...ve her ne kadar Warner bunu gözden kaçırdığı için suçluluk duygusundan kendini öldürecek hale gelse de, Castle, hepimizin Warner sayesinde hâlâ hayatta olduğumuzu söylüyor.

Kimse sağ bırakılmayacaktı. Anderson'ın emri böyleydi. Beni vurduktan sonra emir uygulanacaktı.

Warner buna tam zamanında uyandı.

Onun, askerin gücünü kontrol altına alıp o gücü ona

karşı kullanabilme yeteneği belli ki bizim kurtarıcımız oldu; asker karşısındakinden korkunca yanında ne götürebilirse alıp kaçtı.

Bu, kendinde olmayan Haider'i ve Stephan'ı yakalamayı başardığı anlamına geliyor. Anderson'ın kurtulduğu anlamına geliyor.

Ve J.

Bu J'yi buldukları anlamına geliyor.

"Geri dönelim mi?" diyor Alia yavaşça. "Yanından ayrıldığımda Castle uyanıktı. Seninle konuşmak istediğini söyledi."

"Tamam." Kafa sallayıp ayağa kalkıyorum. Kendime çeki düzen veriyorum. "Bu arada James'de yeni bir gelişme var mı? Ziyaret edilebiliyor mu artık?"

Alia başını sallıyor. O da ayağa kalkıyor. "Henüz değil," diyor. "Fakat yakında uyanır. Kızlar olumlu konuşuyor. Hem kendi iyileştirme gücü hem de onlarınki birleştiğinden, iyileşeceğinden eminler."

"Mutlaka," diyorum derin bir nefes alarak. "Kesinlikle haklısın."

Yanlış.

Kesin olan hiçbir şey yok.

Anderson'ın saldırısının ardından geriye kalan enkaz, hepimizi perişan etti. Sonya ile Sara, gece gündüz çalışıyorlar. Sam çok ciddi yaralı. Nazeera hâlâ kendinde değil. Castle hâlsiz. Diğer yüzlerce insan iyileşmeye çalışıyor.

Hepimizin üzerine ağır bir karanlık çöktü.

Sıkı mücadele ettik ama çok fazla darbe aldık. Çok az kişiydik. Elimizden ancak bu kadarı geldi.

Kendime sürekli bunları söylüyorum.

Yürümeye başlıyoruz.

"Bu berbat hissettiriyor, değil mi?" diyor Alia. "Geçen seferkinden daha beter." Aniden duruyor, bakışlarını takip ediyorum ve önümüzdeki manzarayı inceliyorum. Yerle bir olmuş binalar, yol boyunca yığılmış molozlar. En kötü kısmını temizlemek için elimizden geleni yapmıştık ama yanlış zamanda yanlış yere bakınca hâlâ kan bulaşmış kırık ağaç dallarını görebiliyorum. Ve de cam kırıklarını.

"Doğru," diyorum. Bir şekilde çok daha kötü."

Belki risk daha fazla olduğundan. Belki daha önce J'yi hiç kaybetmediğimizden. Belki Warner'ı daha önce hiç böyle perişan ve çökmüş görmediğimden. Öfke dolu Warner bundan çok daha iyiydi. Öfkeli Warner'ın içinde en azından biraz mücadele isteği vardı.

Yemek çadırına girince Alia'yla farklı yönlere gidiyoruz. Gönüllü olarak yatakları dolaşarak insanları yokluyor, gerektiğinde yemek ve su veriyor; bu çadır şu anda onun iş yeri. Bu kocaman mekân bir tür nekahet merkezine dönüştürülmüş durumda. Ağır yaralılar öncelikli olduğundan onlarla Sonya ile Sara ilgileniyor; daha az ciddiler ekipten geriye kalan doktor ve hemşireler tarafından geleneksel yöntemlerle tedavi ediliyor. Bu mekân ağzına kadar, tedavileri yapılmış hafif yaralılarla, daha büyük müdahalelerden çıkıp yatanlarla dolu.

Nazeera da burada fakat uyuyor.

Yatağının yanındaki bir koltuğa çöküyorum ve her saat başı yaptığım gibi onu kontrol ediyorum. Hiçbir değişiklik yok. Hâlâ öylece yatıyor, taş gibi. Yaşadığına dair tek kanıt yanındaki monitör ve nefes alıp verirken

göğsünün hafif hareketi. Yarası benimkinden çok daha kötüydü. Kızlar, iyileşeceğini fakat yarından önce uyanacağını tahmin etmediklerini söylüyorlar. Yine de ona bakmak beni öldürüyor. Bu kızın yere yığıldığını izlemek hayatta şahit olmak zorunda kaldığım en kötü olaylardan biriydi.

İç geçirip elimle yüzümü ovuşturuyorum. Hâlâ kolumu kaldıracak halde değilim ama en azından uyanığım. Çok azımız uyanık.

Warner da onlardan biri.

Hâlâ her tarafında kurumuş kan var, müdahale edilmesini kabul etmiyor. Kendinde ama buraya getirildiği günden beri sırtüstü yatıyor, tavana bakıyor. Bilmesem, onun kadavra olduğunu düşünürdüm. Arada bir nefes aldığından emin olmak için göğsü inip kalkıyor mu diye onu da kontrol ediyorum.

Sanırım şokta.

Anlatılanlara göre, J'nin götürüldüğünü öğrendiğinde geriye kalan askerleri çıplak elleriyle parçalamış.

Anlatılanlara göre.

Buna tabii ki inanacak halim yok, hikâye birazcık çarpıtılmış sanki ama zaten şu son birkaç gündür Warner hakkında duymadığım saçmalık kalmadı. Sadece oldukça kibirli biri olarak görülürken, otuz altı saat içinde gerçekten korku salan bir süper kahraman konumuna terfi etti. Buradaki insanlar hiç beklenmedik bir şekilde, bir anda ondan çok etkilenmiş görünüyorlar.

Bizim hayatımızı kurtardığını düşünüyorlar.

Dün yaralarımla ilgilenen gönüllülerden bir tanesi, birisinden Warner'ın bir ağacı tek eliyle kökünden sök-

tüğünü gördüklerini, duyduğunu anlattı.

Tercümesi: Warner muhtemelen bir ağacın dalını kırıp kopardı.

Bir başkası da, bir arkadaşından, kızlardan bazılarının Warner'ın bir grup çocuğu dost ateşinden kurtardığını gördüklerini, duyduğunu anlattı.

Tercümesi: Muhtemelen bir grup çocuğun yere yatmasını sağlamıştır.

Yine bir başkası Warner'ın tek eliyle nerdeyse tüm başkomutanları öldürdüğünü söyledi.

Tercümesi...

Tamam, bu sonuncusu bir şekilde doğru.

Ama Warner'ın buradaki hiç kimseye iyilik yapmaya çalışmadığını biliyorum. Kahraman olmak umurunda bile değildi.

O sadece J'nim hayatını kurtarmaya çalışıyordu.

"Onunla konuşmalısın," diyor Castle ve ben öyle bir irkiliyorum ki onun da bir an için ödü kopuyor, geriye doğru sıçrıyor.

"Kusura bakmayın efendim," diyorum, kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak. "Sizin burada olduğunuzu fark etmedim."

"Tamam, önemli değil," diyor Castle. Gülümsüyor fakat bakışları üzgün. Yorgun. "Nasılsın?"

"Nasıl olunabilirse işte," diyorum. "Sam nasıl?"

"Nasıl olunabilirse," diyor o da. "Nouria çok mücadele ediyor, Sam iyi durumdaymış, iyileşecek. Yarası daha çok sıyrık şeklindeymiş ama kafatası kırılmış. Kızlar, onu eski haline döndürebileceklerinden eminler." İç geçiriyor. "İyi olacaklar, ikisi de. Zamanla."

Onu kısa bir süre inceliyorum, onu daha önce hiç görmediğim bir halde görüyorum:

Yaşlanmış.

Castle'ın saç örgüleri dağılmış, salkım saçak sarkıyor, her zamanki tarzından –saçlarını daima ense hizasından örüp düzgünce toplar– farklı olan bu hali daha önce görmediğim şeyleri fark etmeme neden oluyor. Saçlarında yeni griler. Gözlerinin etrafında kırışıklıklar. Alnında. Bir yerden kalkıp dik duruma gelmesi eskisinden biraz daha uzun sürüyor. Yıpranmış görünüyor. Defalarca dayak yemiş gibi.

Yani hepimiz gibi.

"Aramızdaki soğukluğu yok eden şeyin bu olmasından nefret ediyorum," diyor uzun bir sessizlikten sonra. "Ancak şimdi, Nouria'yla ben –iki direniş lideri– ikimiz de büyük kayıplar yaşadık. Tüm bu yaşananlar onun için çok zordu, benim için olduğu gibi. Toparlanmak için zamana ihtiyacı var."

Keskin bir nefes alıyorum.

Yaşadığımız o karanlık zamanı ima etmek bile kalbimi acıtıyor. Omega Noktası'nı kaybetmemizin ardından Castle'ın nasıl birine dönüştüğü üzerinde düşünmek için kendime izin vermiyorum. Verirsem, duygularım çark edip ânında öfkeye dönüşür. Canının yandığını biliyorum. Çok şey yaşadığını biliyorum. Herkes için çok zor olduğunu biliyorum. Fakat benim için, Castle'ı bu şekilde kaybetmek –geçici de olsa– diğer herkesi kaybetmekten daha beterdi. Ona ihtiyacım vardı fakat o beni âdeta umursamıyor gibiydi.

"Bilemiyorum," diyorum boğazımı temizleyerek. "Pek

aynı şey değil gibi? Kaybettiklerimiz...yani, bombardımanda biz kelimenin tam anlamıyla her şeyi yitirdik. Sadece insanlarımızı, evimizi değil, yıllarımızı verdiğimiz araştırmalarımızı da. Paha biçilmez ekipmanımızı. Değerli şahsi mallarımızı." Duraklıyorum, kibar olmaya çalışıyorum. "Nouria'yla Sam, insanlarının sadece yarısını kaybettiler ve üsleri hâlâ duruyor. Bakıldığında bu kayıp o kadar büyük sayılmaz."

Castle şaşırarak dönüyor. "Bu bir yarışma değil."

"Elbette, bu sadece..."

"Ve kızımın, böyle bir felaket yaşamasını hiç istemezdim. Onun küçük yaşlarında ne kadar derin acılar çektiğini bilmiyorsun. Merhametini hak etmek için kesinlikle daha fazla acı çekmesine gerek yok."

"Öyle demek istemedim," diyorum çabucak, kafamı sallayarak. "Sadece şunu vurgulamak istedim ki..."

"James'i gördün mü?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, ağzım hâlâ söylemeye çalıştığım kelimenin devam edemediğim harfine göre aldığı şekli koruyor. Castle'ın konuyu o kadar hızlı değiştirmesi bende adete kırbaç etkisi yarattı. Bu o değil. Bu *biz* değiliz.

Castle'la ben asla konuşmakta zorlanmamışızdır. Hiçbir zaman zor konulardan ve hassas konuşmalardan kaçınmadık. Fakat doğruyu söylemek gerekirse bir süredir bazı şeyler bozuldu. Belki Castle'ın J hakkında bana yıllardır yalan söylediğini fark ettiğimden beri. Belki ben son zamanlarda biraz daha az saygılıyım. Karışık durumlar. Belki de tüm bu gerilim benden kaynaklanıyor, belki de farkında olmadan onu uzaklaştıran benim.

Bilmiyorum.

Aramızda ne olduysa düzeltmek istiyorum fakat şu anda –J ve Warner ve James ve bilinci kapalı Nazeera arasında– fazlasıyla dağılmış durumdayım. Kafam bambaşka yerde, başka bir şeylerle ilgilenebileceğimden emin değilim.

Öyle olunca uğraşmıyorum.

"Hayır, James'i görmedim," diyorum, tepkisiz olmaya çalışan bir sesle. "Hâlâ yeşil ışık bekliyorum." En son baktığımda James, Sonya ve Sara ile tıbbi çadırdaydı. James de kendi kendini iyileştirme yeteneğine sahip, bu yüzden fiziksel olarak iyi olmalı –bunu biliyorum– fakat son zamanlarda çok fazla şey yaşadı. Kızlar, ziyaret yasağını kaldırmadan önce tamamen dinlendiğinden, beslendiğinden, yeterince sıvı aldığından emin olmak istiyorlar.

Castle başını sallıyor.

"Warner gitti," diyor bir dakika sonra konuyla alakasız bir şekilde. Sanki konu vardı da...

"Ne? Yok canım, onu biraz önce gördüm. O..." duruyorum. Yatağında her zamanki, ceset gibi yatar halini görmeyi bekleyerek kafamı kaldırıp bakıyorum. Fakat Castle doğru söylüyor. Warner gitmiş.

Kafamı sağa sola çevirip onun âdeta inzivaya çekilmiş bedenini görmek için odayı tarıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum.

"Hâlâ onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum," diyor Castle konuşmamızın açılış cümlesini tekrar ederek.

Sinirleniyorum.

"Büyük olan sizsiniz," diye vurguluyorum. Aramıza sığınmasını isteyen sizdiniz. Onun değişebileceğine ina-

nan sizdiniz. Belki de onunla konuşması gereken sizsiniz."

"Onun ihtiyacı olan bu değil ve sen bunu biliyorsun." Castle iç geçiriyor. Odaya göz gezdiriyor. "Neden herkes ondan bu kadar çekiniyor? *Sen* neden ondan bu kadar çekiniyorsun?"

"Ben mi?" Gözlerim kocaman açılıyor. "Ondan çekinmiyorum. Ya da şöyle diyelim, ondan tek çekinen ben değilim. Gerçekçi olalım," mırıldanarak devam ediyorum, "birazcık aklı olan ondan çekinir."

Castle tek kaşını kaldırıyor.

"Siz hariç, elbette," diye ekliyorum hemencecik. "Warner'dan çekinmenizi gerektirecek ne gibi bir sebebiniz olabilir ki? Ne kadar iyi bir tip. Çocukları seviyor. Hoş sohbet. A bir de bonusu var: artık profesyonelce insan öldürmüyor. İnsan öldürmek artık onun için sadece tatmin edici bir hobi."

Castle içini çekiyor, canının sıkıldığı çok belli.

Zoraki gülümsüyorum. "Söylemek istediğim, biz onu doğru düzgün tanımıyoruz, öyle değil mi? Juliette buradayken..."

"Ella. Onun adı Ella."

"Hı-hı. O buradayken Warner'a tahammül edilebiliyordu. Zar zor. Fakat şimdi o yok ve Warner tıpkı, gönüllü olarak kaydolduğum zamandan hatırladığım adam gibi davranıyor, babası için çalışan ve 45. Mıntıka'yı idare eden adam gibi. Bizlere sadık olmak ve iyi davranmak için ne gibi bir sebebi var ki?"

Castle cevap vermek üzere ağzını açıyor fakat tam o anda kurtuluşum geliyor: öğle yemeği.

Gülümseyen bir gönüllü yaklaşıyor, alüminyum kâseler içinde son derece gösterişsiz salatalar dağıtıyor. Sunulan yiyecekle plastik çatal bıçağı abartılı bir *teşekkürle* alıyorum ve derhal kâsenin kapağını yırtıp açıyorum.

"Warner, cezalandırıcı bir darbe aldı," diyor Castle. "Şu anda bize her zamankinden daha fazla ihtiyacı var."

Castle'a kısa bir bakış atıyorum. Bir çatal dolusu salatayı ağzıma tıkıştırıyorum. Ne diyeceğimi düşünerek ağır ağır çiğniyorum. Uzaktaki bir hareketlilik dikkatimi dağıtıyor.

Kafamı kaldırıp bakıyorum.

Brendan, Winston, Ian ve Lily köşede, derme çatma küçük bir masanın etrafında toplanmış, hepsinin ellerinde alüminyum folyo kâseler var. El sallayıp bizi yanlarına çağırıyorlar.

Salata dolu çatalımla karşılık veriyorum. Ağzım dolu sesleniyorum. "Yanınıza mı gelelim?"

Castle iç geçiriyor, ayakta durmasına rağmen siyah pantolonundaki olmayan kırışıklıkları düzeltiyor. Ben eşyalarımı toplarken uyuyan Nazeera'ya uzaktan bir göz atıyorum. İyi olacağını biliyorum, göğsünden vuruldu ve toparlanıyor –bir zamanlar J'nin toparladığı gibi– onu böyle savunmasız görmek içimi acıtıyor. Özellikle de bir gün onun hakkından gelinebileceği ihtimalinden bahsettiğimde, suratıma gülen bir kızı.

Beni korkutuyor.

"Geliyor musun?" diyor Castle omzunun üzerinden bir bakış atarak. Şimdiden birkaç adım ilerlemiş bile ve ben orada öylece durmuş Nazeera'ya ne kadar zamandır bakıyorum, bilmiyorum.

"Ha, evet. Tam arkanızdayım."

Masalarına oturduğumuz an, bir gariplik sezinliyorum. Brendan ve Winston yan yana, kazık gibi oturuyorlar ve Ian, oturduğumda bana sadece şöyle bir bakıyor. Bu karşılamayı oldukça tuhaf buluyorum, özellikle de onların beni masalarına çağırdıklarını düşününce. Beni gördüklerine memnun olmaları gerekirdi.

Rahatsız edici kısa bir sessizlikten sonra Castle söze başlıyor. "Kenji'ye tam, Warner'la konuşması gerekenin o olduğunu söylüyordum."

Brendan gözlerini kaldırıp bakıyor. "Bu harika bir fikir."

Ona karanlık bir bakış atıyorum.

"Yok yani, gerçekten," diyor çatalını saplamak üzere dikkatle bir patates seçerken –*Bir dakika, bunlar patatesi nereden buldular? Bana sadece salata geldi*– "Birinin kesinlikle onunla konuşması gerek."

"*Birinin* kesinlikle," diyorum gıcık olmuş bir şekilde. Gözlerimi kısarak Brendan'ın patateslerine bakıyorum. "Bunları nereden buldun?"

"Bana sadece bunu verdiler," diyor Brendan şaşırarak. "Tabii ki paylaşabiliriz."

Kâsesinden bir parça patates almak için hızla sandalyemden kalkıyorum. Daha yerime oturmadan koca parçayı ağzıma tıkıştırıyorum ve ağzım dolu çiğnerken teşekkür ediyorum.

Biraz bozulmuş görünüyor.

Sanırım etrafta, beni kibar davranmaya zorlayacak Warner olmayınca biraz mağara adamı gibi oluyorum.

"Her neyse, Castle haklı," diyor Lily. "Onunla konuşmalısın, hem de hemen. Şu sıra serseri mayın gibi.

Çatalımla bir parça salatalık alıyorum, gözlerimi deviriyorum. "Hepiniz birden gırtlağıma basmadan önce yemeğimi yiyebilir miyim, rica etsem? Bu benim vurulduğumdan beri yediğim ilk gerçek öğün."

"Kimse gırtlağına basmıyor." Castle kaşlarını çatıyor. "Ve yanılmıyorsam Nouria, normal yemek saatlerinin dün sabah yeniden yürürlüğe girdiğini söylemişti."

"Evet," diyorum.

"Fakat sen üç gün önce vuruldun," diyor Winston. "Bu demektir ki..."

"Aman tamam, tamam, sakin ol dedektif Winston. Konuyu değiştirebilir miyiz, lütfen?" Bir parça daha salatalık alıyorum. "Bunu sevmedim."

Brendan çatal ve bıçağını masaya bırakıyor. Sertçe.

Sandalyemde dikleşiyorum.

"Git konuş onunla," diyor tekrardan, bu sefer beni şaşırtan bir kararlılıkla.

Ağzımdakini yutuyorum. Fazla hızlı bir şekilde. Neredeyse boğuluyorum.

"Ciddiyim," diyor Brendan, ciğerlerim sökülürcesine öksürdüğümde kaşlarını çatarak. "Bu hepimiz için berbat bir süreç, sen Warner'la bizim olduğumuzdan çok daha yakınsın. Bu yüzden onun ne düşündüğünü öğrenmek gibi manevi bir sorumluluğun var."

"Manevi bir sorumluluk?" Öksürmem gülme halini alıyor.

"Evet. Manevi bir sorumluluk. Ve Winston da benimle aynı fikirde."

Kaşlarımı kaldırıp Winston'a bakıyorum. "Eminim öyledir. Seninle her zaman aynı fikirde olduğuna eminim."

Winston gözlüğünü düzeltiyor. Çatalını yemeğine rasgele saplıyor ve nefes verir gibi fısıldayarak, "senden nefret ediyorum," diyor.

"A öyle mi?" Çatalımla Winston'la Brendan'a işaret ediyorum. "Ne halt dönüyor burada? Buranın havası süper garip."

Kimse cevap vermeyince Winston'u masanın altından ayağımla dürtüyorum. Başka yöne bakıyor, bardağından büyük bir yudum su almadan önce ağzında anlaşılmaz bir şeyler geveliyor.

"Pekâlâ," diyorum yavaşça. Ben de kendi su bardağımı alıyorum. Bir yudum içiyorum. "Cidden. Ne oluyor? Siz ikiniz bir şeyler çeviriyorsunuz?"

Winston kıpkırmızı oluyor.

Brendan çatal bıçağını alıyor, tabağına doğru bakıp, "Hadi, anlat ona," diyor.

"Neyi anlatsın?" diyorum bakışlarımı ikisinin arasında gezdirerek. Kimseden cevap gelmeyince, başımı kaldırıp, *ne halt oluyor?* gibisinden Ian'a bakıyorum.

Ian sadece omuzlarını kaldırıyor.

Her zamankinden daha sessiz. O ve Lily son günlerde birlikte bayağı vakit geçirdiler ki bu anlaşılabilir fakat bu onu son birkaç gündür pek görmediğim anlamına da geliyor.

Castle aniden ayağa kalkıyor.

Sırtıma vuruyor. "Warner efendiyle konuş," diyor. "Şu sıralar çok hassas ve arkadaşlarına ihtiyacı var."

"Siz?" Omzumun üzerinden etrafıma bakar gibi yapı-

yorum. "Kusura bakmayın ama hangi arkadaşlarından bahsediyorsunuz? Bildiğim kadarıyla Warner'ın hiç arkadaşı yok da."

Castle gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yapma bunu," diyor. "Kendi duygusal zekânı önemsiz hoşnutsuzluklar uğruna bir kenara koyma. Sen daha iyi biliyorsun. Daha iyi ol. Ona biraz değer veriyorsan, ona ulaşmak için gururu bir kenara bırakırsın. Git, iyi olduğundan emin ol."

"Durumu niye bu kadar dramatikleştiriyorsunuz?" diyorum, başka tarafa bakarak. "Ortada o kadar büyütülecek bir şey yok. Atlatacak."

Castle elini omzumdan çekmiyor. Beni göz göze gelmeye zorluyor. "Hayır," diyor. "Atlatamayacak."

Castle gidiyor, çatalımı yerine koyuyorum. Sinirliyim fakat haklı olduğunun farkındayım. Masadan kalkarken mırıldanarak ortaya, hoşça kalın diyorum ve Brendan'ın zafer kazanmış bir ifadeyle bana doğru gülümsediğini fark ediyorum. Tam ona laf etmek üzereyken, Winston'ın uzaydan bile görülebilecek kadar kızardığını fark edip, irkiliyorum.

Ve işte: Brendan masanın altından Winston'ın elini tutuyor.

Fark edilir şekilde nefesimi tutuyorum.

"Sakın bir şey söyleme," diyor Winston bana. "Duymak istemiyorum."

Hevesim kursağımda kalıyor. "Niye, tebrikler dediğimi duymak istemiyor musun?"

"Hayır, *ben söylemiştim* dediğini duymak istemiyorum."

"Evet ama ben sana bal gibi de söylemiştim, değil mi?" İçimde bir mutluluk dalgası yükseliyor, gülümsememe

neden oluyor. İçimde hâlâ var olduğunu bilmiyordum.

Sevinç.

"Sizin için çok sevindim çocuklar," diyorum. "Gerçekten. Bu boktan günü şenlendirdiniz."

Winston bana bakıyor. Şüpheyle. Fakat Brendan bana ışıl ışıl gülümsüyor.

Parmağımı onlara doğru sallıyorum. "Fakat siz ikiniz, Adam ile Juliette'in kopyası haline gelirseniz yeminle aklımı kaçırırım."

Brendan'ın gözleri kocaman açılıyor. Winston moranıyor.

"Şaka, şaka!" diyorum. "Sadece şaka yapıyorum! Vallahi, sizin adınıza süper mutluyum!" Tepki gelmeyince, boğazımı temizliyorum. "Bakın ama cidden, her şeye rağmen."

"Siktir git, Kenji."

"Eveeet." Parmaklarımla ateş etme hareketi yapıyorum. "Tamamdır."

"*Kenji!*" Castle'ın seslendiğini duyuyorum. "Küfretme."

Şaşırarak dönüveriyorum. Castle'ın gittiğini sanıyordum. "Ben değildim!" diye sesleniyorum. "Yemin ederim, bu defa ben değildim."

Castle dönüp giderken sadece kafasının arkasını görüyorum ama yine canının hâlâ sıkkın olduğunu söyleyebilirim.

Kafamı sağa sola sallıyorum. Gülümsememi durduramıyorum.

Yeniden toparlanma zamanı.

Parçaları topla. Durma. J'yi bul. Adam'ı bul. Yeniden Kuruluş'u kesin olarak yık. Ve gerçek şu ki –Warner'ın yardımına ihtiyacımız olacak. Bu demektir ki Castle hak-

lı, Warner'la konuşmam gerekiyor. Hay sıçayım.

Dönüp arkadaşlarıma bakıyorum.

Lily başını Ian'ın omzuna dayamış, Ian gülümsediğini belli etmemeye çalışıyor. Winston bana hareket çekiyor fakat gülüyor. Brendan ağzına bir parça daha patates sokuveriyor ve beni kışkışlıyor.

"Hadi hadi, yürü."

"Tamam, tamam," diyorum. Fakat tam adım atmak üzereyken, yeniden duruyorum.

Alia koşa koşa bana doğru geliyor, yüzü onda nadir gördüğüm bir mutlulukla aydınlanmış. Büyük bir dönüşüm. Vay canına, ışıl ışıl parlıyor. Varla yok arasında, sessiz bir kız olan Alia'nın yokluğu hiç fark edilmez. Fakat bu şekilde gülümsediğinde...

Çok güzel görünüyor.

"James uyandı," diyor nefes nefese. Kolumu o kadar sert sıkıyor ki kan dolaşımımı engelliyor.

Umursamıyorum.

Yaklaşık iki haftadır bu gerilimle yaşıyorum. Sürekli James iyi mi diye merak edip onun için endişeleniyordum. Onu geçen gün ağzı ve kolları bağlı halde Anderson'ın elinde gördüğümde dizlerimin bağının çözüldüğünü hissetmiştim. Onun nasıl olduğuna dair ve ne tür bir travma yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yoktu. Kızlar ziyaret izni verdiklerine göre...

Bu iyiye işaret olmalı.

Beni duyabilecek herkese sessiz teşekkürlerimi yolluyorum. Anneme. Babama. Ruhlara. Minnettarım.

Alia beni mekânın ortasına kadar sürüklüyor, aslında gücü yetmemesine rağmen devam etmesine izin veri-

yorum. O kadar heyecanlı ki onu durdurmaya içim el ver-miyor.

"James resmi olarak ayağa kalktı ve ziyarete izin var," diyor, "ve *seni* görmek istiyor."

~~ELLA~~
JULIETTE

Uyandığımda üşüyorum.

Karanlıkta giyiniyorum, temiz iş elbisemi ve cilalı botlarımı giyiyorum. Saçımı atkuyruğu şeklinde topluyorum ve odamdaki küçük lavaboda hızlıca bir dizi temizlik işlemimi hallediyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum. Yüzümü yıkıyorum.

Üç günlük sıkı bir antrenmandan sonra Kuzey Amerika kumandanımıza hizmet etmek onuruna erişme ihtimali olan asker adayı olarak seçildim. Bugün o pozisyonu hak ettiğimi ispat etme fırsatım var.

Botlarımın bağlarını bağlıyorum, iki kez düğüm atıyorum.

Kendimden hoşnut olarak, mandalı açıyorum. Kilit, açılırken bir koku yayıyor; kapının aralığından, doğrudan gözüme vuran bir ışık çemberi giriyor. Gözlerim kamaşınca kafamı çeviriyorum ve lavabonun üzerindeki küçük aynada yansımamla karşılaşıyorum. Odaklanmak için gözlerimi kırpıştırıyorum.

Soluk bir ten, koyu renk saçlar, yabani gözler.

Gözlerimi tekrar kırpıştırıyorum.

Aynaya yansıyan yanıp sönen bir ışık gözümü alıyor. Dönüp bakıyorum. Uyku bölmemin yanındaki monitör gece boyunca siyahtı fakat şimdi bilgilendirme için yanıp sönüyor:

Juliette Ferrars, bildirimin var
Juliette Ferrars, bildirimin var

Elim titriyor.

Aşağıya bakıyorum, avuç içimi yukarı çeviriyorum, bileğimin ince derisinin altından yumuşak mavi bir ışık sinyal veriyor.

Bildirim

Kapıyı itip açıyorum.

Sabah serinliği içeri giriyor, yüzümü üşütüyor. Güneş hâlâ yükseliyor. Altın renkli ışınlar her yeri yıkıyor, görüşümü engelliyor. Müstakil odamı uğuldayan rüzgâra karşı koruyan dik tepenin kenarına tırmanırken kuşlar cıvıldıyor. Kenara çekiliyorum.

Akabinde, uzaktaki alana bakıyorum.

Dağlar gökyüzünü deliyor. Yanı başlarında muazzam bir göl parıldıyor.

Üsse doğru yürürken, vahşi, şiddetli rüzgârın ani hamlelerine karşı direniyorum. Hiçbir sebep yokken, omzuma bir kelebek konuyor.

Duruyorum.

Böceği, kanatlarını parmaklarımın arasına sıkıştıra-

rak gömleğimden söküp alıyorum. Elimde ters çevirip biçimsiz gövdesini incelerken umutsuzca çırpınıyor. Dokunuşumun gücünü yavaş yavaş artırıyorum, çırpınışları daha umutsuz hale geliyor, kanatları tenime çarpıyor.

Şaşırarak bakıyorum. Kelebek debeleniyor.

Gövdesinden hafif bir vınlama, çığlık yerine geçen bir vızıltı yükseliyor. Sabırla yaratığın ölmesini bekliyorum fakat o sadece kanatlarını daha sert çırpıyor, kaçınılmaz olana direniyor. Rahatsız olmuş bir şekilde parmaklarımı kapatıp onu avcumda eziyorum. Artıklarını fazla büyümüş bir buğday sapına silip yoluma devam ediyorum.

Mayısın beşi bugün.

Teknik olarak Okyanusya'da mevsim Bahar fakat hava sıcaklıkları dengesiz, değişken. Bugün rüzgâr özellikle öfkeli, dolayısıyla da mevsime göre soğuk esiyor. Tarlaların arasından geçerken burnum uyuşuyor; küçücük bir güneş ışığı bulunca ona doğru eğilip altında ısınıyorum. Her sabah ve her akşam üsse giden bu üç kilometrelik yolu yürüyorum. Komutanım bunun gerekli olduğunu söylüyor.

Nedenini açıklamadı.

Nihayet karargâha ulaştığımda, güneş yön değiştiriyor. Kapıyı itip açarken sönen yıldızlara bakıyorum, içeriye adımımı attığım anda yanık kahve kokusunun hücumuna uğruyorum. İşçilerle silahlı askerlerin seslerine ve bakışlarına aldırmadan sessizce salona doğru ilerliyorum.

Ofisin önüne gelince duruyorum. Birkaç saniye içinde kapılar kayarak açılıyor.

Başkomutan Anderson masasının arkasından bana bakıyor.

Gülümsüyor.

Selam veriyorum.

"İçeri gel, asker."

Giriyorum.

"Uyum sağladın mı?" diyor, masasının üzerindeki bir dosyayı kapatarak. Oturmamı söylemiyor. "241'den transfer edilmenin üzerinden birkaç gün geçti."

"Evet, efendim."

"Ve?" öne doğru yaslanıyor, ellerini çırpıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Efendim?"

Başını bana doğru eğiyor. Kahve fincanını alıyor. Siyah sıvının buruk kokusu burnumu yakıyor. Bir yudum almasını izliyorum ve bu basit hareket içimde bölük pörçük şeyler anımsatıyor. Yanıp sönen görüntüler zihnime baskı yapıyor: bir yatak, yeşil bir süveter, siyah bir gözlük. Sonrası yok. Kıvılcım, ateşi başlatmaya yetmiyor.

"Aileni özlüyor musun?"

"Benim ailem yok, efendim."

"Arkadaşlar? Erkek arkadaş?"

İçimde hafif bir huzursuzluk hissediyorum ama göz ardı ediyorum. "Yok, efendim."

Rahatlıyor, sandalyesinde gevşiyor, gülümsemesi yayılıyor. "Böylesi daha iyi, elbette. Daha kolay."

"Evet, efendim."

Ayağa kalkıyor. "Son birkaç günde yaptıkların oldukça dikkat çekici. Eğitimin beklediğimizden daha başarılı geçti." Bir tepki bekleyerek yüzüme bakıyor.

Ben sadece bakıyorum.

Fincanını bir tomar kâğıdın yanına koymadan önce kahvesinden bir yudum daha alıyor. Masanın etrafından dolanıp önümde duruyor, beni inceliyor. Bir adım daha yaklaşınca, kahvenin kokusu beni iyice mahvediyor. Acı ve fındığımsı kokuyu duyuyorum, duyularım taşıyor, hafifçe midem bulanıyor. Yine de dimdik ileri bakıyorum.

Yakınıma yaklaştıkça, onun daha çok farkına varıyorum.

Fiziği sağlam. Kesin olarak erkeksi. Önümde bir kas yığını şeklinde duruyor, giydiği takım elbise bile kollarıyla bacaklarının keskin, heykelsi kıvrımlarını gizleyemiyor. Yüzü sert, çene hattı o kadar keskin ki, görüşüm bulansa bile rahatlıkla görebilirim. Kahve ve başka bir şey daha kokuyor; temiz ve mis kokulu bir şey. Beklenmedik bir şekilde hoş; beynime doluyor.

"Juliette," diyor.

Bir tedirginlik hissi iğne gibi beynimi delip geçiyor. Başkomutanın bana ismimle hitap etmesi hiç alışılmadıktan öte bir durum.

"Bak bana."

İtaat ediyorum, başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum.

Aşağıya doğru bana bakıyor, ifadesi sert. Gözleri, garip, gölgeli bir mavi. Onda, içimde eskiden kalma duygular uyandıran bir şey –kalın kaşları, sivri burnu– var. Etrafımızda sessizlik hüküm sürüyor, dile getirilmemiş merak duyguları bizi bir araya getiriyor. Yüzümü o kadar uzun süre inceliyor ki ben de onunkini incelemeye başlıyorum. Bunun çok nadir anlardan biri olduğunu bir şekilde biliyorum; ona bu şekilde bakma fırsatını bana bir daha asla vermeyeceğini biliyorum.

Bunu kaçırmıyorum.

Sırasıyla, alnını kırıştıran ince çizgileri, gözlerindeki yıldız patlamalarını inceliyorum. O kadar yakın mesafede duruyor ki, cildinin her zerresini görebiliyorum, pürüzlü ama henüz köseleleşmemiş, son tıraş olduğunda çenesinin altını minnacık kesmiş. Kahverengi saçları gür ve kalın telli, elmacıkkemikleri çıkık ve dudakları koyu pembe.

Parmağıyla yanağıma dokunup eğik yüzümü düzeltiyor. "Haddinden fazla güzelsin," diyor. "Annen ne düşünüyordu, bilmiyorum."

Şaşkınlık ve kafa karışıklığı yaşıyorum ama bu durum şimdilik beni korkutmuyor. Kendimi tehdit altında hissetmiyorum. Sözleri, laf olsun diye söylenmiş gibi. Konuştuğunda, gözüme alt dişindeki küçük bir kırık çarpıyor.

"Bugün," diyor, "bir şeyler değişecek. Bundan sonra beni gölge gibi izleyeceksin. Görevin, sadece ve sadece benim çıkarlarımı korumak ve onlara hizmet etmek."

"Emredersiniz, efendim."

Dudakları hafifçe kıvrılıyor. Gözlerinde bir şey var, başka türlü bir şey. "Artık bana ait olduğunu anlıyor musun," diyor.

"Evet, efendim."

"Kurallarım senin için kanundur. Başka kimseye itaat etmeyeceksin."

"Emredersiniz, efendim."

Öne doğru bir adım atıyor. Gözlerinin irisleri o kadar mavi ki. Saçının bir buklesi göz hizasında kıvrılıyor. "Ben senin efendinim," diyor.

"Evet, efendim."

Bana o kadar yakın duruyor ki nefesini tenimde hissediyorum. Kahve ve nane ve başka bir şey daha, tatlı bir şey, mayalı. Alkol.

Bir adım geri gidiyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Hareketsiz bir şekilde ona bakıyorum. Komut aslında yeterince açık ama bir yanlışlık varmış gibi geliyor. "Efendim?"

"Dizlerinin üzerine çök, asker. Hemen."

Emri dikkatle yerine getiriyorum. Zemin sert ve soğuk, üniformamın kumaşı fazla sert, bu pozisyonda rahat etmeye uygun değil. Dizlerimin üzerinde o kadar uzun süre kalıyorum ki, meraklı bir örümcek öne doğru ilerleyip, bir iskemlenin altından bana bakıyor. Anderson'ın cilalı botlarına bakıyorum, baldırlarının kaslı kıvrımları pantolonuna rağmen oldukça belirgin. Zemin çamaşır suyu, limon ve toz kokuyor.

Bana emir verince, yukarı bakıyorum.

"Şimdi söyle," diyor yumuşak bir sesle.

Şaşırarak bakıyorum. "Efendim?"

"Bana, senin efendin olduğumu söyle."

Aklım duruyor.

İçimi sersemletici bir sıcaklık hissi kaplıyor, dilimi kilitleyen, zihnimi karıştıran bir felç hali oluşuyor. Korku içime doğru ilerliyor, boğuluyorum, ana geri dönmek için yüzeye çıkmaya çabalıyorum.

Onunla göz göze geliyorum.

"Siz benim efendimsiniz," diyorum.

Katı gülümsemesi yumuşuyor. Sevinç gözlerinde alev alıyor. "İyi," diyor yavaşça. "Çok iyi. Sonunda benim favorim haline gelmiş olman ne kadar ilginç."

KENJI

Kapıya yaklaşınca duruyorum.

Warner burada.

Warner ve James birlikte.

James, TÇ'nin özel bir bölümünde –başka durumlarda dolu ve sıkışık olan– kalıyor ve bu ikisi şu anda burada, Warner James'in yatağının yanındaki bir iskemlede oturuyor, James de arkasını bir yastık yığınına yaslamış. Onu iyi görünce o kadar rahatlıyorum ki. Kirli-sarı saçları biraz fazla uzamış ama aydınlık, parlak mavi gözleri açık ve hayat dolu. Hâlâ oldukça yorgun görünüyor, bu da koluna bağlı damar yolu enjeksiyonunun nedenini açıklıyor.

Normal şartlarda James'in kendini iyileştirebiliyor olması gerekiyor fakat vücudunun susuz kalmış olması işi zorlaştırıyor. Buraya getirildiğinde, öncesinde susuz ve gıdasız kalmış olmalı. Kızlar herhalde iyileşme sürecini hızlandırmak için ellerinden geleni yapıyordur. İyice rahatlıyorum.

James yakında daha da iyi olacak. O çok güçlü bir çocuk. Tüm o yaşadıklarından sonra...

Bunu da atlatacak. Ve biz yanında olacağız.

Tekrar Warner'a bakıyorum, son gördüğümden sadece bir parça daha iyi görünüyor. Vücuduna yapışmış kanı bir yıkasa. Temel hijyen kurallarını göz ardı etmek pek Warner'a göre bir şey değil –bu bile bu adamın tam bir yıkımın eşiğinde olduğunun göstergesi aslında– fakat en azından şu an için iyi görünüyor. O ve James derin bir sohbetteler.

Kapıda durup gizlice dinliyorum. Ancak bir süre sonra özellerine girmemem gerektiği geliyor aklıma ama şu ana kadar zaten fazlasıyla dahil oldum, dönüp gitmem anlamsız. Anderson'ın James'e, Warner hakkında gerçeği anlattığına neredeyse eminim. Ya da tam da bilemiyorum. Anderson'ın James'e, Warner'ın onun abisi olduğunu veya kendisinin onun babası olduğunu, güle oynaya söylemesini pek de hayal edemiyorum aslında. Fakat James'in bunu bir şekilde öğrendiği belli. *Biri* ona söylemiş. Yüz ifadesinden anlaşılıyor.

An, sorgulama ânı.

An, Warner ile James'in nihayet, iki yabancı olarak değil, ağabey kardeş olarak yüz yüze gelme ânı. Gerçeküstü.

Alçak sesle konuşuyorlar, konuşmalarını sadece bölük pörçük yakalayabiliyorum, öyle olunca çok ayıplanacak bir şey yapmaya karar veriyorum: görünmez oluyorum, odaya giriyorum.

Warner o anda dikiliyor.

Hay sıçayım.

Etrafına göz gezdiriyor, gözleri tetikte. Duyuları o kadar keskin ki.

Yavaşça birkaç adım geri gidiyorum.

"Soruma cevap vermiyorsun," diyor James Warner'ın kolunu dürterek. Warner kolunu çekiyor, gözlerini kısarak bulunduğum yerin en fazla otuz santim uzağındaki bir noktaya bakıyor.

"Warner?"

Warner zoraki dönüp on yaşındaki çocuğa bakıyor. "Evet," diyor dikkati dağılmış bir şekilde. "Yani– Ne diyordun?"

"Bana şimdiye dek niye söylemedin?" diyor James, oturuşunu dikleştirerek. Yatak çarşafları kayıyor, kucağında toplanıyor. "Niye daha önce bir şey söylemedin? Bir arada olduğumuz bunca yıl boyunca?"

"Seni korkutmak istemedim."

"Neden korkacaktım ki?"

Warner içini çekiyor, camdan dışarı bakarak yavaşça, "Çünkü pek cazip biri olarak tanınmıyorum," diyor.

"Bu haksızlık," diyor James. Gerçekten de kızmış görünüyor fakat gözle görülür derecedeki yorgunluğu daha sert tepki vermesine engel oluyor. "Senden çok daha beterlerini gördüm."

"Evet. Bunu yeni idrak ettim."

"*Hiç kimse* bir şey söylemedi." Kimsenin bir şey söylememesine inanamıyorum. Adam bile. Ona o kadar kızgınım ki. James duraksıyor. "Herkes biliyor muydu? Kenji biliyor mu?"

Kaskatı oluyorum.

Warner tekrar dönüyor, bu sefer tam bulunduğum noktaya bakıyor. "Niye kendin sormuyorsun?" diyor.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanınca görünmezliğim kayboluyor.

Warner neredeyse gülümsüyor. James'in gözleri kocaman açılıyor.

Beklediğim kavuşma bu değildi.

James'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor –yalan söylemeyeceğim– gururumu fena halde okşanıyor. Örtüleri atıyor, kolundaki iğneyi unutarak yalın ayak yataktan atlamaya çalışıyor. Ve o iki saniyede sevinç ve korkuyu bir arada yaşıyorum.

Uyarmak için bağırıyorum, kolundaki yara yeniden açılmasın diye öne atılıyorum fakat Warner benden önce davranıyor. Çoktan ayağa kalkmış, çok nazikçe olmasa da çocuğu geriye, yatağa itiyor.

"Ay." James utanıyor. "Özür dilerim."

Yine de onu tutuyorum, kendime çekip uzun uzun, hararetli bir şekilde kucaklıyorum ve bana sıkı sıkı yapışmasından, ilk böyle yapanın ben olduğumu algılıyorum. İçimde yükselen öfkeyi bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tanrı aşkına, o daha on yaşındaki bir çocuk. Cehennemi yaşadı. Nasıl olur da hiç kimse, onun şu sıra kesinlikle çok ihtiyaç duyduğu fiziksel yakınlığı göstermez?

Nihayet ayrıldığımızda, James'in gözlerinde yaş görüyorum. Yüzünü siliyor ve ben mahremiyet sağlamak için arkamı dönüyorum. Yatağının ayak ucuna oturduğumda Warner'ın gözlerinde anlık bir acı ifadesi yakalıyorum. Yarım saniye bile sürmüyor ama ona acımama yetiyor. Ve yeniden insan olmasının mümkün olduğunu düşünmeme yetiyor.

"Hey," diyorum ilk kez Warner'a doğrudan hitap ederek. "Eee, de bakalım, burada ne yapıyorsun?"

Warner bana, böcekmişim gibi bakıyor. Kendine özgü bakışı. "Sence ne yapıyorum burada?"

"Vay be," diyorum, şaşkınlığımı saklamayı başaramayarak. "Bu çok nazik bir hareket. Senin böyle... duygusal... sorumluluk sahibi olmanı beklemezdim." Boğazımı temizliyorum. James'e gülümsüyorum. Merakla bizi inceliyor. "Yanıldığım için çok mutluyum, bro. Seni yanlış değerlendirdiğim için de üzgünüm."

"Buraya bilgi almaya geldim," diyor Warner soğuk bir şekilde. "James, babamın nerede yerleşmiş olduğunu bize söyleyebilecek tek insan."

Acıma hissim derhal tuzla buz oluyor.

Alev alıyor.

Öfkeye dönüşüyor.

"Onu sorguya çekmek için mi buradasın?" diyorum, neredeyse bağırarak. "Sen çıldırdın mı? Bu çocuk inanılmaz bir travmayı zar zor atlattı ve sen bilgi almak için onu didikliyorsun? Muhtemelen *işkence* gördü. O korkmuş bir *çocuk*. Aklından zorun mu var senin?

Warner teatral tavrımdan hiç etkilenmiyor. "İşkence görmedi."

Kalakalıyorum.

James'e dönüyorum. "Görmedin mi?"

James kafasını sallıyor. "Pek sayılmaz."

"Ha." Kaşlarımı çatıyorum. "Yanlış anlama, çok sevindim fakat işkence yapmadıysa, Anderson seninle ne yaptı?"

James omuz silkiyor. "Beni çoğunlukla hücrede tutuyordu. Dayak atmadılar," diyor dalgın dalgın kaburgalarını ovalayarak, "fakat nöbetçiler oldukça kabaydı. Ve bana fazla yiyecek vermediler." Tekrar omuz silkiyor. "Fakat iç-

tenlikle söylüyorum, en kötüsü Adam'ı görememekti."

James'e tekrar sıkıca sarılıyorum. "O kadar üzgünüm ki," diyorum yumuşak bir sesle. "Kulağa korkunç geliyor. Bir de Adam'ı görmene izin vermemişler? Bir kez bile mi?" geri çekiliyorum. Gözlerine bakıyorum. "O kadar, o kadar üzgünüm ki. Onun iyi olduğuna eminim, küçük adam. Endişelenme."

Warner bir ses çıkarıyor. Gülmeye benziyor.

Öfkeyle dönüyorum. "Aklından zorun mu var senin?" diyorum. Komik bir şey mi var?"

"Yok mu? Ben durumu bayağı eğlenceli buluyorum."

Warner'a bir şey söyleyecek oluyorum ama bunu on yaşındaki bir çocuğun önünde söylememem gerektiğinden, duruyorum. Tekrar James'e dönüp baktığımda bana doğru hızla başını sallıyor, altdudağı titriyor. Yeniden ağlamak üzere gibi.

Yine Warner'a dönüyorum. "Pekâlâ, ne oluyor?"

"Onlar kaçırılmadı," diyor, âdeta gülümsüyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor. "Ne diyorsun ya?"

"Kaçırılmadılar."

"Anlamıyorum."

"Elbette anlayamazsın."

"Hiç zamanı değil, bro. Ne oluyor, söyler misin?"

"Kent, Anderson'ın izini kendi buldu," diyor Warner, bakışlarını James'e doğru çevirerek. "Korunma karşılığında sadakatini bildirdi."

Tüm vücudum gevşiyor. Neredeyse yataktan düşeceğim.

Warner devam ediyor: "Kent af için çabalayacağını söylerken yalan söylemiyordu. Fakat hain sayılma kısmını atladı."

"Hayır. İmkânı yok. Oha."

"Hiçbir zaman bir kaçırma durumu olmadı," diyor Warner. Rehin alma olmadı. Kent James'in himayesi karşılığında kendini takas etti."

Bu sefer gerçekten yataktan düşüyorum. "Kendini takas etmek... nasıl?" Sürünerek yerden kalkmaya çalışıyorum, tökezliyorum. "Adam'ın takas edecek neyi var ki? Anderson zaten her sırrımızı biliyor."

"Ona gücünü verdi," diyor James yavaşça.

Çocuğa baka kalıyorum, aptal aptal gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Anlamıyorum," diyorum. "Birine gücünü nasıl verebilirsin ki? Gücünü birine öylece veremezsin ki. Öyle değil mi? Bu, üzerinden çıkarıp verebileceğin bir pantolon değil ki."

"Değil," diyor Warner. "Fakat bu, Yeniden Kuruluş'un nasıl alacağını bildiği bir şey. Babam, Sonya ile Sara'nın iyileştirme gücünü başka nasıl aldı zannediyorsun?"

"Adam onlara ne ya-yapabildiğini açıkladı," diyor James kekeleyerek. "Onlara, gücünü başkalarının güçlerini etkisiz hale getirmek için kullanabildiğini anlattı. Bunun onların işine ya-yarayabileceğini düşündü."

"Yapabileceklerini bir düşün," diyor Warner dehşete kapılmış gibi yaparak. "Böyle bir gücü küresel bir silaha dönüştürdüklerini düşün; böyle bir şeyi o kadar güçlü hale getirebilirler ki dünyadaki her direnişçi grubu gerçekten yok edebilirler. Karşılarındaki *acımasız* direnişi sıfıra indirebilirler."

"Hay anasını ya."

Sanırım bayılacağım. Başım dönüyor. Gözlerim kararıyor. Nefes alamıyor gibiyim. Böyle bir şey imkânsız gi-

bi. "İmkânı yok," diyorum. Bunu âdeta fısıldar gibi söylüyorum. "İmkânı yok. Mümkün değil."

"Bir seferinde, Kent'in gücü bir işe yaramaz, demiştim," diyor Warner yavaşça. "Bunun deli saçması olduğunu şimdi anlıyorum."

"Bunu yapmayı istemedi," diyor James. Şu an basbayağı ağlıyor, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Yemin ederim, sadece beni kurtarmak için yaptı. Sahip olduğu tek şeyi sundu, onların isteyeceğini düşündüğü tek şeyi; benim güvende olmam için. Yapmak istemediğini biliyorum. Sadece çaresizdi. Doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Bana sürekli, beni koruyacağını söylüyordu.

"Onu hayatı boyunca suistimal eden adamın kollarına koşarak mı?" Saçlarımı çekiştiriyorum. "Bu çok saçma. Bu nasıl *–Nasıl?– Nasıl?*

Kafamı kaldırıyorum.

"Ama bak ne yaptı," diyorum, sersem bir halde. "Anderson buna rağmen, seni yine de yem olarak kullandı. Seni buraya koz olarak kullanmak için getirdi. Adam her şeyini verse bile seni öldürecekti."

"Kent gözü kara bir salaktı," diyor Warner. "James'in iyiliği için babama güvenmeye kalkışması ne kadar salaklaştığının göstergesi."

"Gözü karaydı ama salak değildi," diyor James kızgınlıkla, yeniden gözlerine yaşlar doluyor. "Beni seviyordu ve sadece beni korumaya çalışıyordu. Onun için o kadar endişeleniyorum ki. Başına bir şey gelmiş olmasından o kadar korkuyorum ki. Ve Anderson'ın ona kötü bir şey yapmış olmasından o kadar korkuyorum ki." James zorla yutkunuyor. "Şimdi ne yapacağız? Adam ile Juliette'i nasıl geri alacağız?"

Gözlerimi sıkı sıkı yumuyorum, derin soluklar almaya çalışıyorum. "Bak, bu konuda stres yapma, tamam mı? Onları geri getireceğiz. Ve getirdiğimizde, Adam'ı öldüreceğim."

James nefesini tutuyor.

"Takma onu," diyor Warner. "Ciddi söylemiyor."

"Bal gibi de ciddi söylüyorum."

Warner beni duymuyormuş gibi yapıyor. "Sen buraya paldır küldür dalmadan birkaç dakika önce edindiğim bilgilere göre," diyor sakin bir şekilde, "babam, Sam'in de söylediği gibi, 45. Mıntıka'da konuşlanmıştı. Fakat emin olduğum bir şey varsa, o da şu anda orada olmadığı."

"Şu anda *herhangi bir şey* hakkında nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü babamı tanıyorum," diyor. "Onun için en çok neyin önemli olduğunu biliyorum. Ve buradan ayrılırken ciddi yaralı olduğunu biliyorum. Kötü şekilde yaralı. Bu haldeyken gidebileceği tek bir yer var."

Warner'a şöyle bir göz atıyorum. "Neresi?"

"Okyanusya. Parçalarını toparlayabilecek tek kişinin, Maximillian Sommers'ın yanına."

Donakalıyorum. "*Okyanusya* mı? Lütfen şaka yaptığını söyle. Okyanusya'ya mı döneceğiz, yani?" İnliyorum. "Lanet olsun. Bir uçak daha kaçırmamız gerekecek."

"Kaçırmamız?" diyor Warner sinirli bir şekilde. "Siz hiçbir şey yapmayacaksınız."

"Tabii ki biz..."

Tam o anda kızlar giriyor içeri. Belli ki beni ve Warner'ı burada görmeyi beklemiyorlardı. İki çift göz şaşkınlıkla bize bakıyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diyor ikisi aynı anda.

Warner ânında ayağa kalkıyor. "Ben de tam kalkıyordum."

"Sanırım, *biz* de tam kalkıyorduk, demek istiyorsun," diyorum ters ters.

Warner beni kale almıyor, James'e doğru başını sallıyor, kapıya yöneliyor. Ben de peşinden. Tam kapıdan çıkarken aklıma geliyor, "James," diyorum ona doğru dönerek. "İyi olacaksın tamam mı? Bunu biliyorsun. Adam'ı bulup getireceğiz ve her şey yoluna girecek. Seni görevin dinlenmek, çikolata yemek ve uyumak. Tamam mı? Hiçbir şey için endişelenme. Anlaşıldı mı?"

James gözlerini kırpıyor. Başını sallıyor.

"İyi." Bir adım atıp kafasının tepesinden öpüyorum. "İyi," diyorum tekrar. "İyi olacaksın. Her şey düzelecek. Her şeyin iyi olmasını sağlayacağım, tamam mı?"

James kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Tamam," diyor, gözlerindeki son yaşları silerek.

"İyi," diyorum üçüncü kez ve o küçük masum yüzüne bakıp kafamı sallıyorum. "Pekâlâ, şimdi bunu gerçekleştirmeye gidiyorum. Harika?"

James nihayet gülümsüyor. "Harika."

Ben de ona tüm varlığımla gülümsüyorum ve Warner'ı, J'yi bensiz kurtarmaya kalkışmadan yakalamayı umarak, fırlayıp kapıdan çıkıyorum.

~~ELLA~~
JULIETTE

Konuşmamak büyük rahatlık.

Bu sabah aramızda bir şeyler değişti, bir şeyler kırıldı. Anderson benim yanımda rahat görünüyor, ki bu alışılmışın dışında bir durum ama bunu sorgulamak benim üzerime vazife değil. Bu pozisyonda olduğum için gurur duyuyorum, en güvendiği askeri olmak; önemli olan tek şey bu. Bugün benim resmi olarak ilk iş günüm, beni tamamen görmezden de gelse burada olmaktan mutluyum.

Aslına bakılırsa keyif alıyorum.

Yokmuşum gibi davranılınca rahat ediyorum. Ben sadece, o bir görevden diğerine geçerken onun gölgesi olmak için varım. Bir kenarda duruyorum ve dümdüz karşıya bakıyorum. Çalışırken onu izlemiyorum fakat onu sürekli olarak hissediyorum. Mümkün olan her yeri işgal ediyor. Onun her hareketine, her sesine uyumlanmış durumdayım. Onu tümüyle tanımak, ihtiyaçlarını ve korkularını sezmek, onu hayatım pahasına korumak ve menfaatlerini tümüyle gözetmek, benim görevim.

Öyle olunca her detaya kulak kabartıyorum. Saatlerce. Örneğin, arkasına yaslandığında sandalyenin gıcırtısı. Yazı yazdığında verdiği nefes. Yün pantolonunun deri koltuğa temas ettiği andaki ve hareket ânındaki ses. Seramik kahve magının ahşap masaya değdiği andaki tok ses. Kristalin şıngırtısı, burbon viskinin bardağa boşalışı. Keskin, tatlı tütün kokusu ve incecik kâğıdın hışırtısı. Tuş sesleri. Kalem sesi. Ani bir kibrit çakması ve alevin yanarken duyulan fışırtısı. Sülfür kokusu. Tuş sesleri. Bir lastiğin çat sesi. Duman gözlerimi yaşartıyor. Bir tomar kâğıdın, iskambil kâğıtları gibi gürültülü bir şekilde bir araya getirilmesi. Derin ve melodik sesiyle yaptığı, birbirinden ayırt edemediğim kısa kısa telefon konuşmaları. Tuş sesleri. Tuvalete gitmeye hiç ihtiyaç duymuyor. Ben de benim ihtiyacımı hiç aklıma getirmiyorum, o da hiç sormuyor. Tuş sesleri. Arada bir başını kaldırıp bana bakıyor, beni inceliyor, dimdik ileriye bakıyorum. Bir şekilde gülümsediğini hissediyorum.

Hayalet gibiyim.

Bekliyorum.

Biraz duyuyorum. Biraz öğreniyorum.

Nihayet...

"Gel."

Ayağa kalkıyor, kapıdan çıkıyor, aceleyle peşimden gidiyorum. Yukarı çıkıyoruz, tesisin en üst katına. Koridorlar, ortasında dalları portakal dolu, kırmızı yapraklı büyük bir ağaç bulunan bir iç avluyu çevreliyor. Güz renkleri. Başımı oynatmadan, salonları çevreleyen büyük pencerelerden birinden dışarıya göz atıyorum ve zihnim bu iki görüntünün uyumsuzluğunu kaydediyor. Dışarıdaki

şeylerin rengi yeşillerin garip bir karışımı, sıkıcı. İçeride ki ağaç pembeli renklerde. Mükemmel bir sonbahar süslemesi.

Kafamı sallayıp düşünceleri uzaklaştırıyorum.

Anderson'ın uzun adımlarına yetişebilmek için normalde iki kat hızlı yürümem gerekiyor. Kimse için durmuyor. Laboratuvar önlüklü kadınlarla erkekler biz yaklaşırken kenara çekiliyorlar, arkamızdan özürler mırıldanıyorlar; içimde yükselen baş döndürücü heyecana şaşırıyorum. Çekinmeleri hoşuma gidiyor. Bu güçten, bu müdanasız hâkimiyet duygusundan zevk alıyorum.

Beynime dopamin doluyor.

Yeniden hızlanıyorum, ona yetişmek için acele ediyorum. Anderson'ın, kendisini takip edip etmediğimi anlamak için bir kez bile arkasına dönüp bakmadığını, geçiriyorum aklımdan ve benim kaybolduğumu fark etse ne yapardı diye düşünüyorum. Hemen sonra bu düşünce bana tuhaf geliyor. Arkasına bakmasına gerek yok ki, ben asla kaybolmam.

Tesis bugün her zamankinden daha kalabalık. Sürekli anonslar yapılıyor, etrafımda hararetli bir hava var. İsimler anons ediliyor; talepler bildiriliyor. İnsanlar geliyor, gidiyor.

Merdivenlere yöneliyoruz.

Anderson hiç durmuyor, asla yorulmuş görünmüyor. Genç bir erkeğin dayanıklılığıyla birlikte sadece yaş aldıkça kazanılan bir özgüvenle hareket ediyor. Kendinden emin tavrı hem ürkütücü hem de hayranlık uyandırıcı. Onu görenlerin yüzü soluyor. Çoğunluğu başka yöne bakıyor. Bazıları kendine hâkim olamayıp gözünü di-

kip bakıyor. Kadının biri, Anderson'ın vücudu kendininkine sürtündü diye bayılacak gibi oluyor ve Anderson hızını bile kesmiyor.

Büyülenmiş gibiyim.

Hoparlörler cızırdıyor. Yumuşak, robotik bir kadın sesi yeşil-kod durumu anons ediyor, o kadar sakin söylüyor ki bir anda oluşan toplu hareket karşısında şaşırmaktan alamıyorum kendimi. Kaosa benzer bir duruma tanıklık ediyorum, tüm binada kapılar çarparak açılıyor. Hepsi sanki birbiriyle uyumlu; çarpma sesleri tesisin en alt katından en üst katına kadar tüm koridorlarda bir domino etkisi şeklinde yankılanıyor. Laboratuvar önlüklü kadınlarla erkekler tüm katlarda sürü halinde ilerleyip yürüme yollarını tıkıyorlar.

Anderson yine durmuyor. Dünya onun etrafında dönüyor, ona yer açıyor. O hızlandığında, yavaşlıyor. O hiç kimseye uyum sağlamıyor. Hiçbir şeye.

Bunu not alıyorum.

Nihayet bir kapının önüne geliyoruz. Anderson elini biyometrik tarayıcıya bastırıyor sonra da gözlerini tarayan bir kameraya bakıyor.

Kapı iki yana kayarak açılıyor.

Steril bir şeyin kokusunu alıyorum, antiseptik gibi ve içeri girdiğimiz anda koku burnumu yakıyor, gözlerimi yaşartıyor. Giriş biraz değişik; odanın geri kalanının hemen görülmesini engelleyen bir giriş koridoru şeklinde. Biz yaklaşınca üç adet monitörün farklı desibel yüksekliğinde biplediğini duyuyorum. Köşeyi döner dönmez odanın boyutu dört misline çıkıyor. Mekân çok büyük ve aydınlık, doğal ışığa yukarıdaki ampullerin yakıcı beyaz ışığı eşlik ediyor.

Burada tek kişilik bir yatak ve o yatağa bağlanmış birisinden başka pek bir şey yok. Bipleyen makineler üç değil yedi tane, hepsi de yataktaki baygın vaziyetteki oğlanın vücuduna bağlı. Onu tanımıyorum, benden çok fazla büyük olduğunu zannetmiyorum. Yumuşak kahverengi saçları sıfır numaraya yakın tıraş edilmiş, aralarda kafatasına oyularak yerleştirilmiş kablolar var. Boynuna kadar çekilmiş çarşaf nedeniyle yüzünün geri kalanını pek göremiyorum.

Anlık bir anı çakıyor beynimde.

Belli belirsiz, karışık. Puslu katmanları soymaya çalışıyorum, bir görüntü yakalamayı başardığımda –bir mağara, uzun boylu esmer bir adam, su dolu bir tank– ellerimin titremesine neden olan keskin, şiddetli bir öfke duyuyorum. Nasıl davranacağımı bilemiyorum.

Geriye doğru sarsak bir adım atıyorum, kendimi toparlamak için neredeyse boynumu kıracak şekilde kafamı sallıyorum fakat zihnim sisli, bulanık. Kendimi nihayet toparladığımda Anderson'ın beni izlediğini fark ediyorum.

Yavaşça öne doğru bir adım atıyor, gözlerini kısarak benden tarafa bakıyor. Hiçbir şey demiyor fakat nedenini bilmesem de başka tarafa bakmamam gerektiğini hissediyorum. Onun istediği kadar süreyle gözlerine bakmak zorundayım. Bu çok acımasızca.

"Buraya girdiğinde bir şey hissettin," diyor.

Bu bir soru değil. Cevap vermem gerekiyor mu, emin değilim. Yine de...

"Kayda değer bir şey değil, efendim."

"Kayda değer," diyor, dudaklarında üstü kapalı bir gü-

lümsemeyle. Kocaman pencerelerden birine doğru birkaç adım atıyor, ellerini arkasında kavuşturuyor. Bir an sessiz kalıyor.

"Kayda değer şeylerden hiç bahsetmemiş olmamız ne kadar ilginç," diyor sonunda.

Korku ağır ağır omurgamdan yükseliyor.

Camdan dışarı bakarak yumuşak bir sesle konuşmaya devam ediyor, "Benden hiçbir şey saklamayacaksın. Ne hissediyorsan, tüm duyguların, hepsi bana ait. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Buraya girdiğinde bir şey hissettin," diyor tekrardan. Bu sefer ses tonunda bir şey var, karanlık ve ürkütücü bir şey.

"Evet, efendim."

"Neydi peki?"

"Öfke hissettim, efendim."

Bunun üzerine dönüyor. Kaşlarını kaldırıyor.

"Öfkenin ardından, şaşkınlık hissettim."

"Öfke," diyor bana doğru yürüyerek. "Neden?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Bu çocuğu hatırlıyor musun?" diyor hiç dönüp bakmadan, yüzükoyun yatan bedeni işaret ederek.

"Hayır, efendim."

"Hayır." Çenesi kasılıyor. "Fakat sana birini hatırlatıyor."

Tereddüt ediyorum. Bir titreme gelir gibi oluyor fakat irademi kullanıyorum. Anderson'ın bakışı o kadar delici ki gözlerine zar zor bakıyorum.

Tekrardan oğlanın uyuyan yüzüne bakıyorum.

"Evet, efendim."

Anderson'ın gözleri kısılıyor. Devam etmemi bekliyor.

"Efendim," diyorum usulca. "Bana sizi hatırlatıyor."

Anderson beklenmedik bir şekilde yatışıyor. Yüz ifadesi değişiyor, hayret ifadesine dönüşüyor. Ve birden şaşırtıcı bir şekilde...

Kahkahayla gülüyor.

Gülmesi o kadar içten ki kendi benden daha çok şaşırıyor. Kahkaha sonunda yerini gülümsemeye bırakıyor. Anderson ellerini cebine sokup pencerenin kasasına yaslanıyor. Bana hayranlığa benzer bir ifadeyle bakıyor. O an o kadar kusursuz bir an ki, art niyetten o kadar uzak bir an ki, bana birden çok güzel geliyor.

Güzelden de fazla.

Görünüşü –gözlerindeki bir şey, hareketlerindeki bir şey, gülümsemesi– aniden kalbimde bir şey uyandırıyor. Eskiden kalma bir sıcaklık. Kısa bir esintisiyle dönerek havalanan ölü kelebeklerin kaleydoskop görüntüsü gibi.

Kendimi hasta hissettiriyor.

Katı ifadesi yüzüne geri dönüyor. "Şu. Tam şuradaki." işaretparmağıyla havada bir daire çiziyor. "Yüzündeki şu ifade. O neydi?"

Gözlerim büyüyor. İçim huzursuz oluyor, yanaklarım yanıyor.

İlk kez, bocalıyorum.

Hızla hareket ediyor, üzerime doğru öyle bir öfkeyle geliyor ki, nasıl sakin kalabildiğime hayret ediyorum. Sertçe yanağımı tutuyor, yüzümü sağa sola çeviriyor. Ona bu kadar yakın dururken sır tutmak mümkün değil. Hiçbir şey saklayamıyorum.

"Şimdi," diyor alçak ama kızgınız bir sesle. "Şimdi söyle."

Gözlerimi kaçırıyorum, umutsuzca kafamı toplamaya çalışıyorum, bağırarak ona bakmamı emrediyor.

Gözlerine bakmak için kendimi zorluyorum. Ve birden kendimden nefret ediyorum, beynimi kandırdığı için ağzımdan nefret ediyorum. Düşündüğü için beynimden de nefret ediyorum.

"Siz... siz çok yakışıklısınız, efendim."

Anderson yanmış gibi elini geri çekiyor. Geri çekiliyor, bakıyor ve ilk kez...

Huzursuz.

"Sen..." Kaşlarını çatarak duruyor. Ve hemen sonra yüzünü öfke kaplıyor. "Yalan söylüyorsun," derken sesi homurtu gibi çıkıyor.

"Hayır, efendim." Sesimin tonundan nefret ediyorum, hırıltılı, paniğe kapılmış.

Bakışları sertleşiyor. Fakat yüz ifademde onu durup düşündürecek bir şey görmüş olmalı çünkü yüzündeki öfke siliniyor.

Hayret içinde bakıyor.

Sonra dikkatle, "Tüm bunların ortasında," –el hareketiyle odayı ve makinelere bağlı uyuyan bedeni gösteriyor– "aklına gelebilecek pek çok şey varken, sen beni... çekici bulduğunu düşünüyordun," diyor.

Yüzüme ateş basıyor. "Evet, efendim."

Anderson kaşlarını çatıyor.

Bir şey söyleyecek gibi oluyor sonra duraksıyor. İlk kez nasıl davranacağını bilemiyor.

Aramızda birkaç saniyelik işkence dolu bir sessizlik

hüküm sürüyor, nasıl devam etmem gerektiğini kestiremiyorum.

"Bu can sıkıcı bir durum," diyor Anderson sonunda daha çok kendi kendine. İki parmağını bileğinin iç tarafına bastırıp, bileğini ağız hizasına doğru kaldırıyor.

"Evet," diyor yavaşça. "Max'e söyle, tuhaf bir gelişme oldu. Onu derhal görmem gerekiyor."

Anderson, bu onur kırıcı konuşmayı sonlandırırken başını tek bir kez sallayarak bana kısa bir bakış atıyor.

Yatağa bağlı çocuğa doğru gidiyor, "Bu genç adam devam eden bir deneyin parçası," diyor.

Ne demem gerektiğinden emin olamıyorum, o yüzden bir şey demiyorum.

Anderson oğlanın üzerin eğiliyor, kablolara gelişigüzel dokunuyor ve sonra biraz dikiliyor. Göz ucuyla bana bakıyor. "Bu çocuğun neden bir deneyin parçası olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Onun Tanrı vergisi bir yeteneği var," diyor doğrularak. "Bana kendi isteğiyle gelip yeteneğini benimle paylaşmayı teklif etti."

Öylece bakıyorum, hâlâ ne demem gerektiğinden emin değilim.

"Sizlerden *–doğadışı–* çok var, gezegende kontrolsüz dolaşan," diyor Anderson. "O kadar güç. O kadar farklı cevher. Hastanelerimiz onlarla dolu, bu güçlerle dolup taşıyor. Hemen hemen istediğim her şeye ulaşabiliyorum. Peki bu çocuğu bu kadar özel yapan ne, hı?" Kafasını bana doğru çeviriyor. "Seninkinden daha fazla ne tür bir gücü olabilir sence? Daha fazla işe yarayan?"

Yine bir şey söylemiyorum.

"Bilmek ister misin?" diye soruyor, dudaklarına hafif bir gülümseme yerleştirerek.

Bu tuzak bir soru gibi geliyor bana. Seçeneklerimi hesaplıyorum.

Sonunda, "Sadece bana söylemek isterseniz bilmeyi isterim, efendim," diyorum.

Anderson, bembeyaz dişlerini göstere göstere, ışıl ışıl gülümsüyor. Memnuniyeti içten.

Sessiz övgüsü içimi ısıtıyor. Omuzlarım duyduğum gururla dikleşiyor. Gözlerimin yönünü çevirip, sessizce duvara bakıyorum.

Yine de Anderson'ın dönüp, oğlana dikkatli bir bakış attığını görüyorum. "Bu güçler ondayken zaten heba oluyordu."

Çocuğun yatağındaki, yuvasında duran touchpad'i alıp dijital ekranı kaydıra kaydıra bilgileri taramaya başlıyor. Hemen kafasını kaldırıp, farklı hayati değerleri gösteren monitörlere bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Nihayet rahat bir nefes alıp, elini mükemmel şekillendirilmiş saçlarında gezdiriyor. Saçları karışık olunca bence daha iyi duruyor. Daha sıcak. Daha yumuşak. Bildik.

Bu gözlemim beni ürkütüyor.

Sertçe dönüyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Bir anda, acaba hiç tuvalete gitme iznim olacak mı, diye geçiriyorum aklımdan.

"*Juliette.*"

Sesindeki öfke tınısı nabzımı yükseltiyor. Ânında dimdik duruyorum. Dümdüz ileri bakıyorum.

"Buyurun, efendim," diyorum biraz korkuyla.

Ama bana bakmadığını fark ediyorum. Dokunmatik ekranda bir şeyler yazarken sakin bir sesle, "Hayallere mi daldın?" diyor.

"Hayır, efendim."

Touchpad'i yuvasına geri oturtuyor, metalik bir *klik* sesi duyuluyor.

Kafasını kaldırıyor.

"Bu iş gitgide can sıkıcı bir hale geliyor," diyor yavaş bir sesle. "Benim sabrımı şimdiden taşırıyorsun ki daha ilk günün sona ermedi bile." Duraksıyor. "Sabrım taşınca ne olacağını bilmek ister misin, Juliette?"

Parmaklarım titriyor; onları avcumda sıkıştırıyorum. "Hayır, efendim."

Elini uzatıyor. "O zaman benim olanı ver bana."

Tereddüt içinde öne doğru bir adım atıyorum, uzatmış olduğu el havaya kalkıyor, avuç içi bana dönük, beni yerime mıhlıyor. Çenesi kasılıyor.

"Aklındakilerden bahsediyorum," diyor. "Dalıp, pencereden uzun uzun dışarı baktığında kafandan neler geçirdiğini bilmek istiyorum. Şu anda ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Ne düşündüğünü daima bilmek istiyorum," diyor sertçe. "Her an. Her kelimeyi, her detayı, her duygunu. Kafandan geçip aklını karıştıran en kuralsız düşünceyi de, istiyorum," diyor bana doğru yaklaşarak. "Anlıyor musun? Düşüncelerin benim. Sen *benimsin*."

Yüzüme birkaç santim kala duruyor.

"Evet, efendim," diyorum, sesim neredeyse çıkmıyor.

"Bir kez daha soruyorum," diyor, sesini yumuşatmaya çalışarak. "Ve cevap almak için beni bir kez daha böyle uğraştırırsan, cezalandırılacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Çenesindeki bir kası atıyor. Gözleri kısılıyor. "Ne hayal kuruyordun?"

Yutkunuyorum. Yüzüne bakıyorum. Sonra gözlerimi kaçırıyorum.

Yavaşça cevap veriyorum. "Acaba tuvalete gitmeme hiç izin verecek misiniz, diye geçiriyordum aklımdan."

Anderson'ın yüzü aniden ifadesizleşiyor.

Sersemlemiş görünüyor. Bir dakika boyunca yüzüme bakıyor, "Tuvalete gidip gidemeyeceğini merak ediyordun," diyor soğuk bir şekilde.

"Evet, efendim." Yüzüm yanıyor.

Anderson kollarını göğsünde kavuşturuyor. "O kadar mı?"

Aniden kendimi, saçlarıyla ilgili düşündüklerimi söylemeye zorunlu hissediyorum fakat bu dürtüyle savaşıyorum. İçimi suçluluk duygusu kaplıyor fakat zihnim garip ve tanıdık bir sıcaklıkla rahatlıyor, aniden, sadece kısmen doğru söylediğim için hiçbir suçluluk duymuyorum.

"Evet, efendim. O kadar."

Anderson başını bana doğru çeviriyor. "Yeni öfke dalgası olmadı mı? Burada ne yapıyoruz diye sorgulamadın mı? Çocuğun iyi olup olmadığına dair endişe duymadın mı" –çocuğu işaret ediyor– "veya sahip olduğu güçlerin neler olabileceklerini merak etmedin mi?"

"Hayır, efendim."

"Anladım," diyor.

Ona bakıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve ceketinin bir düğmesini açıyor. İki elini saçlarında gezdiriyor. Bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyor.

Sinirlenmeye başladığını fark ediyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Neredeyse komik," diyor. "Bu aslında tam da istediğim şey ama bir şekilde hayal kırıklığına uğradım."

Sesli derin bir nefes alıyor ve bana dönüyor.

Yüzümü inceliyor.

"Senden şuradaki pencereden kendini atmanı istesem ne yapardın?" diye soruyor, başını hafifçe sola eğerek.

Karşımızdaki büyük pencereye bakıyorum.

Duvarın yarısını kaplayan, devasa, dairesel bir vitray pencere. Renkler zemine yansıyıp cilalı beton döşemeler üzerinde muhteşem bir sanat eseri oluşturuyor. Pencerenin yanına gidiyorum, parmaklarımı gösterişli cam panolarda gezdiriyorum. Aşağıdaki geniş yeşil alana bakıyorum. Yerden en az yüz elli metre yukarıdayız fakat mesafe bende korku uyandırmıyor. Bu atlayışı kolayca yapabilirim, yaralanmadan.

"Bunu seve seve yaparım, efendim."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Eğer bunu güçlerini kullanmadan yapmanı istersem? Eğer sadece canım istediği için kendini camdan atmanı söylersem?"

Yakıcı ve yoğun bir ısı dalgası içimden geçiyor, ağzımı mühürlüyor. Kollarımı bağlıyor. Bu korkutucu hamle karşısında ağzımı açamıyorum, bunun sadece bir tür meydan okuma olduğunu hayal ediyorum.

Anderson sadakatimi ölçüyor olmalı.

İtaatsizlik yapmam için beni oyuna getirmeye çalışıyor olmalı. Demek ki kendimi kanıtlamam gerekiyor. Bağlılığımı.

Ağzımı mühürleyen görünmez güçlere karşı koymak

için kendi doğaüstü yeteneklerimin bayağı büyük bir kısmını kullanmam gerekiyor ve başarıyorum. Nihayet konuşabildiğimde, "Seve seve yaparım, efendim," diyorum.

Anderson bir adım daha yaklaşıyor, gözleri adlandıramadığım bir ifadeyle parlıyor. Yeni bir ifade, yepyeni. Merak gibi.

"Gerçekten yapar mıydın?" diyor yumuşak bir sesle.

"Evet, efendim."

"Senden istediğim her şeyi yapar mıydın? Ne olursa?"

"Evet, efendim."

Anderson bileğini ağız hizasına götürüp, "İçeri gel. Şimdi," derken, gözümün içine bakmaya devam ediyor.

Elini indiriyor.

Kalbim güm güm atmaya başlıyor. Anderson inatla gözlerini gözlerimden ayırmıyor, göz rengi her saniye daha da mavileşip parlıyor. Sadece gözleriyle bile dengemi bozabildiğinin sanki farkında. Ve hiçbir şey söylemeden aniden bileğimi kavrıyor. Nabzıma baktığını çok geç fark ediyorum.

"Ne kadar hızlı," diyor yumuşak bir sesle. "Küçük bir kuş gibi. Söyle bana Juliette. Korkuyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Heyecanlı mısın?"

"Ben... ben... bilmiyorum, efendim."

Kapı kayarak açılınca bileğimi bırakıyor. Dakikalar sonra ilk kez gözlerini başka tarafa çeviriyor, aramızdaki eziyetli, görünmez temasa nihayet son veriyor. Rahatlayınca vücudum gevşiyor ama aklım başına gelince derhal dimdik oluyorum.

İçeriye bir adam giriyor.

Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, soluk tenli. Genç biri, sanırım Anderson'dan genç ama benden yaşlı. Kulaklık takmış. Tereddüt eder bir hali var.

"Juliette," diyor Anderson, "bu Darius."

Darius'a bakmak için dönüyorum.

Hiçbir şey demiyor. Paralize olmuş gibi görünüyor.

"Artık Darius'un hizmetlerine ihtiyacım yok," diyor Anderson benden tarafa kısa bir bakış atarak.

Darius'un beti benzi atıyor. Durduğum yerden bile tüm bedeninin titremeye başladığını görebiliyorum.

"Efendim?" diyorum şaşırarak.

"Yeterince açık değil mi?" diyor Anderson. "Onun yerini senin almanı istiyorum."

Ancak uyanıyorum. "Baş üstüne, efendim."

Darius'un olduğu tarafa döndüğümde, kanımı donduran, kulaklarımı rahatsız eden tiz bir çığlık atıyor. Kapıya doğru koşmak istiyor, hemen kendi etrafımda dönüyorum, onu durdurmak için kolumu uzatıyorum. Doğaüstü gücümün şiddetiyle çıkışa giden yolun kalanında havada uçuyor, vücudu sertçe çelik duvara çarpıyor.

Kayıyor, hafif bir inlemeyle yere yığılıyor.

Avcumu açıyorum. Bağırıyor.

Güç içimde kabarıyor, kanımı ateşliyor. Hissettiğim şey sarhoş edici. Çok güzel.

Elimi yukarı kaldırıyorum, Darius'un bedeni de yerden yükseliyor, başı acıyla geriye doğru bükülüyor, vücudu görünmez çubuklar tarafından delik deşik ediliyor. Çığlık atmaya devam ediyor, kulaklarıma dolan sesle vücuduma endorfin yayılıyor. Tenim onun enerjisiyle vınlıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Sonra da yumruğumu kapatıyorum.

Yeniden başlayan çığlıklar sessizliği delip geçiyor, mağaramsı büyük mekânda yankılanıyor. Dudaklarıma bir gülümsemenin yerleştiğini hissediyorum, gücümün özgürlüğü karşısında kendimi kaybediyorum. Zevk alıyorum, gücümü bu kadar özgürce kullanmaktan, serbest bırakmaktan.

Büyük mutluluk.

Gözlerim titreşiyor, uyuşturucu etkisinde gibiyim, havada asılı duran bedeninin kıvranmaya başladığını görünce çılgınca mutlu hissediyorum. Burnundan kan boşalıyor, köpükler halinde, zorlukla nefes almaya çalışan ağzına doluyor. Nefesi kesiliyor. Ölmek üzere. Ve ben tam...

Ateş vücudumu o kadar ani terk ediyor ki geriye doğru sendeliyorum.

Darius yere düşüyor, kemik kırılması gibi bir ses çıkıyor.

Aşırı bir boşluk duygusu kaplıyor içimi, fenalaşıyorum. Ellerimi dua eder gibi kaldırıyorum, ne olup bittiğini çözmeye çalışıyorum, bir anda ağlamak üzere olduğumu fark ediyorum. Ne olduğunu anlamak için hızla arkamı dönüyorum...

Anderson bana silah doğrultuyor.

Ellerimi indiriyorum.

Anderson da silahını indiriyor.

Gücüm bir kez daha sarıyor içimi, minnet duygusuyla derin bir nefes alıyorum, duyularımdan taşıp yeniden damarlarımı doldururken, rahatlıyorum. Gözlerimi defalarca kırpıp kafamı boşaltmaya çalışıyorum fakat Darius'un acıklı, acı dolu inlemeleri beni ana geri getiriyor. Harap

olmuş vücuduna, yerdeki kan gölüne gözlerimi dikiyorum. Hafif rahatsız oluyorum.

"İnanılmaz."

Dönüp bakıyorum.

Anderson gerçek bir hayret ifadesiyle bana bakıyor. "İnanılmaz," diyor tekrar. "Bu olağanüstüydü."

Tereddüt içinde ona bakıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Hayal kırıklığı içindeyim, efendim."

Kaşları çatılıyor. "Neden?"

Darius'a bir bakış atıyorum. "Çünkü o hâlâ yaşıyor, efendim. Görevimi tamamlayamadım."

Anderson'ın yüzüne o kadar geniş bir gülümseme yayılıyor ki, yüz hatlarını elektriklendiriyor. Çok genç görünüyor. Nazik görünüyor. Harika görünüyor.

"Tanrım," diyor yumuşak bir sesle. "Mükemmelsin."

KENJI

"Hey," diye sesleniyorum. "Bekle."

Warner'ın peşinden koşuyorum, tahmin edileceği üzere beklemiyor. Yavaşlamıyor bile. Hatta hızlanıyor.

Hızlanırken, kaç gündür hiç açık havaya çıkmadığımı farkına varıyorum. Giderken detayları kaçırmamak için etrafıma bakıyorum. Gökyüzü her zamankinden daha mavi. Görünürde hiç bulut yok. Bu hava, 241. Mıntıka'nın bulunduğu coğrafi konumuna mı özgü yoksa sadece mevsimden dolayı mı böyle, bilmiyorum. Neyse ne, derin bir nefes alıyorum. Hava iyi geliyor.

Hastalar ve yaralılarla, yemek mahallinde bitmez tükenmez saatler geçirmekten klostrofobik olmak üzereydim. Odadaki tüm renkler birbirine karışmaya başlamıştı, keten çarşaflar, kül rengi portatif karyolalar ve fazla parlak olan suni ışık. Kokular da çok yoğundu. Kan ve çamaşır suyu. Antiseptik. Orası kafamı bulandırıyordu. Bu sabah şiddetli bir baş ağrısı ile uyandım –daha doğrusu neredeyse her sabah şiddetli bir baş ağrısı ile uyanıyorum– açık havada olunca ağrı hafiflemeye başladı.

Bakarsın geçer.

Giysilerim biraz fazla gelse de dışarısı güzel. Üzerimde, odamda bulduğum eski bir iş elbisesi var. Sam ile Nouria en baştan beri ihtiyacımız olan her şeyi sağlamışlardı –savaştan sonra bile– tuvalet malzemelerimiz var. Temiz giysilerimiz.

Diğer yandan Warner...

Gözlerimi kısarak uzaklaşan karaltısını takip ediyorum. Henüz hiç duş almamış olmasına inanamıyorum. Üzerinde hâlâ Haider'in deri ceketi var ve ceket neredeyse harap durumda. Siyah pantolonu yırtık, yüzü yer yer kanla kir karışımı diyebileceğim bir şeyle kaplı. Saçları darmadağın. Botları cilasız. Ve nasıl oluyorsa –*nasıl oluyorsa*– hâlâ havalı görünüyor. Anlayamıyorum.

Yanına vardığımla adımlarımı yavaşlatıyorum ama o adımlar bile bayağı bayağı güç gerektiriyor. Zorlukla nefes alıyorum. Terlemeye başlıyorum.

"Hey," diyorum, göğsüme yapışmaya başlayan gömleğimi çekiştirerek. Hava gitgide garipleşiyor. Sıcaklık bir anda bunaltıcı hale geliyor. Güneşe bakınca acıyla yüzümü buruşturuyorum.

Burada, Sığınak'ta, bizim dünyamızın durumu hakkında daha fazla fikrim oldu: Dünya temelde boka batmakta. Yeniden Kuruluş'takiler bu söz konusu boka batma durumunu kullanıyor, durumu düzeltilemeyecek kadar kötüymüş gibi gösteriyorlar.

Asıl gerçek ise kendileri düzeltilemeyecek kadar kötüler.

"Hey," diyorum tekrardan bu sefer Warner'ın omzuna vurarak. Elimi o kadar şiddetle itiyor ki neredeyse tökezliyorum.

"Bak, dinle, üzgün olduğunu biliyorum fakat..."

Warner bir anda yok oluyor.

"Hey, hangi cehenneme gidiyorsun?" diye bağırıyorum. "Odana geri mi dönüyorsun? Oraya mı geleyim?"

Etraftaki birkaç kişi dönüp bana bakıyor.

Genelde kalabalık olan yollar şu sıralar boş çünkü aramızdaki pek çok kişi henüz nekahet döneminde. Fakat parlak güneşte salınan birkaç kişi bana pis bakışlar atıyorlar.

Ucubeymişim gibi.

"Onu rahat bırak," diyor biri alaycı bir şekilde, "o matemde."

Gözlerimi deviriyorum.

"Hey *dangalak herif*," diye sesleniyorum, Warner'ın beni duyacak kadar yakınımda olmasını umarak. "Biliyorum, onu seviyorsun fakat ben de öyle ve ben..."

Warner yüzüme o kadar yakın bir mesafede beliriyor ki çığlığımı zor tutuyorum. Bir adım geriye sıçrıyorum.

"Kendi hayatına değer veriyorsan," diyor, "yakınımda dolaşma."

Tam, tiyatro yapmamasını söylemek üzereyken sözümü kesiyor.

"Bunu laf olsun diye söylemiyorum, seni korkutmak için de söylemiyorum. Bunu Ella'nın hatırı için söylüyorum çünkü seni öldürmemi istemeyeceğini biliyorum."

Bir an sessiz kalıyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum.

"Sen benimle kafa mı buluyorsun? Kesinlikle kafa buluyorsun. Değil mi?"

Warner'ın gözleri çakmak çakmak oluyor. Elektrik saçıyor. Korkutucu, deli bir ifadeyle bakıyor.

"Benim ne hissettiğimi anladığını her iddia ettiğinde, içimden bağırsaklarını deşmek geçiyor. Karotis arterini parçalamak istiyorum. Omurlarını tek tek yerlerinden sökesim geliyor. Onu sevmenin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrin yok," diyor öfkeyle. "Hayal bile edemezsin. O yüzden anlamaya çalışma."

Of be, bazen bu heriften gerçekten nefret ediyorum.

Şu an ne düşündüğümü, yumruğumu beynine geçirmek istediğimi söylememek için çenemi gerçek anlamında tutmak zorunda kalıyorum. (Bunu gerçekten bir an için hayal ediyorum, kafasını ceviz gibi kırmak nasıl olurdu diye düşünüyorum. Bayağı iyi hissettiriyor.) Fakat sonra bu aşağılık herife ihtiyacımız olduğu ve J'nin hayatının tehlikede olduğu geliyor aklıma. Dünyanın akıbeti tehlikede.

Bu nedenle öfkeme hâkim olup bir kez daha denemede bulunuyorum.

"Dinle," diyorum sesimi yumuşatmaya çalışarak. "İkinizin arasındakinin özel bir şey olduğunu biliyorum. Böyle bir sevgiyi tam anlamıyla anlayamayacağımı biliyorum. Demek istiyorum ki, yahu, ona evlenme teklif etmeyi bile düşündüğünü biliyorum ve bu..."

"Teklif ettim."

Aniden tutuluyorum.

Ses tonundan şaka yapmadığını anlayabiliyorum. Ve yüz ifadesi –gözlerinde bir an için beliren keder– algımı açıyor. Şimdiye kadar kaçırdığım şey buydu. Onu boğan ıstırabın kaynağı bu.

Kulak misafiri olanlar var mı diye etrafıma bakıyorum. Evet. Warner fan kulübünün pek çok üyesi elleri kalplerinde, dinliyor.

"Hadi," diyorum ona. "Seni öğlen yemeğine götürüyorum."

Warner bana bakıyor, şaşkınlığı geçici olarak öfkesini siliyor. Ve sonra sertçe, "Aç değilim," diyor.

"Saçmalıyorsun." Onu baştan aşağı süzüyorum. Hoş görünüyor –aşağılık herif her zaman hoş görünüyor– fakat aç görünüyor. O çaresiz özlem duygusu o kadar yoğun ki, açlığını hissetmiyor.

"Günlerdir bir şey yemiyorsun," diyorum ona. "Ve sen benden daha iyi biliyorsun ki, bir kurtarma harekâtında daha oraya varamadan bayılırsan bir işe yaramazsın."

Bana dik dik bakıyor.

"Hadi, bro. J eve döndüğünde seni bir deri bir kemik kalmış mı bulsun? Böyle devam edersen sana bir bakacak sonra da ardına bakmadan kaçacak. Hiç hoş görünmüyorsun. Tüm bu kasların gıdaya ihtiyacı var." Pazusunu dürtüklüyorum. "Çocuklarını besle."

Warner geriye doğru sıçrıyor ve sinirle uzun bir nefes çekiyor içine. Çıkan ses beni neredeyse gülümsetiyor. Eski günlerdeki gibi hissediyorum.

Sanırım ilerleme kaydediyorum.

Çünkü bu sefer, peşimden gelmesini söylediğimde itiraz etmiyor.

~~ELLA~~
JULIETTE

Anderson beni Max'le tanıştırmaya götürüyor.

Karışık, dolambaçlı yollardan, aşağıya, tesisin iç kısımlarına kadar onun peşinden gidiyorum. Anderson'ın adımları, taş ve çelikten oluşan yürüme yolları boyunca yankılanıyor, biz ilerlerken ışıklar titreşiyor. Aralıklı yanan aşırı parlak ışıklar garip şekilli koyu gölgeler oluşturuyor. Tenimin karıncalandığını hissediyorum.

Zihnim gezintiye çıkıyor.

Darius'un pelte gibi bedeninin anlık görüntüsü, midemi burkan keskin bir sancı eşliğinde zihnimde beliriyor. Ettiğim yavan kahvaltı neredeyse ağzıma kadar çıkmış olmasına rağmen kusma dürtüsünü yenmeye çalışıyorum. Güçbela safrayı geri döndürüyorum. Alnım ve ensemde boncuk boncuk ter birikiyor.

Vücudum, hareket etme, diye bağırıyor. Ciğerlerim genişleyip hava almak istiyor. Hiçbirini dinlemiyorum.

Yürümek için kendimi zorluyorum.

Görüntüleri yok ediyorum ve Darius'la ilgili düşünce-

leri kafamdan siliyorum. Midemdeki çalkalanma hafiflemeye başlıyor fakat sonrasında tenim nemli ve yapış yapış bir hâl alıyor. Sabah yediklerimi tekrardan saymaya çalışıyorum. Kötü bir şey yemiş olmalıyım; midem yediklerimle anlaşamıyor. Ateşim var gibi hissediyorum.

Gözlerimi yumup açıyorum.

Tekrardan yumuyorum fakat bu sefer fazla uzun; gözümün önünde Darius'un açık ağzının içinde köpüren kan görüntüsü beliriyor. Mide bulantısı beni ürküten bir hızla geri geliyor. İçime derin bir nefes çekiyorum, titreyen parmaklarımı çaresizce mideme bastırıyorum. Nasıl oluyorsa, sağlam duruyorum. Gözlerimi açıyorum, acıtana kadar kocaman kocaman açıyorum. Kalbim gümbürdemeye başlıyor. Döne döne gelen düşüncelerimi umutsuzca kontrol altında tutmaya çalışıyorum fakat tenim karıncalanmaya başlıyor. Yumruklarımı sıkıyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. *Hiçbir şey.*

hiçbir şey

hiçbir şey

hiçbir şey

Yanından geçtiğimiz lambaları saymaya başlıyorum.

Parmaklarımı sayıyorum. Aldığım nefesleri sayıyorum. Adımlarımı sayıyorum, bacaklarımı sarsan, sarsıntıyı kalçalarıma aktaran her bir basışımın gücünü hesaplıyorum.

Darius'un hâlâ hayatta olduğunu hatırlıyorum.

Yeniden toplanıp eski haline döndürülmek üzere alınıp götürüldü. Anderson onun hâlâ hayatta olmasını önemsememiş görünüyor. O beni sadece test ediyordu, bunun far-

kındayım. Sadece ve sadece ona itaat edeceğimden bir kez daha emin olmak için.

Beni güçlendiren derin bir nefes alıyorum.

Anderson'ın figürüne odaklanıyorum. Nedenini açıklayamıyorum ama ona bakmak beni sakinleştiriyor. Nabzımı yavaşlatıyor. Midemi toparlıyor. Ve buradan bakarken hareketlerine hayran kalmaktan alamıyorum kendimi. Kaslı etkileyici bir vücudu var –geniş omuzlar, ince bir bel, güçlü bacaklar– en hayran olduğumsa duruşu. Dimdik yürüyor, telaşsız, kendiliğinden oluşan bir etkileyicilikle. Ona bakınca, bildik bir his doluyor içime. Mideme iniyor, belli belirsiz bir ısı saçarak kalbimde kısa bir şok etkisi yaratıyor.

Bununla mücadele etmiyorum.

Onda bir şey var. Yüzünde. Tavrında. Kendimi farkında olmadan ona doğru yaklaşırken ve onu dikkatle seyrederken buluyorum. Hiç takı takmadığını fark ediyorum, kol saati bile. Sağ baş parmağıyla işaret parmağının arasında çok belirgin olmayan bir yara izi var. Elleri sert ve nasırlı. Koyu renk saçlarında yer yer gümüş teller var, ne kadar çok oldukları ancak yakından fark edilebiliyor. Gözleri, sığ turkuaz sular gibi mavi-yeşil. Değişik.

Akuamarin.

Kahverengi uzun kirpikleri var. Gözlerinin kenarları kırışık. Dolgun dudakları kıvrımlı. Gün ilerledikçe cildi daha da sertleşiyor, yüzündeki kıllarının gölgesi hayal etmeye çalışıp da başaramadığım bir görünümünün ipuçlarını veriyor.

Ondan hoşlanmaya başladığımı fark ediyorum. Güvenmeye başladığımı.

Bir anda duruyor. Yanında bir tuş takımı ve biyometrik tarayıcısı olan çelik bir kapının önünde duruyoruz.

Bileğini ağız hizasına götürüyor. "Evet." Duraklıyor. "Kapının önündeyim."

Bileğimin titreştiğini hissediyorum. Aşağıya bakıyorum, nabzımın orada derimin altından yanıp sönen mavi ışığı görünce şaşırıyorum.

İçeri çağrılıyorum.

Çok garip. Anderson hemen yanımda duruyor; sadece onun emrinde olduğumu zannediyordum.

"Efendim?" diyorum.

Bana bir bakış atıyor, kaşlarını *söyle* dercesine kaldırıyor. İçimde mutluluğa benzer bir şey uyanıyor. Bu kadar küçük bir şeyden böyle bir anlam çıkarmanın mantıksız olduğunu biliyorum fakat hareketleri ve ifadeleri artık daha yumuşak, daha rahat. Onun da bana güvenmeye başladığı çok açık.

Mesajı göstermek için bileğimi kaldırıyorum. Kaşlarını çatıyor.

Bana biraz daha yaklaşıp, ışık yanıp sönen bileğimi ellerinin arasına alıyor. Parmak uçlarıyla tenime bastırıp yavaşça bileğimi geriye doğru büküyor, gözlerini kısıp çağrıları inceliyor. Kıpırdamıyorum. Huzursuzluk ifade eden bir ses çıkarıyor, soluğu tenime çarpıyor.

Bir heyecan dalgası vücuduma yayılıyor.

Kendi bileğine doğru konuşurken kolumu tutmaya devam ediyor. "İbrahim'e vazgeçmesini söyle. Her şey kontrolüm altında."

Anderson başını eğip, sessizce, hemen fark edilmeyen bir kulaklıktan söylenenleri dinliyor. Ben sadece izliyorum. Bekliyorum.

"Beni ilgilendirmez," diyor öfkeyle, parmaklarıyla fark etmeden bileğimi sıkıyor. Boş bulunup iç geçiriyorum, dönüyor, gözlerimiz buluşuyor, çarpışıyor.

Anderson alnını çatıyor.

Hoş, erkeksi kokusu beynime doluyor, istemeden onu içime çekiyorum. Ona bu kadar yakın durmak zor. Garip. Kafam bulanıyor, karmakarışık oluyor.

Kırık dökük görüntüler zihnime doluyor –altın sarısı saçlar, çıplak tene dokunan parmaklar– ve sonrasında mide bulantısı. Baş dönmesi.

Neredeyse yere yığılacağım.

Anderson, daha iyi görebilmek için kolumu çekip projektör ışığına tutarken, başka tarafa bakıyorum. Vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor, ona o kadar yakın duruyorum ki dövmesinin ucunu görüyorum, koyu renk, kıvrımlı, köprücük kemiğinin kenarına doğru dönüyor. Gözlerim şaşkınlıkla büyüyor.

Anderson bileğimi bırakıyor.

Gözlerini bana dikerek, "O olduğunu biliyordum," diye kendi bileğine doğru konuşmaya devam ediyor; sonra hemen başka tarafa bakıyor. "Kod numarası zaman damgasına tanımlı." Duruyor. "Çağrıları hemen iptal et. Sonra da ona, kızın sadece bana rapor vereceğini hatırlat. Onunla konuşup konuşamayacağına ve ne zaman konuşabileceğine ben karar veririm."

Bileğini indiriyor. Parmağıyla şakağına dokunuyor.

Ve sonra gözlerini kısarak bana bakıyor.

Kalbim yerinden hopluyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum. Artık soru sorulmasını beklemiyorum. Bana bu şekilde baktığında itiraf sırasının bana geldiğini öğrendim.

"Dövmeniz olduğunu gördüm. Şaşırdım. Neye benzediğini merak ettim."

Anderson tek kaşını bana doğru kaldırıyor.

Nihayet tam bir şey demek üzereyken, çelik kapı açılıyor. Kapı boşluğundan kaçan buhar bulutunun ardında bir adam beliriyor. Uzun boylu, Anderson'dan daha uzun; dalgalı kahverengi saçlı, teni hafif kahve, ne renk olduğu hemen anlaşılmayan parlak, açık renk gözlü. Üzerinde beyaz bir laboratuvar önlüğü, ayaklarında uzun konçlu lastik çizmeler var. Yüz maskesini indirmiş, boynundan sarkıyor, önlüğünün cebine bir dizi tükenmez kalem sokuşturmuş. Ne öne ne yana doğru adım atıyor; kapının ağzında kararsız bir halde öylece duruyor.

"Ne oluyor?" diyor Anderson. "Sana bir saat önce mesaj yolladım, hiç dönüş yapmadın. Kapına geldim, onda da bekletiyorsun."

Adam –Anderson, adının Max olduğunu söyledi– cevap vermiyor. Onun yerine, gizlemeye gerek görmediği bir nefretle beni baştan aşağı süzüyor. Bu tepkisini nasıl yorumlamam gerektiğini bilemiyorum.

Anderson, benim algılayamadığım bir şeyden dolayı iç geçiriyor.

"Max," diyor yavaşça. "Ciddi olamazsın."

Max, Anderson'a sert bir bakış fırlatıyor. "Senin tersine, hepimiz taştan yapılmadık." Ve sonra uzaklara bakarak: "En azından tümüyle."

Max'in aksanı olduğunu fark edince şaşırıyorum, Okyanusyalılarınkinden farklı değil. Max o bölgeden olmalı.

Anderson tekrar iç geçiriyor.

"Pekâlâ," diyor Max soğukkanlı bir şekilde. "Benimle

ne görüşmek istiyordun?" Cebinden bir tükenmez kalem çıkarıyor, kapağını dişleriyle açıyor. Diğer cebinden de bir not defteri çıkarıyor. Açıp sayfalarını çeviriyor.

Bir anda kör oluyorum.

Görüşüm bir an için karanlıklar içinde kalıyor. Her şey siliniyor. Zihnimde yeniden puslu görüntüler beliriyor, zaman gelişigüzel hızlanıp yavaşlıyor. Renkler hızla, bir gözümden diğerine atlıyor, gözbebeklerimi genişletiyor. Yıldızlar patlıyor, ışıklar çakıyor, kıvılcımlar saçılıyor. Sesler duyuyorum. Tek bir ses. Bir fısıltı...

Ben bir hırsızım

Kayıt başa sarıyor. Yeniden çalıyor. Dosya bozuluyor.

Ben
Ben
BEBEBE
Ben
bir hırsızım
hırsızım, çaldım
ben bu not defterini vebukalemidoktorlarınbirindençaldım

"Tabii ki yaptın."

Anderson'ın sert sesi beni âna geri döndürüyor. Yüreğim ağzıma geliyor. Korkudan tüylerim diken diken oluyor. Gözlerim çok hızlı hareket ediyor, endişeyle etrafı dolaşıyorlar, sonunda Anderson'ın bildik yüzüne denk gelince sakinliyorlar.

Bana bakmıyor. Konuştuğu da ben değilim.

Bunu fark edince içime huzur veren bir rahatlama ya-

yılıyor. Verdiğim ara çok kısa sürdü, bu da, birkaç cümleden fazla bir şey kaçırmadığım anlamına geliyor. Max dönüp merakla beni inceliyor.

"İçeri gelin," deyip, kapının aralığından kayboluyor.

Anderson'ı kapı girişine kadar takip ediyorum, eşiği geçer geçmez buz gibi bir hava akımı tüylerimi ürpertiyor. Girişten çok fazla ileriye geçemiyorum.

İlgim dağılıyor. Hayretle bakıyorum.

Mekân ağırlıklı olarak çelik ve camdan oluşuyor; dev ekranlar ve monitörler, mikroskoplar, üzerleri deney kapları ve yarı dolu test tüpleriyle dolu uzun cam masalar. Akordeon borular, tavanla cam masa yüzeylerini birbirine bağlayarak etrafta ayrı dikey bölümler oluşturuyor. Masaların üzerinde asılı duran suni aydınlatma armatürleri sürekli vınlıyor. Buradaki ışık o kadar mavi ki, Max'in buna nasıl dayandığını bilmiyorum.

Max ile Anderson'ı daha çok kumanda merkezine benzeyen, hilal şeklinde bir masaya kadar takip ediyorum. Çelik yüzeyin bir tarafına kâğıtlar istiflenmiş, üstte de ekranlar titreşiyor. Kalın bir kitabın üzerinde duran bir kahve magına bir sürü tükenmez kalem doldurulmuş.

Bir kitap.

Uzun zamandır böyle bir nesne görmemiştim.

Max sandalyesine oturuyor. Yandaki masanın altına sokulmuş tabureyi işaret ediyor fakat Anderson başıyla reddediyor.

Ben ayakta durmaya devam ediyorum.

"Pekâlâ, hadi başla," diyor Max gözlerini benim yönüme doğru kırpıştırarak. "Bir sorun olduğunu söylemiştin."

Anderson'ın bir anda rahatsız hissediyormuş gibi gö-

rünüyor. O kadar uzun süre cevap vermiyor ki, Max sonunda gülümsüyor.

"Çıkar baklayı," diyor Max kalemiyle işaret ederek. "Bu sefer neyi yanlış yaptın?"

"Hiçbir şeyi yanlış yapmadım," diyor Anderson sertçe. Sonra da kaşlarını çatıyor. "Yani, yaptığımı zannetmiyorum."

"Ee, ne o zaman?"

Anderson derin bir nefes alıyor. Sonunda: "Bana diyor ki... benden etkilendiğini söylüyor."

Max'in gözleri büyüyor. Bir Anderson'a bir bana bakıyor. Ve sonra birden...

Gülüyor.

Yüzüm yanıyor. Dümdüz ileriye bakıyorum, ilerideki duvarın önündeki raflarda duran garip ekipmanları inceliyorum.

Göz ucuyla, Max'in not defterine bir şeyler karaladığını görüyorum. Bu kadar modern teknoloji dururken hâlâ elle yazmayı seviyor belli ki. Garipsiyorum. Neden yaptığımı bilmeden bu bilgiyi aklıma not ediyorum.

"Çok ilginç," diyor Max gülümsemeye devam ederek. "Tabii ki çok mantıklı."

"Bunu komik bulmana memnun oldum," diyor Anderson rahatsız bir şekilde. "Fakat benim hoşuma gitmiyor."

Max tekrardan gülüyor. Sandalyesinin arkasına yaslanıyor, bacaklarını uzatıyor, ayak ayak üstüne atıyor. Bu gelişme belli ki merakını uyandırdı –hatta onu heyecanlandırdı– ve o ilk buz gibi halinin geçmesine sebep oluyor. Anderson olduğunu varsayarak kaleminin kapağını ısırıyor. Gözlerine bir parıltı yerleşiyor.

"Gözlerim beni aldatıyor mu," diyor, "yoksa büyük Paris Anderson bir tür vicdanı olduğunu mu itiraf ediyor? Ya da: Bir tür ahlak anlayışı?"

"Hiçbirine daha önce sahip olmadığımı sen herkesten iyi bilirsin, dolayısıyla bunun nasıl bir his olduğunu korkarım bilemeyeceğim."

"Tuş."

"Her neyse..."

"Kusura bakma," diyor Max, gülümsemesini iyice yayarak. "Fakat bu keşfi sindirmem için bir dakikaya daha ihtiyacım var. Bundan çok etkilenmiş olmamı ayıplamazsın, değil mi? Şimdiye kadar tanıdığım –sosyal çevremiz arasında– tartışmasız en ahlaksız insanlardan biri olduğun gerçeğini düşününce bu çok şey ifade ediyor..."

"Ha ha," diyor Anderson sıkılmış bir tavırla.

"Sanırım çok şaşırdım. *Bu durum* sana niye fazla geldi? Bu senin için neden geçemeyeceğin bir çizgi? Diğer yaptıklarının yanında?.."

"Max, ciddi ol."

"Ben gayet ciddiyim."

"Bilinen sebepler bir yana, bu durumun neden rahatsızlık verici olduğuna gelince: Bu kız daha on sekiz yaşında bile değil. Ben bile o kadar ahlaksız değilim."

Max başını sallıyor. Kalemini kaldırıyor. "Aslında dört ay önce on sekiz oldu."

Anderson tartışmayı sürdürecek gibi görünüyor fakat sonra...

"Doğru ya," diyor. "Sahte belgeleri hatırlıyorum." Bunları söylerken bana kısa bir bakış atıyor, yüzüm daha da yanıyor.

Hem şaşkınım hem de incinmiş.

Merak içinde.

Korku dolu.

"Öyle ya da böyle," diyor Anderson sertçe, "Hoşuma gitmiyor. Bunu düzeltebilir misin?"

Max, kollarını kavuşturup öne doğru yaslanıyor. "Düzeltebilir miyim? En iyi tanıdığı iki yüzü bir arada barındıran adamdan etkilenmekten kendini alamadığı gerçeğini düzeltebilir miyim?" Kafasını sallıyor. Tekrar gülüyor. "Bu tür yeni bir bağlantı ciddi yan etkileri olmadan yapılamaz. Bizi eski hale geri döndürebilecek yan etkiler."

"Ne çeşit yan etkiler? Eski hale nasıl döndürecekler?

Max bana bir bakış atıyor. Anderson'a da.

Anderson içini çekiyor. "Juliette," diyor kaba bir sesle.

"Buyurun, efendim."

"Bizi yalnız bırak."

"Emredersiniz, efendim."

Sertçe dönüyorum, çıkışa doğru yöneliyorum. Kapı, yaklaşmamla birlikte kayarak açılıyor, bir iki metre ötede Max'in tekrar güldüğünü duyunca duraksıyorum.

Dinlememem gerektiğini biliyorum. Yanlış olduğunu biliyorum. Yakalanırsam cezalandırılacağımı biliyorum. Bunu biliyorum.

Yine de kıpırdayamıyorum.

Bedenim isyan ediyor, eşiği geçmem için bağırıyor fakat her tarafa yayılan bir ısı zihnime sızıyor, dürtülerimi uyuşturuyor. Donmuş gibi hâlâ açık kapının önünde duruyorum, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Seslerini duyuyorum.

"Kesinlikle benziyor," diyor Max. "DNA'sına işlenmiş."

Anderson bir şey söylüyor ama duyamıyorum.

"Bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi?" diyor Max. "Belki de sana olan ilgisi senin yararına olur. Bunu kullan."

"Demek, dostluk kurmak konusunda çaresiz ya da tümüyle beceriksiz olduğumu, dolayısıyla da kızdan almak istediklerimi elde edebilmek için onu baştan çıkarmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Max havlar gibi gülüyor. "İlişki kurmak konusunda hiç çaresiz olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ama becerikli-lik konusuna gelince..."

"Seninle niye uğraşıyorsam..."

"Otuz yıl oldu Paris ve hâlâ bir mizah anlayışı geliştirirsin diye bekliyorum."

Otuz yıl oldu, Max ve sen şimdiye kadar yeni arkadaşlar bulmuş olacağımı düşündün. Daha iyilerini."

"Biliyorsun, çocukların da çok matah sayılmazlar," diyor Max, Anderson'ın söylediklerine aldırmadan. "İlginç bir durum, değil mi?"

Anderson inler gibi bir ses çıkarıyor.

Buna karşılık Max daha yüksek sesle gülüyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Burada durmuş, iletişim tarzlarını çözmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Max biraz önce Yeniden Kuruluş'un bir başkomutanını aşağıladı –hem de defalarca. Anderson'ın astı olduğuna göre böyle saygısızca konuştuğu için cezalandırılması gerekir. En azından kovulmalı. Anderson isterse de idam edilmeli.

Fakat uzaktan Anderson'ın kahkasını duyunca, ikisinin *birlikte* güldüğünü kavrıyorum. Bu beni hem tedirgin

eden hem de şaşırtan bir algı: Arkadaş olmalılar.

Tepedeki lambalardan biri çıtlayıp vınlıyor, irkilerek daldığım düşüncelerden uzaklaşıyorum. Hızla başımı sallıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

KENJI

Warner'ın fanları bir anda en sevdiğim kişiler oluyor.

Çadırıma dönerken sadece yolda rastladığım birkaç kişiye, Warner'ın aç olduğunu –fakat kendini henüz yemek salonunkilere katılacak kadar iyi hissetmediğini– söylemiştim. O zamandan beri odama paket paket yiyecek yolluyorlar. Sorun şu ki tüm bu ikramların bir bedeli var. Şimdilik ortada altı kız ve iki herif var, her biri cömertlikleri için Warner'la sohbet şeklinde –hiç gerçekleşmeyen– bir karşılık bekliyorlar. Genelde de ona uzun uzun bakmakla yetiniyorlar.

Garip bir durum.

Yani, tabii, tarafsız olarak düşündüğümde, Warner bakılmayacak adam değil. Fakat sahnelenen bu bariz flört durumu gerçekten tuhaf hissettirmeye başlıyor. İnsanların, Warner ile ilgili herhangi bir şeyi sevdiklerini açıkça belli ettikleri bir ortamda bulunmaya hiç alışkın değilim. Omega Noktası'nda –hatta 45. Mıntıka'daki üste– herkes Warner'ın bir canavar olduğu konusunda hemfikirdi. Bırak göz süzmeyi, kimse ona karşı olan orkusunu veya nefretini uzun süre saklamazdı.

Fakat komik olan şu: Şu anda tek rahatsız olan benim.

Her kapı çaldığında, hah tamam, Warner şimdi kendini kaybedecek ve birini vuracak, diyorum ama o gelenlerin farkında bile değilmiş gibi görünüyor. Belli ki onu sinirlendiren şeyler listesinde, ona aval aval bakan kadınlar ve erkekler yer almıyor.

"Bu durumu normal mi buluyorsun, ya da nedir?" Odamdaki küçük yemek bölümünde tabaklara yemek koymakla meşgulüm. Warner pencerenin önünde rasgele bir noktada dikiliyor. Odaya ilk girdiğimizde o noktayı belledi ve o zamandan beridir hep orada durup boşluğa bakıyor.

"Neyi normal mi buluyorum?"

"Tüm bu insanları," diyorum kapıyı işaret ederek. "Buraya gelip, seni üzerinde giysilerin olmadan hayal etmiyorlarmış gibi yaparak, sana bön bön bakıyorlar. Bu şimdi senin için normal bir gün mü?"

"Sanırım," diyor sakin bir şekilde, "hayatımın büyük bir bölümünde duyguları hissedebildiğimi unutuyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani bu senin için öyle normal bir gün?"

İç geçiriyor. Tekrar camdan dışarı bakıyor.

"Öyle değilmiş gibi bile yapmayacak mısın?" Alüminyum folyo bir paketi yırtıp açıyorum. Yine patates. "Tüm dünyanın seni çekici bulduğunu bilmiyormuş gibi de mi davranmayacaksın?"

"Bu bir itiraf mı?"

"Öyle olmasını isterdin değil mi, adi herif?"

"Çok sıkıcı bence," diyor Warner. "Ayrıca, beni çekici bulan her kişiye dikkat etsem başka hiçbir şey yapmaya vakit bulamam."

Neredeyse patatesleri düşüyorum.

Ondan gülümsemesini, şaka yaptığını söylemesini bekliyordum. Ama öyle olmayınca şaşkınlıkla kafamı sallıyorum.

"Vay," diyorum. "Alçak gönüllülüğünden acayip etkilendim."

Omuz silkiyor.

"Hey," diyorum, "rahatsızlık veren şeyler demişken, yemek yemeden önce yüzündeki kanları biraz yıkamak istemez misin?"

Warner cevap olarak ters ters yüzüme bakıyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Tamam. Peki. Harika." Yüzünü işaret ediyorum. "Aslında, kanın iyi geldiğini duydum. Bilirsin... organik. Antioksidan falan. Vampirler arasında çok popülermiş."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ne kadar aptalca şeyler söylediğinin farkında değil misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, güzellik kraliçesi, yemek hazır."

"Ciddiyim," diyor. "Konuşmadan önce düşünmek hiç aklına gelmiyor mu? Hatta hiç konuşmamak?" Gelmiyorsa gelmeli."

"Hadi oradan, kıçımın kenarı. Otur şuraya."

Warner gönülsüzce masaya doğru geliyor. Oturup önündeki yemeğe boş boş bakıyor.

Birkaç saniye bekliyorum.

"Bunun nasıl yapıldığını hatırlıyor musun? Yoksa yedireyim mi?" Çatalla bir parça tofu alıp ağzına doğru götürüyorum. "A de bakayım. Bak çuf çuf tofu geliyor."

"Bir espri daha yaparsan Kishimoto, omurganı parçalarım."

"Haklısın." Çatalı yerine koyuyorum. "Anladım. Ben de açken huysuzumdur."

Ters ters bakıyor.

"Bu şaka değildi!" diyorum. "Ciddiyim."

Warner iç geçiriyor. Çatalını bıçağını alıyor. Özlemle kapıya bakıyor.

Şansımı zorlamıyorum.

Yüzümü yemeğimden kaldırmıyorum –ikinci bir parti öğle yemeği yiyebildiğim için gerçekten çok sevinçliyim– konuya damardan girmeden önce birkaç lokma yemesini bekliyorum.

"Demek, teklif ettin ha?"

Warner çiğnemeyi bırakıyor, kafasını kaldırıp bakıyor. Birdenbire gözüme çok genç görünüyor. Duş almamasını ve kıyafet değiştirmemesini bir yana bırakırsak, nihayet gerilimini parça parça atmaya başlıyor gibi. Ve çatal bıçağını şu anki tutuş şekline bakınca –birazcık daha hevesli bir şekilde– haklı olduğumu söyleyebilirim.

Karnı acıkmış.

Onu buraya getirip, oturtup yemek yemeğe zorlamasaydım ne olurdu bilmiyorum.

Yorgun mu düşerdi?

Juliette'i kurtarmaya giderken açlıktan yolda ölür müydü?

Kendi sağlığını hiç düşünmediği belli. Kendi ihtiyaçlarını da. Birdenbire tuhaf hissediyorum. Ve de endişeli.

"Evet," diyor yavaşça. "Teklif ettim."

Juliette'in teklifini reddettiğini tahmin ettiğimi ve ruh halinin neden böyle olduğunu şimdi anladığımı söyleyerek onu kızdırmak için ani bir dürtüye kapılıyorum

ama ben bile bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

Bu yüzden dikkatlice devam ediyorum. "Evet dediğini tahmin ediyorum."

Warner gözlerime bakmıyor.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Her şey şimdi anlam kazanmaya başlıyor.

Castle'ın beni yanına aldığı ilk günlerde öyle bir savunma mekanizması geliştirmiştim ki, ötesine asla geçemiyordum. Hiç kimseye güvenmiyordum. Hiçbir şeye inanmıyordum. Her an kötü bir şey olmasını bekliyordum. Öfkemin beni esir almasına izin vermiştim çünkü öfke duymak, insanlara –ya da geleceğe– güven duymaktan daha az korkutucuydu.

Her an her şeyin darmadağın olmasını bekliyordum.

O mutluluğun ve güvenli yaşamın sürmeyeceğinden, Castle'ın beni kovacağından veya tam bir pisliğe dönüşeceğinden o kadar emindim ki. Kötü davranacağından. Bir canavara dönüşeceğinden.

Bir türlü rahatlayamıyordum.

Gerçekten bir ailem olduğuna inanmam *yıllarımı* aldı. Castle'ın beni gerçekten sevdiğine tereddütsüz inanmam, iyi şeylerin sürekliliği olabileceğine inanmam yıllar sürdü. Bir şeyler geri tepecek korkusu olmadan tekrar mutlu olabileceğime inanmam.

Omega Noktası'nı kaybetmek beni o yüzden bu kadar sarstı.

Bu neredeyse tüm korktuğum şeylerin bir karışımıydı. Sevdiğim pek çok insan bir gecede yok edildi. Yuvam. Ailem. Sığınağım. Ve bu kayıp, Castle'ı da vurdu. Güvendiğim dağım, rol modelim; olanlardan sonra bir hayalete

döndü. Tanınmaz hale geldi. Nasıl silkinip toparlanacağımızı bilmiyordum. Nasıl ayakta kalacağımızı bilmiyordum. Nereye gideceğimizi bilmiyordum.

Bizi toparlayan Juliette olmuştu.

O günlerde onunla gerçekten çok yakın olduk. Bu yakınlık, ona sadece güvenip her şeyimi açabileceğimi anlayınca değil, ona *dayanabileceğimi* de fark edince oluştu. Hepimiz dibe vurduğumuzda, hatta Castle bile yıkılmış durumdayken, idareyi ele alıp hepimizi ayağa kaldırıp, toparladığını görene dek onun ne kadar güçlü olduğunu hiç anlamamıştım.

J bir felaketten mucize yarattı.

Bize güven ve umut aşıladı. Bizi, muhalif olmalarına rağmen ve Adam'ı kaybetme riskini göze alarak, 45. Mıntıka ile –Warner ve Delalieu ile– bir araya getirdi. Hepimizin yaptığı gibi, öylece oturup Castle'ın başa geçmesini beklemedi; bunun için zaman yoktu. Onun yerine, tamamen deneyimsiz ve hazırlıksız bir şekilde cehennemin ortasına daldı çünkü biz kurtarmaya kararlıydı. Bedeli, bu süreçte kendini feda etmek bile olsa. O olmasaydı –bizim için yaptıkları olmasaydı– şu anda nerede olurduk bilmiyorum.

Hayatımızı kurtardı.

Benimkini kurtardı, orası kesin. Karanlığın içine elini uzattı. Beni çekip aldı.

Omega Noktası'nı oradaki ilk yıllarımda kaybetseydim, bunların hiçbiri canımı bu kadar yakmazdı. Toparlanmam o kadar uzun sürmezdi ve bu acıdan kurtulmam için o kadar yardıma ihtiyacım olmazdı. Bu kadar acı çekmemin nedeni sonunda gardımı indirmiş olmam. Sonun-

da, her şeyin iyi olacağına inanmak için kendime izin verdim. Ümit etmeye başladım. Hayal kurmaya.

Kendimi *bırakmaya*.

Nihayet üzerimden karamsarlığımı atmıştım ki, hayat beni sırtımdan bıçakladı.

O anlarda pes etmek, insanlıktan çıkmak çok kolay. Kendi kendine, "denedin ama bak ne oldu, daha çok acı, daha kötü acı çekiyorsun," diyorsun. Tüm dünya sana ihanet etmiş gibi geliyor. Öfkenin sevecenlikten daha güvenli olduğunu, insanlardan uzak durmanın onlarla bir arada olmaktan daha güveni olduğunu idrak ediyorsun. Kendini kapatıyorsun. Kimseyi içeri almıyorsun. Fakat bir gün, ne yaparsan yap acı o kadar kötü bir hale geliyor ki, onu durdurmak için kendini yaşarken gömüyorsun.

Ben biliyorum. Ben bu yollardan geçtim.

Ve şu anda Warner'a bakınca gözlerinin derinliklerinde aynı şeyleri okuyorum. Umut peşinde çekilen işkenceyi. İyimser olup karşılığında yenen korkunç darbe sonucu kendinden nefret etme haline özgü o ifadeyi.

Ona bakıyorum, doğum günü mumlarını üflediğinde gözlerinde beliren ifade geliyor aklıma. Sonrasında, onun ve J'nin yemek çadırının bir köşesinde nasıl sarmaş dolaş olduklarını hatırlıyorum. Doğum günü sabahında, karga bokunu yemeden J'yi yatağından çıkarmak niyetiyle odalarına dalmama Warner'ın ne kadar kızdığını hatırlıyorum.

Düşünüyorum da...

"Ha siktir." Çatalımı fırlatıyorum. Plastik alüminyum folyo tabağa çarpınca şaşırtıcı bir pat sesi çıkarıyor. "Siz nişanlanmıştınız?"

Warner gözlerini yemeğe dikmiş. Sakin görünüyor fakat fısıldarcasına, "Evet" derken sesi o kadar üzgün çıkıyor ki, kalbime bıçak saplanır gibi oluyor.

Kafamı sallıyorum. "O kadar üzgünüm ki, adamım. Gerçekten. Tahmin bile edemezsin."

Warner'ın gözleri şaşkınlıkla açılıyor fakat sadece bir anlığına. Ardından çatalıyla bir parça brokoli alıyor. Brokoliye bakıyor. "Bu iğrenç bir şey," diyor.

Bu, *teşekkür ederim* anlamına geliyor.

"Evet," diyorum. "Öyle."

Bu da *merak etme, bro; yanındayım*, anlamına geliyor.

Warner iç geçiriyor. Çatalını bıçağını bırakıyor. Pencereden dışarı bakıyor. Tam bir şey söylemek üzere olduğunu tahmin ediyorum, kapı çalıyor.

İçimden küfrediyorum.

Kapıya bakmak üzere masadan kalkıyorum fakat bu sefer kapıyı sadece aralıyorum. Elinde alüminyum folyo bir paket tutan benim yaşlarımda bir kız dikkatlice bana bakıyor.

Gülümsüyor.

Kapıyı biraz daha aralıyorum.

"Bunu Warner'a getirdim," diyor fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Aç olduğunu duydum." O kadar geniş bir gülümsemesi var ki, Mars'tan bile görünüyordur herhalde. Gözlerimi devirmemek için büyük çaba harcıyorum.

"Teşekkürler. Ben alay..."

"A," diyor elindeki paketi benden uzaklaştırarak. "Ben kendim versem daha iyi olur. Doğru kişiye teslim edildiğinden emin olmak için." Gözlerinin içi gülüyor.

Bu sefer gözlerimi deviriyorum.

Kapıyı isteksizce açıp, girmesi için kenara çekiliyorum. Warner'a, fan kulübü üyelerinden birinin yeşil gözlerine uzun uzun bakmak için geldiğini söylemek için dönmek üzereyken bir anda kızın çığlığını duyuyorum. Yemek paketi yere düşüp patlıyor, içindeki spagettiyle kırmızı sos etrafa saçılıyor.

Şaşırarak hızla dönüyorum.

Warner kızı duvara yapıştırmış, eli boğazında. "Seni buraya kim yolladı?" diyor.

Kız kurtulmak için çırpınıyor, dizleri sertçe duvara çarpıyor, dehşet içinde boğulurcasına çığlık atmaya devam ediyor.

Kafam karışıyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum; Warner kızı yere çöktürmüş, dizlerinin üzerine. Botuyla sırtının ortasına bastırmış, arkaya doğru büktüğü kollarını sımsıkı kavramış. Kollarını kanırtınca kız çığlık atıyor.

"Seni buraya kim yolladı?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," diyor kız, soluk almaya çalışarak.

Kalbim deli gibi çarpıyor.

Ne halt döndüğünü hiç anlamıyorum ama sormamam gerektiğini biliyorum. Kemerime sıkıştırmış olduğum tabancayı çıkarıp kıza doğrultuyorum. Ve tam bunun bir pusu olduğu gerçeğine kafam basmaya başladığında –ve muhtemelen buradan, Sığınak'tan biri tarafından planlanan– spagettilerin kıpırdamaya başladığını fark ediyorum.

Makarnaların altından üç tane devasa akrep çıkıyor. Görüntü o kadar rahatsız edici ki neredeyse kusup aynı

zamanda da bayılacaktım. Gerçek hayatta hiç akrep görmemiştim.

Flaş haber: çok *korkunçlar.*

Aslında örümceklerden korkmam ama bunlar örümceklerin çıldırmış hali gibiler, örümceklerin çok çok büyük hali gibiler, bir şekilde saydam gibiler, üzerlerine âdeta zırh geçirmişler, zırhın ucunda da öldürmeye hazır devasa zehirli iğneleri var. Yaratıklar keskin bir dönüş yapıp Warner'a doğru yöneliyorlar.

Panikle sesli bir soluk veriyorum. "Eee, bro, seni, şeyy, korkutmak istemem ama üç tane akrep sana doğru geli..."

Akrepler bir anda hareketsiz kalıyorlar.

Warner kızın kollarını bırakıyor, kız geriye doğru o kadar hızlı sürünüyor ki sırtını duvara vuruyor. Warner gözlerini akreplere dikiyor. Kız da dikiyor.

İkisinin de iradesi şu anda birbirine karşı savaş veriyor ve kimin kazanacağını tahmin etmek benim için zor değil. Akrepler yeniden hareket etmeye başlayınca –bu sefer kıza doğru– yumruğumu havaya kaldırmamak için kendimi tutmaya çalışıyorum.

Kız ayağa fırlıyor, gözleri çılgın gibi.

"Seni kim yolladı?" diye tekrar soruyor Warner.

Kız, akreplere baka baka köşeye doğru gerilerken zor nefes alıyor. Şu anda ayakkabılarına tırmanıyorlar.

"Kim?"

"Baban yolladı," diyor kız nefes nefese. Kavalkemiğindeler. Dizlerinde. Akrepler dizlerinde. Aman Tanrım, akrepler dizlerinde. "Anderson yolladı beni, tamam mı? Şunları geri çağır."

"Yalancı."

"O yolladı, yemin ederim!"

"Seni, sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan bana arka arkaya yalan söyleyebileceğine inandırıp, buraya yollayan her kimse salağın tekiymiş. Ve bende merhamet denen şeyin zerresinin olduğuna inanıyorsan, sen de salağın tekisin."

Yaratıklar şu anda kızın gövdesine doğru çıkıyorlar. Göğsüne doğru tırmanıyorlar. Kız nefesini tutuyor. Gözleri Warner'ın gözlerine kilitleniyor.

"Anlıyorum," diyor kafasını kıza doğru eğerek. "Birileri sana yalan söylemiş."

Kızın gözleri büyüyor.

"Yanlış yönlendirilmişsin," diyor gözlerini ondan ayırmadan. "Ben merhametli biri değilim. Affedici değilim. Hayatının benim için hiçbir değeri yok."

O konuşurken akrepler daha da yukarı çıkıyorlar. Şu anda köprücük kemiğinin dibindeler, zehirli iğnelerini yüzüne doğru havaya kaldırmış öylece bekliyorlar. Ve sonra iğneleri yavaş yavaş kızın boynunun yumuşak derisine doğru bükülmeye başlıyor.

"Geri çağır şunları!" diye bağırıyor kız.

"Bu son şansın," diyor Warner. "Burada ne işin var, söyle."

Kız o kadar hızlı nefes alıp veriyor ki, göğsü inip kalkıyor, burun delikleri genişleyip daralıyor. Gözleri çılgınca bir panikle etrafı kolaçan ediyor. Akreplerin iğneleri gırtlağına gitgide yaklaşıyor. Sırtı duvara yapışıyor, dudaklarının arasından sesli bir soluk veriyor.

"Acıklı," diyor Warner.

Kız hızla hareket ediyor. Şimşek gibi. Gömleğinin için-

den bir yerden bir tabanca çıkartıp Warner'a doğrultuyor. Hiç düşünmeden harekete geçiyorum.

Ateş ediyorum.

Ses yankılanıyor, yayılıyor –çok şiddetli ve yüksek çıkıyor– mükemmel bir atış. Gırtlağında bir delik açılıyor. Kız garip bir biçimde hareketsiz kalıyor ve sonra yavaş yavaş kayarak yere düşüyor.

Kan ve akrepler ayaklarının etrafında bir birikinti oluşturuyor. Sabah içinde uyandığım yatağın sadece birkaç santim ötesinde, yerde, kol ve bacakları biçimsiz bir açıyla bükülmüş ölü bir kızın bedeni yatıyor.

Gerçeküstü bir manzara.

Kafamı kaldırıyorum. Warner'la göz göze geliyoruz.

"J'yi almaya, seninle geliyorum," diyorum. "Konu kapanmıştır."

Warner'ın bakışları benden yerdeki cesede yöneliyor sonra da tekrar bana. "İyi," diyor ve iç geçiriyor.

~~ELLA~~
JULIETTE

En az on beş dakikadır kapının dışında durmuş cilalanmış, pürüzsüz taş duvara bakıyorum. Mesaj var mı diye bileğimi kontrol ediyorum.

Hâlâ bir şey yok.

Anderson'la birlikteyken çok fazla etrafıma bakamıyorum fakat burada beklerken rahatça çevremi inceleyecek zamanım oluyor. Koridor boyunca ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyor, hiçbir doktor veya askerin olmaması bir şekilde huzurumu kaçırıyor. Zeminde ara ara, döşeme yerine uzun, ızgaralar yer alıyor; arka plandaki kesintisiz damlama sesleriyle makinelerin gürültüsünü kanıksayacak kadar uzun bir süredir burada duruyorum.

Tekrardan bileğime göz atıyorum.

Mekâna göz gezdiriyorum.

Duvarların rengi başta zannettiğim gibi gri değil. Mat bir beyaz. Yoğun gölgeler onları olduklarından daha koyu gösteriyor, aslında tüm mekânı daha karanlık gösteriyor. Tepede hem tavan hem de duvar boyunca bal peteği kü-

meleri şeklinde düzenlenmiş aydınlatmalar var, değişik görünüyorlar. Tuhaf şekilli lambalar ışığı dağıtıyor, her yöne uzunlamasına altıgen formlar şeklinde yansıtıyor, bazı duvarları tamamen karanlıkta bırakıyor. Öne doğru temkinli bir adım atıyorum, daha önce dikkat etmediğim dikdörtgen şeklindeki bir siyahlığa daha yakından bakıyorum.

Tamamen gölgede kalmış bir koridor olduğunu fark ediyorum.

Derinliklerini keşfetmek için ani bir dürtü hissediyorum fakat kendimi öne doğru ilerlemekten zorla alıkoyuyorum. Benim görevim burada, kapını önünde durmak. Doğrudan benden keşif yapmam veya soru sormam talep edilmediği sürece, keşif yapmak veya soru sormak benim işim değil.

Gözkapaklarım titreşiyor.

Sıcak basıyor, alevler zihnimi oyan parmaklar gibi. Sıcak, omurgam boyunca iniyor, kuyruksokumumu sarıyor. Ve sonra birden hızla ve şiddetle yeniden yukarı doğru ilerliyor, beni gözlerimi açmaya zorluyor. Zor nefes alıyorum, kendi etrafımda dönüyorum.

Kafam karışıyor.

Bir anda, karanlık koridoru keşfe çıkmak çok mantıklı geliyor. Bir anda, nedenlerimi veya eylemlerimin olası sonuçlarını sorgulamaya hiç gerek yok gibi geliyor bana.

Fakat karanlığa doğru henüz bir adım atıyorum ki sertçe geri itiliyorum. Bir kızın yüzü bana bakıyor.

"Bir şey mi lazımdı?" diyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum sonra duraksıyorum. Bu kişiye zarar vermeye yetkili olmayabilirim.

Kız bir adım yaklaşıyor. Sivil giyimli, silahlı görünmüyor. Onun bir şey demesini bekliyorum fakat demiyor.

"Kimsin sen?" diye soruyorum. "Burada olma yetkisini sana kim verdi?"

"Ben Valentina Castillo'yum. Her yerde bulunmaya yetkim var."

Ellerimi indiriyorum.

Valentina Castillo, Güney Amerika başkomutanı Santiago Castillo'nun kızı. Valentina'nın neye benzediğini bilmiyorum, o yüzden bu kız sahtekar olabilir. Ya risk alıp da yanılırsam...

İdam edilebilirim.

Gözlerimle kızın etrafını tarıyorum fakat karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Merakım –ve tedirginliğim– giderek artıyor.

Bileğime bakıyorum. Hâlâ çağrı yok.

"Sen kimsin?" diye soruyor kız.

"Ben Juliette Ferrars'ım. Kuzey Amerika komutanının baş askeriyim. Bırak geçeyim."

Valentina bana dikkatle bakıyor, gözleri beni baştan aşağı tarıyor.

Hafif bir *klik* sesi duyuyorum, açılan bir şeyin sesi gibi, sesin kaynağını anlamak için hızla arkama dönüyorum. Kimse yok.

"Mesajını açtın Juliette Ferrars."

"Ne mesajı?"

"Juliette? *Juliette*."

Valentina'nın sesi değişiyor; bir anda korkup nefessiz kalmış gibi çıkıyor, hareket halindeymiş gibi. Sesi yankı yapıyor. Zemine vuran ayak sesleri duyuyorum fakat

uzaktan geliyor gibiler, koşan sadece Valentina değilmiş gibi.

"*Viste*, fazla zaman yoktu," diyor, İspanyol aksanı iyice belirgin bir hâl alıyor. "Elimden gelen buydu. Bir planım var fakat *no sé si sera posible. Este mensaje es en caso de emergencia.*

"Lena ve Nicolás'ı bu yöne doğru götürdüler," diyor kız karanlığı işaret ederek. "Onları bulmaya çalışıyorum. Fakat bulamazsam..."

Sesi zayıflamaya başlıyor. Yüzünü aydınlatan ışık yok olmaya başlıyor, sanki o da kayboluyor.

"Bekle..." diye sesleniyorum ellerimi uzatarak. "Nereye gidi..."

Ellerim doğruca içinden geçiyor, şok oluyorum. Cismi yok. Yüzü bir illüzyon.

Bir hologram.

"Üzgünüm," diyor, sesi bozulmaya başlıyor. "Üzgünüm. Elimden gelen buydu."

Cismi tamamen kaybolunca, kalbim gümbür gümbür ata ata karanlığın içine dalıyorum. Ne olup bittiğini anlamıyorum fakat eğer Güney Amerika başkomutanının kızının başı dertteyse görevim onu bulup korumak.

Anderson'a bağlı olduğumu biliyorum ama şu garip, bildik ısı hâlâ beynime baskı yapıyor, geri dönme dürtümü susturuyor. Sanırım bu duruma memnun oluyorum. Zihnimin bir çelişkiler yumağı olduğunu fark ediyorum fakat bunun üzerinde düşünecek bir dakikam bile yok.

Dehlizin karanlığında ilerlemek kolay değil, biraz önce etrafı incelerken, başta duvarlarda dekoratif amaçlı olduklarını zannettiğim girintilerin aslında gömme kapı

olduklarını fark etmiştim. Bu yüzden gözlerime güvenmek yerine ellerimi kullanıyorum.

Yürürken, duvar örüntüsündeki kesintiyi algılamak için parmaklarımı duvar boyunca gezdiriyorum. Koridor uzun –pek çok kapıyla karşılaşmayı bekliyorum– fakat bu yönde az var gibi. Ya da ben elimle ve gözümle algılayamıyorum. Nihayet kapıya benzer bir şekle denk gelince, duraklıyorum.

İki elimi birden duvara bastırıyorum, yıkmam gerekirse diye hazırlanıyorum. Birden kapı ellerimin altında aralanıyor, gelmemi bekliyormuş gibi.

Yolumu gözlüyormuş gibi.

Odaya giriyorum, duyularım keskinleşmiş durumda. Zemin boyunca loş mavi bir ışık yayılıyor, ancak bunun dışında her yer neredeyse tamamen karanlık. İlerlemeye devam ediyorum. Silah kullanmaya gerek görmememe rağmen sırtıma takılı tüfeğe uzanıyorum. Ses yapmayan yumuşak tabanlı botlarımla yavaş yavaş yürüyorum, ileride yanıp sönen ışıkları takip ediyorum. Odanın içlerine doğru ilerledikçe ışıklar titreşerek yanmaya başlıyor. Tepedeki o aşina olduğum bal peteği kümeleri şeklinde düzenlenmiş aydınlatmaların ışığı zeminde kırılarak garip açılı şekiller oluşturuyor. Odanın muazzam boyutları şekillenmeye başlıyor. Kubbe şeklindeki odaya ve tüm bir duvarı kaplayan boş su tankına bakıyorum. Kullanılmayan masaların önünde çarpık vaziyette iskemleler duruyor. Touchpad'ler tehlikeli bir biçimde yerlere ve masalara istiflenmiş, her yerde kâğıt ve dosya yığınları duruyor. Burası lanetlenmiş gibi görünüyor. Terk edilmiş.

Fakat bir zamanlar yoğun kullanımda olduğu besbelli.

Yandaki bir raftan koruyucu gözlükler sarkıyor. Bir başka raftan da laboratuvar önlükleri. Görünüşe göre rasgele yerleştirilmiş büyük boş cam vitrinler aralıklı olarak diklemesine duruyorlar, daha da ileriye gidince, yakınlardan bir yerlerden yayılan sabit mor bir parıltı fark ediyorum.

Köşeyi dönüyorum ve işte kaynağı:

Her biri tavan yüksekliğinde, genişlikleri masa kadar, laboratuvarın tam karşısına aynı hizada sıralanmış sekiz adet cam silindir. Beş tanesinin içinde insan bedenleri var. Sondaki üç tanesi boş. Mor ışık silindirlerin içinden geliyor, yaklaşınca bedenlerin havada asılı durduklarını, onları bağlı tutanın o ışık olduğunu fark ediyorum.

Tanımadığım üç tane oğlan var. Bir tane de tanımadığım kız. Diğeri...

Bir adım yaklaşıyorum ve şok oluyorum.

Valentina.

"Burada ne işin var?"

Arkamı dönüyorum, tüfeğime davranıp sesin geldiği yöne nişan alıyorum. Anderson'ın yüzünü görünce silahımı indiriyorum. Beynime baskı yapan ısı bir anda geri çekiliyor.

Zihnim bana geri dönüyor.

Zihnim, adım, rütbem, konumum; yüz kızartıcı, sadakatsiz, pervasız davranışım. Dehşet ve korku içimde yükseliyor, yüzüme vuruyor. Neyi nasıl anlatacağım?

Anderson'ın yüzü buz gibi.

"Efendim," diyorum çabucak. "Bu genç kadın Güney Amerika başkomutanının kızı. Yeniden Kuruluş'un bir hizmetlisi

olarak kendimi ona yardım etmek zorunda hissettim."

Anderson sadece bakıyor.

Sonunda, "Bu kızın Güney Amerika başkomutanının kızı olduğunu nerden biliyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "Efendim, bir çeşit... görüntü belirdi. Koridorda duruyordu. Bana Valentina Castillo olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyduğunu söyledi. Adımı biliyordu. Gitmem gereken yeri söyledi."

Anderson sesli bir nefes veriyor, omuzları gevşiyor. "O Yeniden Kuruluş'un başkomutanlarından birinin kızı değil," diyor yavaşça. "Bu bir egzersizdi, özellikle yanlış yönlendirildin."

Yeniden küçük düşmek yüzümü kızartıyor.

Anderson iç geçiriyor.

"Çok özür dilerim, efendim. Sandım ki, ona yardım etmemin görevim olduğunu zannettim, efendim."

Anderson gözlerimin içine bakıyor. "Tabii öyle sandın."

Başımı dik tutuyorum ama utanç beni içten içe yakıyor.

"Ve? Ne düşündün?"

Anderson cam silindirleri ve içlerindeki bedenleri işaret ediyor.

"Bence güzel bir görüntü, efendim."

Anderson neredeyse gülümsüyor. Bana bir adım daha yaklaşıyor, beni inceliyor. "Gerçekten de güzel bir görüntü."

Yutkunuyorum.

Sesi değişiyor, yumuşuyor. Tatlı. "Bana asla ihanet etmezsin, öyle değil mi Juliette?"

"Hayır, efendim," diyorum çabucak. "Asla."

"Bana şunu söyle," diyor elini yüzüme doğru kaldırarak. Parmak eklemleri yanağımı sıyırıp çene çizgim bo-

yunca iniyor. "Benim için ölür müsün?"

Kalbim göğsümün içinde gümbürdüyor. "Evet, efendim."

Elini yüzüme götürüyor, başparmağını nazikçe çenemde gezdiriyor. "Benim için her şeyi yapar mısın?"

"Evet, efendim."

"Buna rağmen bana bilerek itaatsizlik ettin." Elini indiriyor. Yüzüm bir anda buz gibi oluyor. "Sana dışarıda beklemeni söyledim," diyor yavaşça. "Dolaşmanı söylemedim. Birileriyle konuşmanı söylemedim. Kendi kendine düşünmeni veya yardıma ihtiyacı olduğunu iddia eden birini kurtarmanı, söylemedim. Söyledim mi?"

"Hayır, efendim."

"Efendin olduğumu unuttun mu?"

"Hayır, efendim."

"*Yalancı*," diyor bağırarak.

Yüreğim ağzıma geliyor. Zorlukla yutkunuyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Sana bir kez daha soracağım," diyor gözlerini benimkilere dikerek. "Senin efendim olduğunu unuttun mu?"

"E-evet, efendim."

Gözleri çakmak çakmak. "Sana hatırlatayım mı Juliette? Hayatını kime borçlu olduğunu ve bağlılık yeminini hatırlatayım mı?"

"Evet, efendim," diyorum fakat nefesim kesiliyor. Korkudan midem bulanıyor. Ateşim varmış gibi hissediyorum. Tenim karıncalanıyor.

Ceketinin iç cebinden katlanmış bir bıçak çıkarıyor. Dikkatle açıyor, neon ışığında metal parlıyor.

Kabzasını sağ elime tutuşturuyor.

Sol elimi alıyor, iki eliyle avcumdaki çizgileri, parmak-

larımın şeklini, eklemlerinin bağlantı yerlerini yokluyor. Hem harika hem de korkutucu bir heyecan dalgası sarıyor bedenimi.

Hafifçe işaret parmağıma bastırıyor. Gözlerime bakıyor.

"Bunu," diyor. "Bunu bana ver."

Kalbim boğazımda atıyor. Midemde. Beynimde çarpıyor.

"Kes onu. Elime ver. Her şey affedilsin."

"Olur, efendim," diyorum fısıldarcasına.

Titreyen ellerle, bıçağı parmağımın dibindeki hassas deriye bastırıyorum. Bıçak o kadar keskin ki ânında etimi yarıyor, tutmaya çalıştığım acı dolu bir çığlıkla onu daha da bastırıyorum, dirençle karşılaşınca duruyorum. Bıçak kemiğe dayanıyor. Acı âdeta içimde patlıyor, beni kör ediyor.

Dizlerimin üzerine düşüyorum.

Her tarafta kan var.

Çok zor nefes alıyorum. Acıdan veya korkudan kusmama engel olmaya çalışıyorum. Dişlerimi o kadar çok sıkıyorum ki, beynime yeni acı dalgaları gidiyor ve bu durum işe yarıyor, dikkatimi başka yöne vermeme yardımcı oluyor. Kanlı elimi, sabit tutabilmek için kirli zemine bastırmam gerekiyor ve son bir çığlıkla kemiği kesiyorum.

Bıçak titreyen elimden düşüp yere çarpıyor. İşaretparmağım hâlâ ufak bir et parçasıyla elime bağlı vaziyette sarkıyor; onu hızlı bir hareketle, kuvvetle çekip koparıyorum. Tüm vücudum öyle şiddetle titriyor ki ayakta zor duruyorum fakat yere yığılmadan önce, bir şekilde parmağı Anderson'ın uzatmış olduğu avcuna koymayı başarıyorum.

"Aferin kızıma," diyor yumuşak bir sesle. "Aferin kızıma."

Bayılmadan önce, sadece bunu söylediğini duyuyorum.

KENJI

İkimiz de önümüzdeki kanlı sahneye bakarken Warner bir anda dikleşip kapıya doğru gidiyor. Tabancamı pantolonumun kemerine sıkıştırıp onu takip ediyorum; arkamdan kapıyı kapatmayı unutmuyorum. Akreplerin kaçıp gitmelerini istemiyorum.

"Hey," diye sesleniyorum ona yetişerek. "Nereye gidiyorsun?"

"Castle'ı bulmaya."

"Harika. Tamam. Fakat belki bir daha sefere tek bir kelime etmeden çekip gitmek yerine bana neler döndüğünü söylemeyi düşünebilirsin. Bu şekilde peşinden gelmekten hoşlanmıyorum. Zoruma gidiyor."

"Bu senin sorunun."

"He ama yanılmıyorsam şahsi sorunlar senin uzmanlık alanına giriyordu. Senin en az beş bin tane sorunun mu vardı, neydi? Yoksa beş milyon muydu?"

Warner bana karanlık bir bakış atıyor. "Sen bana laf etmeden önce kendi kafandaki karmaşalarla ilgilensen daha iyi olacak."

"Hı, bu ne demek oluyor şimdi?"

"Kuduz bir köpek bile senin umutsuz, üzgün halinin kokusunu alabilir, demek oluyor. Sen hiçbir şekilde bana laf söyleyecek durumda değilsin."

"*Pardon?*"

"Sen kendine yalan söylüyorsun, Kishimoto. Gerçek duygularını, şaklabanı oynayarak, örtbas ettiğin bir görüntünün arkasına saklıyorsun; yaşadığın duygusal yıkımları sorgulamayı reddediyorsun. Ben en azından kendime yalan söylemiyorum. Hatalarımın neler olduğunu biliyorum ve onları kabul ediyorum. Ama sen," diyor. "Belki de yardım almalısın."

Gözlerim acıyana dek kocaman açılıyor, başım onunla önümdeki yol arasında öne arkaya doğru gidip geliyor. "Herhalde şu anda benimle dalga geçiyorsun. *Bana*, sorunlarım için yardım almamı *sen* mi söylüyorsun? Ne oluyor ya?" Yukarı, gökyüzüne bakıyorum. "Öldüm mü ben? Burası cehennem mi?"

"Castle'la aranda ne olup bittiğini bilmek istiyorum."

O kadar şaşırıyorum ki olduğum yerde kalıyorum.

"Ne?" Yüzüne bakıyorum. Şaşkınlığım devam ediyor. "Neden bahsediyorsun? Castle'la aramda bir sorun yok."

"Şu son birkaç haftadır, seni tanıdığım süre boyunca olduğundan daha kabasın. Ters bir durum var."

"Stresliyim," diyorum, sinirlenerek. "Stresli olduğumda bazen küfrederim."

Kafasını sallıyor. "Bu farklı. Alışılmadık boyutta stres yaşıyorsun, sana bile fazla gelen."

"Vay." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Umarım bunu anlamak için" –parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum–

"*duyguları hissetme yeteneğini* kullanma zahmetine girmemişsindir. Açıkçası şu anda ekstra stresliyim. Dünya yanıyor. Beni strese sokan şeylerin listesi o kadar uzun ki takip edemiyorum. Boğazımıza kadar boka batmış vaziyetteyiz. J gitti. Adam döneklik etti. Nazeera vuruldu. Sense, o kadar kendinle meşgul olup hep pislik gibi davranıyordun ki, bu ruh halinden asla çıkamayacağını düşünüyordum..."

Sözümü kesmeye çalışıyor fakat konuşmaya devam ediyorum.

"...ve tam olarak beş dakika önce, Sığınak'tan birisi seni öldürmeye çalıştı ve ben onu bu nedenle öldürdüm. *Beş dakika önce*. Çok doğru, sanırım şu anda alışılmadık boyutta stres yaşıyorum. İyi bildin."

Warner söylediklerime kafasını tek bir kez sallayarak itiraz ediyor. "Küfürbazlığın, Castle'a olan kızgınlığınla doğru orantılı olarak artıyor. Kullandığın dil, doğrudan onunla olan ilişkine bağlı. Neden?"

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. "Bu bilgi, konuyla pek alakalı değil ama Castle'la ve ben birkaç yıl önce bir anlaşma yaptık. O," –yine parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum– "aşırı küfür bağımlılığımın duygularımı yapıcı bir şekilde ifade etmemi engellediğini, düşünüyordu."

"Sen de ona, üslubunu yumuşatacağına dair söz verdin."

"Aynen öyle."

"Anladım. Sen bu anlaşmanın şartlarına uymadın gibi görünüyor."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" diye soruyorum. "Hatta bu konuda neden konuşuyoruz ki? Neden biraz önce Sığınak'ın *içinden* biri tarafından saldırıya uğradığımız

gerçeğini göz ardı ediyoruz? Sam ile Nouria'yı bulup o kızın kim olduğunu ortaya çıkarmamız gerekiyor çünkü kız belli ki bu kamptandı ve bunu bilmeleri ge..."

"Sam ile Nouria'ya ne istersen anlatabilirsin," diyor Warner. "Fakat benim Castle'la konuşmam lazım."

Ses tonundaki bir şey beni korkutuyor. "Neden?" diye soruyorum. "Ne oluyor? Niye şu an kafayı Castle'a bu kadar taktın?"

Warner nihayet duruyor. "Çünkü," diyor, "Castle'ın bu işte parmağı var."

"Ne?" Kanımın vücudumdan çekildiğini hissediyorum. "Yok artık. Mümkün değil."

Warner hiçbir şey söylemiyor.

"Hadi ama saçmalama. Castle mükemmel biri değil ama asla..."

"Hey... Biraz önce ne oldu öyle?" Winston, nefes nefese, panikle bize doğru koşuyor. "Sizin çadırın oradan bir silah sesi duydum fakat size bakmaya gittiğimde, gördüğüm şey– gördüğüm..."

"Ya evet."

"Ne oldu?" Winston'ın sesi tiz çıkıyor. Korku dolu.

Tam o anda başkaları da koşarak geliyor. Winston onlara açıklamalar yapmaya başlıyor, hiç düzeltmeye uğraşmıyorum çünkü kafam allak bullak. Warner nereye varmaya çalışıyor, hiçbir fikrim yok ama aynı zamanda onu, iradesini inkâr edemeyecek kadar iyi tanıdığım için endişeleniyorum. Kalbim, Castle'ın bize asla ihanet etmeyeceğini söylüyor fakat beynim, Warner'ın, ortaya bu tür saçmalıklar attığında genellikle haklı çıktığını söylüyor. Bu yüzden korkuyorum.

Uzaktan Nouria'yı görüyorum, koyu teni parlak güneşin altında parlıyor. Rahatlama hissediyorum.

Nihayet.

Nouria akrepli kız hakkında daha çok şey biliyordur. Bilmek zorunda. Ve bildikleri, büyük ihtimalle Castle'ın bu karmaşayla bir ilgisi bulunduğuna dair şüphelerin ortadan kalkmasına yardımcı olacaktır. Ve bu acayip olay çözülür çözülmez, Warner'la hemen buradan defolup J'yi aramaya başlayacağız.

İşte bu kadar.

Plan bu.

Bir planımın olması iyi hissettiriyor. İyice yaklaştığımızda, Nouria, gözlerini kısarak Warner'la ikimize bakıyor, yüzündeki ifade içime yepyeni bir korku dolmasına neden oluyor.

"Beni takip edin," diyor.

Ediyoruz.

Warner çok *öfkeli* görünüyor.

Castle endişeli görünüyor.

Nouria'yla Sam hepimizden bıkmış gibi görünüyor.

Zaman zaman kafamda bir şeyler canlandırıyor olabilirim ama Sam'in biraz önce Nouria'ya bir bakış attığına oldukça eminim –bakışın alt metni de muhtemelen şu, *Babanı ne halt etmeye bizimle kalması için buraya getirdin?*– bu o kadar utandırıcıydı ki Nouria sinirlenemedi bile, sadece kabullenmişçesine başını salladı.

Ve sorun şu ki, ben kimin tarafında olduğumu bile bilmiyorum.

Sonuç olarak Warner Castle konusunda haklı çık-

tı ama aynı zamanda da yanıldı. Castle hainçe bir şey planlamıyordu; kızı –adı Amelia imiş– Warner'a yollayan o değildi. Castle'ın hatası tüm direnişçi grupların aynı dünya görüşüne sahip olduklarını zannetmesiydi.

İlk başta, buradaki ortamın farklı olabileceği benim de aklıma gelmemişti. En azından Nokta'daki grubumuzdan farklı olduğu. Nokta'da, savaşçıdan çok eğitmen olan Castle tarafından yönetiliyorduk. Yeniden Kuruluş'tan önceki döneminde sosyal hizmetler görevlisiydi. Sisteme katılan ve çıkan milyon tane çocuk görmüş ve Omega Noktası'nı inşa ederek dışlanmışlar için bir yuva ve sığınak kurmaya çalışmıştı. Nokta'da aramızda sevgi vardı, birlik vardı. Yeniden Kuruluş'a karşı savaşıyor olmamıza rağmen şiddet her zaman başvurduğumuz bir şey olmadı; Castle, güçlerini baskı kurmak amaçlı kullanmaktan hoşlanmazdı. O çoğumuz için bir baba figürü gibiydi.

Fakat burada...

Nouria'nın babasından farklı olduğunu anlamak çok sürmemişti.

Yeterince iyi biri ama aynı zamanda işini çok ciddiye alan biri. Havadan sudan sohbetlerle vakit harcamayı pek sevmiyor ve Sam'le o çoğunlukla insanlardan uzak duruyorlar. Yemeklerini her zaman başkalarıyla birlikte yemiyorlar. Grup etkinliklerine her zaman katılmıyorlar. Ve gerçekten gerekli olduğunda, ikisi de ortalığı ateşe vermeye hazır ve gönüllüler. Ve kahretsin, şu ara bunu dört gözle bekliyor gibiler.

Castle hiçbir zaman böyle biri olmadı.

Buraya gelince biraz gafil avlandığını sanıyorum. Nouria'yla Sam'in ondan emir almayacaklarını fark etti-

ğinde bir anda işsiz kalmıştı. Ve sonra buradaki insanları tanımaya çalışınca...

Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Amelia biraz militan biriydi," diyor Sam, içini çekerek. "Hiçbir zaman şiddete yönelik tehlikeli eğilimler göstermedi, tabii ki burada kalmasına o yüzden izin verdik –fakat hepimiz fikirlerinin biraz aşırı olduğunu fark etmiştik. Yeniden Kuruluş ile direnişçi grupları ayıran çizginin belirgin ve anlaşılır olması gerektiğini düşünen nadir üyelerdendi. Aramızdaki başkomutan çocuklarına hiç güvenmiyordu. Bunu, beni kenara çekip söylediği için biliyorum. Bu konuda uzun bir konuşma yaptık ama belli ki ikna olmamış.

"Belli," diye homurdanıyorum.

Nouria bana bir bakış atıyor. Boğazımı temizliyorum.

Sözü Sam alıyor: "Warner dışında herkes kaçırılınca – ve Nazeera vurulunca– Amelia herhalde işi kendi başına tamamlayıp Warner'dan da kurtulabileceğini düşündü." Kafasını sallıyor. "Ne kadar korkunç bir durum."

"Onu vurman gerekiyor muydu?" diyor Nouria bana. "Gerçekten o kadar tehlikeli biri miydi?"

"*Üç* tane akrep getirmişti!" diye bağırıyorum. "Warner'a da silah doğrultmuştu."

"Başka ne yapsaydı?" diyor Castle yumuşak bir sesle. Gözlerini yere dikmiş, her zamanki gibi ensesinde topladığı uzun saç örgüleri, tokasından kurtulmuş. Yüzündeki ifadeyi görebilmeyi isterdim. "Amelia'yı şahsen tanımasaydım, onun kesinlikle birisi için çalıştığını düşünürdüm."

"Bana tekrar anlat," diyor Warner Castle'a, "ona benim hakkımda tam olarak ne anlattın."

Castle gözlerini kaldırıyor. İç geçiriyor.

"Onunla biraz hararetli bir tartışmamız olmuştu," diyor. "Amelia, Yeniden Kuruluş üyelerinin asla değişemeyeceği konusunda ısrarcıydı, ona göre onlar canavardı ve canavar kalacaklardı. Ona, böyle düşünmediğimi söyledim. Ona, her insanın değişebileceğine inandığımı söyledim."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Bir dakika, Anderson gibi birinin bile mi değişebileceğini söylüyorsun?"

Castle duraksıyor. Sadece gözlerine bakınca bile ne söylemek üzere olduğunu anlıyorum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Korkuyla.

"Anderson gerçekten pişman olsaydı," diyor Castle, "onun da değişebileceğini düşünüyorum. Evet. Buna inanıyorum."

Nouria gözlerini deviriyor.

Sam başını ellerinin arasına alıyor.

"Bir dakika. Bir dakika." Parmağımı kaldırıyorum. "Yani, varsayalım ki Anderson Nokta'ya gelip, af dileyip değiştiğini iddia etti, sen?.."

Castle bana bakıyor.

İnleyerek kendimi sandalyeme bırakıyorum.

"Kenji," diyor Castle yumuşak bir sesle. "Omega Noktası'ndayken işleri nasıl yürüttüğümüzü sen herkesten daha iyi biliyorsun. Ben hayatımı, toplumdan dışlanmışlara ikinci –üçüncü– bir şans vermeye adadım. Kaç kişinin hayatının, yaptıkları basit bir hatanın, kimse el uzatmadığı hatta sadece bir saatliğine destek olmadığı için, kontrollerinin dışında katlanarak çığ gibi büyümesiyle raydan çıktığını bilsen şaşardın."

"Castle. Efendim." Ellerimi kaldırıyorum. "Sizi seviyorum. Gerçekten. Fakat Anderson normal bir insan değil. O..."

"Tabii ki normal bir insan, oğlum. Mesele tam da bu. Yeteneklerimizi soyup çıkardığımızda hepimiz normal insanlarız. Anderson'a bakınca korkulacak bir şey yok; o da senin benim gibi bir insan. Senin benim kadar korku dolu. Ve dönüp hayatını yeniden düzenleyebilecek olsa, eminim çok farklı seçimler yapardı."

Nouria kafasını sallıyor. "Bunu bilemezsin, baba."

"Bilemem belki," diyor yavaşça. "Ama böyle düşünüyorum."

"Benimle ilgili de böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor Warner. "Kıza da böyle mi söyledin? Benim iyi bir çocuk olduğumu, ona parmağının ucuyla bile asla zarar vermeyecek savunmasız bir çocuk olduğumu? Her şeyi baştan yapabilseydim, hayatımı bir keşiş olarak yaşamayı seçeceğimi, günlerimi hayır işlerine ve iyi niyet yaymaya adayacağımı mı?"

"Hayır," diyor Castle sertçe. Sinirlenmeye başladığı belli. "Ona, öfkenin senin savunma mekanizman olduğunu ve istismarcı bir babanın oğlu olarak doğmanın senin suçun olmadığını, söyledim. Özünde iyi bir insan olduğunu, gerçekte kimseye zarar vermek *istemediğini* söyledim."

Warner'ın gözleri çakmak çakmak oluyor. "Ben insanlara her zaman zarar vermek istiyorum," diyor. "Bazı geceler, öldürmek istediğim insanları düşünmekten uyuyamıyorum."

"Harika." Başımla onaylayıp arkama yaslanıyorum. "Bu süper harika. Topladığımız bilgilerin hepsi süper ya-

rarlı." Parmaklarımla tek tek sayıyorum: "Amelia psikopatın tekiydi, Castle, Anderson'la ömürlük yakın arkadaş olmak istiyor, Warner geceleri insan öldürmek gibi hayaller kuruyor ve Castle, Amelia'nın, Warner'ın eve dönüş yolunu bulmaya çalışan kayıp bir minik tavşan olduğunu, düşünmesine neden oldu."

Herkes kafası karışmış şekilde bana bakınca açıklama yapıyorum:

"Castle temelde Amelia'da, odaya girip Warner'ı rahatça öldürebileceği kanaatini uyandırdı. Ona âdeta Warner'ın zararsız, hamur gibi biri olduğunu ima etmiş oldu."

"*Ah*," diyor Sam ile Nouria aynı anda.

"Niyetinin Warner'ı öldürmek olduğunu zannetmiyorum," diyor Castle bir çırpıda. "Eminim ki sadece..."

"Baba, lütfen." Nouria'nın sesi sert ve kesin çıkıyor. "Yeter." Derin bir nefes alarak Sam'le bakışıyor.

"Dinle," diyor sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Sizler buraya gelince, eninde sonunda başımıza bunların geleceğini biliyorduk. Sanırım artık buradaki rollerimiz ve sorumluluklarımız hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

"A, anlıyorum." Castle ellerini önünde birleştiriyor. Gözlerini duvara dikiyor. O kadar üzgün, ufak tefek ve yaşlı duruyor ki. Saç örgüleri bile siyahtan ziyade gümüşi görünüyor. Bazen onun neredeyse elli yaşında olduğunu unutuyorum. Pek çok kişi onun gerçekte olduğundan on beş yaş genç olduğunu zannediyor çünkü gerçekten de her zaman yaşına göre çok iyi duruyor. Fakat bu kadar yıldan sonra ilk kez yüzünde yılların izlerini görmeye başlıyorum. Yorgun görünüyor. Yıpranmış.

Fakat böyle olması buradaki işinin bittiği anlamına gelmiyor.

Castle'ın daha yapacağı çok iş var. Vereceği çok şey. Ve ben burada oturup onun kenara itilmesini, yok sayılmasını izleyemem. Birine bağırıp çağırmak istiyorum. Nouria'yla Sam'e, Castle'ın kıçına tekmeyi öylece basamayacaklarını söylemek istiyorum. Bu kadar şeyden sonra olmaz. Bu şekilde olmaz.

Tam da buna benzer şeyler söylemek üzereyken Nouria söze devam ediyor.

"Sam'le ben," diyor, "sana burada, Sığınak'ta, resmi olarak üst düzey danışmanlık pozisyonu teklif ediyoruz."

Castle canlanmış bir şekilde kafasını kaldırıyor. "Üst düzey danışmanlık?" Bir Nouria'ya bakıyor. Bir Sam'e. "Gitmemi istemiyor musunuz?"

Nouria şaşırıyor.

"Gitmeni mi? Baba, daha yeni geldin. Sam de ben de burada kalmanı istiyoruz, sen ne kadar kalmak istersen. Biz sadece, herkesin buradaki görevini bilmesinin önemli olduğunu böylece işleri olabildiğince organize ve verimli bir şekilde halledebileceğimizi düşünüyoruz. Ne hissedeceğiniz endişesi taşıyıp dikkatli davranmaya çalışmak Sam'le benim, işimizde verimli olmamızı zorlaştırır, böyle bir konuşmayı yapmak zor olsa da en iyisinin bu olacağını düşünd..."

Castle, Nouria'ya o kadar sevgiyle o kadar sıkı sarılıyor ki, duygusallaşıyorum, gözlerim yanıyor. Kısa bir an kafamı başka tarafa çevirmek zorunda kalıyorum.

Tekrar dönüp baktığımda, Castle'ın sevinçle parlayan yüzünü görüyorum.

"Elimden gelen her konuda yardımcı olmaktan şeref duyarım," diyor Castle. "Ve yeterince söylemediysem, tekrar söyleyeyim: Seninle o kadar gurur duyuyorum ki Nouria." Sonra da, "İkinizle de o kadar gurur duyuyorum ki," diyor Sam'e bakarak. "Oğlanlar da olsa çok gurur duyardı."

Nouria'nın gözleri nemleniyor. Sam bile etkilenmiş görünüyor.

Durum bir dakika daha böyle devam ederse mendile ihtiyacım olacak.

"Peki, haydi bakalım." Warner ayağa kalkıyor. "Hayatıma kasteden bu girişimin ailenizi bir araya getirmesine pek sevindim. Ben gidiyorum."

"Bekle..." Warner'ın kolunu yakalıyorum, beni itiyor.

"İznim olmadan bana dokunmaya devam edersen ellerini bedeninden ayırırım."

Duymazlıktan geliyorum. "Neden gittiğimizi onlara söylemeyelim mi?"

Sam alnını çatıyor. "*Gittiğimizi*?"

Nouria kaşlarını kaldırıyor. "*Biz*?"

"J'yi getirmeye gidiyoruz," diye açıklıyorum. "Okyanusya'daymış. James bize her şeyi anlattı. Yeri gelmişken söyleyeyim, onunla konuşsanız iyi olur. Adam hakkında pek hoşlanmayacağınız haberleri var, tekrar etmek istemediğim haberler."

"Kent kendini kurtarmak için size ihanet etti."

"*James'i* kurtarmak için," diye düzeltiyorum Warner'a pis pis bakarak. "Bu pek hoş olmadı, kardeşim. Bununla ilgili konuşmak istemediğimi az önce söyledim."

"Verimli olmaya çalışıyorum."

Castle afallamış görünüyor. Hiçbir şey demiyor. Sadece afallamış görünüyor.

"James'le konuşun," diyorum. "Size olup biteni anlatacaktır. Warner'la ben uçağı yakalamaya gidiyo..."

"Uçak kaçırmaya."

"Doğru, uçak kaçırmaya. Akşam olmadan. Ve şey, biliyorsunuz, bir koşu gidip J'yi geri getireceğiz, *bim bam bom*."

Nouria'yla Sam bana geri zekâlıymışım gibi bakıyorlar.

"Bim bam bom," diyor Warner.

"Aynen böyle" –ellerimi çırpıyorum– "*bom*. Oldu da bitti."

Warner iç geçirerek bana arkasını dönüyor.

"Bekleyin... Yani bunu sadece siz ikiniz yapacaksınız, öyle mi?" diyor Sam. Kaşları çatık.

"Aslında, ne kadar az, o kadar iyi," diye benim yerime cevap veriyor Nouria. "Bu şekilde, saklanmak zorunda olan insan sayısı ve koordine edilmesi gereken daha az eylem olur. Sizinle gelmeyi isterdik ama hâlâ bakmamız gereken o kadar çok yaralımız var ki. Ayrıca Amelia yeni öldüğünden, uğraşmamız gereken duygusal kargaşalar kesinlikle artacak."

Castle'ın gözleri parlıyor. "Onlar Ella'yı bulmaya giderken ve siz ikiniz buradaki işleri yürütürken, ben de iletişim ağımdaki arkadaşlarıma ulaşırım. Onları ne olup bittiğine dair bilgilendiririm ve değişim başlar," diyor Nouria'yla Sam'e. Eylemlerimizi dünya çapında koordine etmeye yardımcı olabilirim."

"Bu harika bir fikir," diyor Sam. "Belki biz..."

"Bana ne," diyor Warner yüksek sesle ve kapıya doğru yöneliyor. "Ben gidiyorum. Kishimoto geliyorsan hadi."

"Tamam," diyorum ciddiyetle. "Görüşürüz." İki parmağımla herkese hızlı bir selam çakıp kapıya doğru koşuyorum ve sertçe Nazeera'ya çarpıyorum.

Nazeera.

Vay canına. Uyanmış. Harika görünüyor.

Sinirli.

"Siz ikiniz bensiz hiçbir yere gitmiyorsunuz," diyor.

ELLA
~~JULIETTE~~

Ben bir hırsızım.

Bu not defterini ve bu kalemi doktorlardan birinin, adam bakmıyorken, laboratuvar önlüğünün cebinden çalıp pantolonuma sokuşturdum. Bunu, onun, beni götürmeleri için o adamları çağırmasından biraz önce yaptım. Şu tuhaf kıyafetli, kalın eldivenli, gözlerini gizleyen sisli plastik pencereli gaz maskeleri takmış adamları. Onlar yaratıktı, düşündükçe hatırlıyorum. Yaratık olmalıydılar çünkü ellerimi arkama kelepçeleyenler, beni sandalyeme bağlayanlar insan olamazdı. Bağırmam için üst üste elektroşok tabancası kullandılar ama ben bağırmadım. Hafifçe inledim ama tek ses etmedim. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aktığını hissettim fakat ağlamıyordum.

Sanırım onları kızdırdım.

Gideceğimiz yere vardığımızda, uyumamama rağmen uyanayım diye beni tokatladılar. Birisi beni kelepçelerimi çıkarmadan çözdü ve iki dizkapağıma tekme atıp ayağa kalkmamı emretti. Ve denedim. Denedim fakat yapama-

dım, sonunda altı adet el beni kapıdan dışarı sürükledi, beton yüzümü kanattı. Beni tekrar içeri sürükledikleri kısmı tam hatırlayamıyorum.

Hep üşüyorum.

İçim boşalmış gibi hissediyorum, içimde kırık kalbimden başka bir şey kalmamış gibi, bu cehennemde kalan tek organ. Böğürmelerin, içimde yankılandığını hissediyorum, yumruk darbelerinin iskeletim boyunca çınladığını hissediyorum. Bilim, bir kalbim olduğunu söylüyor ama toplum bir canavar olduğumu söylüyor. Ve ben bunu biliyorum, elbette ki biliyorum. Ne yapmış olduğumu biliyorum. Ve af dilemiyorum.

Fakat bazen düşünüyorum da –bazen merak ediyorum– eğer ben bir canavar olsaydım, bugüne kadar bunu hissetmez miydim?

Öfkeli, saldırgan, intikam peşinde olurdum.

Kör öfkeyi, kana susamışlığı, intikam isteğini tanıyor olurdum.

Bunların yerine içimde bir uçurum varmış gibi hissediyorum, o kadar derin, o kadar karanlık ki dibini göremiyorum, içinde ne var göremiyorum. Ben neyim bilmiyorum, bana ne olacağını bilmiyorum.

Tekrar neler yapabileceğimi bilmiyorum.

–Juliette'in akıl hastanesindeki günlüğünden bir alıntı.

KENJI

Bir an için put gibi kalıyorum, şok tüm bedenime yayılıyor ama Nazeera'nın gerçekten burada olduğu, gerçekten uyandığı, gerçekten iyi olduğu kafama nihayet dank edince onu kollarıma alıyorum. Savunmacı duruşu eriyip yok oluyor ve bir anda sadece basit bir kız oluyor –*benim kızım*– içimden mutluluk fışkırıyor. Kısa boylu tanımı ona hiç uymaz ama kollarımın arasında onu küçücükmüş gibi hissediyorum. Cep-boy. Daima buraya sığarmış gibi, göğsüme.

Cennette gibiyim.

Nihayet ayrıldığımızda aptal aptal sırıtmaya devam ediyorum. Herkesin bize bakıyor olmasını umursamıyorum bile. Sadece bu ânı yaşamak istiyorum.

"Hey," diyorum. "İyi olmana o kadar sevindim ki."

Derin, titrek bir nefes alıyor ve sonra gülümsüyor. Gülümsemesi tüm yüzünü değiştiriyor. Çok daha az bir askere, çok daha fazla on sekiz yaşındaki bir kıza benziyor. Dürüst olmam gerekirse ben sanırım her iki versiyonunu da seviyorum.

"Ben de senin iyi olmana çok sevindim," diyor usulca.

Birisinin boğazını tiyatrovari bir ifadeyle temizlediğini duyana kadar birbirimize bakmaya devam ediyoruz.

İsteksizce arkama dönüyorum.

Kollarını önünde kavuşturma şeklinden ve kısılmış gözlerinden, sesin Nouria'dan çıktığını hemen anlıyorum. Buna karşılık Sam eğleniyor görünüyor.

Castle ise mutlu görünüyor. Şaşırmış ama mutlu.

Ona doğru sırıtıyorum.

Nouria'nın kaşları iyice çatılıyor. "Siz ikiniz Warner'ın gittiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Sözleri yüzümdeki gülümsemeyi alıp götürüyor. Etrafıma bakıyorum, ondan hiçbir iz yok. Ağzımın içinde bir küfür mırıldanarak önüme dönüyorum.

Nazeera bana bir bakış atıyor.

"Biliyorum," diyorum, başımı sallayarak. "Bizsiz gitmeye çalışacak."

Nouria neredeyse gülüyor. "Kesinlikle."

Tekrar hoşça kalın demek üzereyken Nouria ayağa fırlıyor. "Bekle," diyor.

"Vakit yok," diyorum kapıya doğru geri geri giderken. "Warner bizden kaçacak, ben ise..."

"Warner duş alıyor," diyerek Sam sözümü kesiyor.

O kadar ani duruyorum ki düşecek gibi oluyorum. Kaşlarımı kaldırarak dönüyorum. "Ne yapıyor?"

"Duş alıyor," diyor tekrar.

Aptal aptal gözlerimi kırpıştırıyorum, sahiden de kendimi o an tam da öyle hissediyorum. "Yani, duş alırken onu izlediğini mi söylüyorsun?"

"Ne var bunda?" diyor Nouria rahat bir şekilde. "Garip bir şeymiş gibi davranmayı bırak."

Gözlerimi kısarak Sam'e bakıyorum. "Warner şu anda ne yapıyor?" diye soruyorum. "Hâlâ duşun altında mı?"

"Evet."

Nazeera tek kaşını kaldırıyor. "Demek şu anda duştaki çıplak bir Warner'ı izliyorsun?"

"Vücuduna bakmıyorum," diyor Sam bayağı sinirlenmiş bir şekilde.

"Ama *istersen* yapabilirsin," diyorum afallamış bir şekilde. "Bunda garip olan da bu. İstersen herhangi birimizi tamamen çıplak duş alırken izleyebilirsin."

"Biliyor musun?" diyor Nouria sert bir sesle. "Buradan giderken işinizi kolaylaştırmak için bir şey yapacaktım ama sanırım fikrimi değiştirdim."

"Bir dakika..." diyor Nazeera. "İşimizi kolaylaştırmak mı, nasıl?"

"Bir jet çalmanıza yardım edecektim."

"Tamam, tamam, geri alıyorum," diyorum özür dilercesine ellerimi kaldırarak. "Çıplaklıkla ilgili tüm söylediklerimden vazgeçiyorum. Ayrıca, duşta kimseyi gözetlemeyecek kadar nazik ve harika olduğunu bildiğimiz Sam'den de resmen özür dilemek istiyorum."

Sam gözlerini deviriyor. Gülümsüyor.

Nouria iç geçiriyor. "Sen bununla nasıl anlaşıyorsun, anlamıyorum valla," diyor Castle'a. "Esprilerine tahammül edemiyorum. Tüm gün bunları dinlesem kafayı yerdim."

Ben tam itiraz edecekken, Castle cevap veriyor.

"Sadece onu yeterince tanımadığın için böyle düşünüyorsun," diyor bana bakıp gülümseyerek. "Hem biz onu esprileri nedeniyle sevmiyoruz, değil mi Nazeera?" İkisi bir an için bakışıyor. "Biz onu kalbinden dolayı seviyoruz."

Bu laf üzerine gülümsemem yok oluyor. Bu söylemin ağırlığını hazmetmeye çalışırken –söylemdeki duygu cömertliğini– Nouria konuşmaya devam ediyor.

"Hava üssü buradan çok uzak değil," diyor, "ve sanırım şu an, Sam ve benim, Ella'nın yolundan giderek 241. Mıntıka'yı devralmak üzere olduğumuzu söylememizin en iyi zamanı. Uçaklarını çalmak uğrayacakları zararın en küçüğü olacakve bunun aslında, hücum stratejimizi başlatmak için harika bir yol olduğunu düşünüyorum." Omzunun üzerinden arkaya bakıyor. "Sen ne dersin, Sam?"

"Muhteşem," diyor, "her zamanki gibi."

Nouria gülümsüyor.

"Bunun senin planın olduğunu bilmiyordum," diyor Castle, yüzündeki gülümseme soluyor. "Geçen sefer olayların nasıl sonuçlandığını düşünürsek, sence..."

"Bunu, çocukları göreve yolladıktan sonra konuşsak? Şu anda önemli olan resmi olarak çok geç olmadan onları uçağa yerleştirip yolcu etmek."

"Hey, hazır lafı açılmışken," diyorum çabuk çabuk, "çoktan geç kalmadığımızı sana düşündüren ne?"

Nouria gözlerimin içine bakıyor. "Eğer transferi yapmış olsalardı," diyor, "biz bunu hissederdik."

"Nasıl hissederdiniz?"

Bu sefer Sam cevap veriyor: "Planlarının işlemesi için Emmaline'in ölmesi gerekiyor. Bunu tabii ki doğal yollarla yapmayacaklar, doğal bir ölüm çok çeşitli şekillerde gelişebilir, ki bu da pek çok etmenin sallantıda kalmasına neden olur. Deneyi her zaman kontrol edebilmeleri gerekiyor, bu yüzden her şeyi göze alarak Ella'yı, Emmaline

ölmeden *önce* ele geçirmeye çalışıyorlardı. Emmaline'i kesin olarak kontrollü bir ortamda öldürecekler ve bunu hiçbir hataya yer bırakmayacak şekilde uygulayacaklar. Öyle bile olsa, bir şeylerin değiştiğini hissederiz."

"Bu minik değiş tokuş –Emmaline'in güçleri önce yeni konak bedene aktarılacak sonra belleğinden yok olacak– dünya görselimizi önemli bir ölçüde bozacak. Ve böyle bir durum henüz gerçekleşmedi, bu da bize Ella'nın muhtemelen hâlâ güvende olduğunu düşündürüyor." Sam omuz silkiyor. "Fakat bu artık her an gerçekleşebilir. Zaman gerçekten hayati önem taşıyor."

"Bununla ilgili nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye soruyor Nazeera, kaşları tek çizgi haline gelmiş vaziyette. "Yıllarca bu bilgileri ele geçirmeye çalıştım ve kaynağına o kadar yakın olmama rağmen hiçbir şey elde edemedim. Ama sen tüm bunları bir şekilde kişisel düzeyde biliyor gibisin. Bu inanılmaz."

"İnanılmaz değil," diyor Nouria başını sallayarak. "Biz sadece araştırmamıza odaklandık. Tüm direnişçi grupların güçlü yönleri veya temel ilkeleri birbirinden farklı. Bazısınınki güvenlik. Bazısınınki savaş. Bizimki araştırma. Bizim gördüğümüz şeyler herkesin görebileceği şeyler ama aradığınız onlar değilse onların farkına varmazsınız. Fakat ben farkına vardım. Sam farkına vardı. Bizi bir araya getiren şeylerden biri de buydu."

İki kadın bakışıyor.

"Çektiğimiz eziyetin bir kısmının bir yanılsama olduğundan gerçekten emindik," diyor Sam. "Ve tüm olanaklarımızla gerçeği arayıp bulmaya çalıştık. Ne yazık ki henüz her şeyi öğrenemedik."

"Fakat gerçeğe her zamankinden daha yakınız," diyor Nouria. Derin bir nefes alıyor. "Siz yokken biz buradaki işlerimizi sürdüreceğiz. Umarım geri döndüğünüzde, birden fazla mıntıkayı kendi tarafımıza çevirmiş olacağız."

"Gerçekten bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şey başarabileceğinizi mi düşünüyorsun?" diye soruyorum gözlerim fal taşı gibi açılmış şekilde. "Birkaç günden fazla kalmayız diye ümit ediyorum."

Nouria bunun üzerine bana gülümsüyor fakat gülümsemesi bir tuhaf, araştıran bir gülümseme. "Anlamıyor musun?" diyor. "Buraya kadar. Bu son. Bu, hepimizin uğruna mücadele ettiğimiz belirleyici an. Bir devrin sonu. Bir devrimin sonu. Şu anda –nihayet– her türlü avantaj bizde. İçeride bizden insanlar var. Doğru hareket edersek Yeniden Kuruluş'u birkaç gün içinde yıkabiliriz."

"Fakat tüm bunlar bizim J'ye zamanında ulaşmamıza bağlı," diyorum. "Geç kalırsak ne olacak?"

"Onu öldürmeniz gerekecek."

"*Nouria,*" diyor Castle soluk soluğa.

"Şaka yapıyorsun," diyorum. "Şaka yaptığını söyle."

"Hiçbir şekilde şaka değil," diyor. "Oraya vardığınızda Emmaline ölmüş ve Ella onun yerini almışsa, Ella'yı öldürmeniz gerekiyor. Onu ve olabildiğince çok sayıda başkomutanı."

Çenem çarpılıyor.

"Buraya geldiğimiz gece J'ye söylediklerin neydi? Ne kadar ilham verici olduğuna ve eylemlerinden ne kadar çok kişinin etkilendiğine, nasıl bir kahraman olduğuna dair söylediklerin? Neydi o zırvalar?"

"Zırva değildi," diyor Nouria. "Her söylediğimde ciddiydim. Fakat savaştayız Kishimoto. Duygusal olma zamanı değil."

"Duygusal?" Sen kafayı mı..."

Nazeera sakinleşmem için elini koluma koyuyor. "Başka bir yol bulacağız. Başka bir yol olmalı."

"İşlem bir kez etkisini gösterdiğinde onu geri döndürmek imkânsız," diyor Sam sakin bir sesle. "Sentez Operasyonu eski arkadaşınıza ait tüm izleri silecek. Tanınmaz bir hale gelecek. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel bir askere dönüşecek."

"Bunu dinlemeyeceğim," diyorum öfkeyle. "Bunu dinlemeyeceğim."

Nouria ellerini kaldırıyor. "Bu konuşma çok gereksiz bir hale dönüyor. Ona zamanında ulaşabildiğiniz sürece, sorun yok. Fakat unutmayın: oraya ulaştığınızda Ella hâlâ yaşıyorsa, onun her şeyden önce Emmaline'i öldürmesini sağlamanız gerek. Kilit nokta, Emmaline'i ortadan kaldırmak. O gittikten sonra başkomutanlar kolay. Savunmasız kalacaklar."

"Bir dakika." Hâlâ öfkeliyim, kaşlarım çatık. "Emmaline'i neden J'nin öldürmesi gerekiyor ki? Bizlerden bir yapamaz mı?"

Nouria başını sallıyor. "O kadar basit olsaydı," diyor, "şimdiye kadar öldürülmez miydi zannediyorsun?"

Kaşlarımı havaya kaldırıyorum. "Kimse varlığından haberdar değilse öldüremez."

"Biz varlığından haberdardık," diyor Sam yavaşça. "Bir süredir Emmaline'den haberimiz vardı."

Nouria devam ediyor: "Sizin ekibinizle niye temasa geç-

tik zannediyorsun? Neden Ella'ya bir mesaj göndermek için içimizden birilerinin hayatını riske attığımızı zannediyorsun? Olası bir saldırıya karşı kendimizi açık edeceğimizi bile bile size neden kapılarımızı açtık zannediyorsun? Bir dizi çok zor karar vererek bize tabi olan herkesin hayatını riske attık." İçini çekiyor. "Bu kadar büyük kayıplar verdikten sonra bile, Sam'le sonuçta doğru şeyi yaptığımızı düşünüyoruz. Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

"Çünkü sizler... İyi Samaritanlarsınız?"

"Çünkü biz aylar önce, Ella'nın, kendi kardeşini öldürecek kadar güçlü tek kişi olduğunu fark ettik. Sizin olduğu kadar bizim de ona ihtiyacımız var. Sadece bizim değil ama"–Nouria kendini ve Sam'i işaret ediyor– tüm dünyanın var. Ella, Emmaline'i güç transferi yapılmadan öldürmeyi başarırsa, Yeniden Kuruluş'un en büyük silahını yok etmiş olacak. Onu şimdi öldürmezse ve Emmaline'in güçleri hâlâ kendi damarlarında dolaşıyorsa, Yeniden Kuruluş bu güçleri denetim altında tutmaya devam edip yeni bir konak bedene aktarabilir."

"Biz başta Ella'nın, kız kardeşiyle savaşmak zorunda olacağını düşünüyorduk," diyor Sam. "Fakat Ella buradayken bizimle paylaştığı bilgiye göre Emmaline ölmeye istekli ve hazır." Sam kafasını sallıyor. "Yine de onu öldürmek, birinin fişini çekmek kadar basit bir şey değil. Ella, annesinin dehasının hayaletiyle savaşmak zorunda kalacak. Evie hiç şüphesiz Emmaline'i başkalarından ve kendisinden gelen saldırılara karşı zarar görmemesi için, sayısız güvenlik mekanizması kurmuştur. Ella'nın neyle karşılaşacağına dair hiçbir fikrim yok fakat onun için kolay olmayacağı kesin."

"Tanrım." Başımı ellerimin arasına alıyorum. Şimdiye kadar en üst seviyede stresle yaşadığımı zannediyordum fakat yanılıyormuşum. Şu an yaşadığım bambaşka düzeyde bir stres.

Nazeera'nın elini sırtımda hissedince, kafamı kaldırıyorum. Onun da yüzündeki ifade aynı benimki gibi tereddütlü ama yine de beni bir şekilde rahatlatıyor.

"Çantalarınızı hazırlayın," diyor Nouria. "Warner'ı yakalayın. Yirmi dakika sora üçünüzle girişte buluşalım."

ELLA
JULIETTE

Karanlıkta ışığı hayal ediyorum.

Rüyamda güneşler, aylar, anneler görüyorum. Gülen, ağlayan çocuklar görüyorum. Kan görüyorum, şeker kokusu alıyorum. Işık karanlıkta patlıyor, gözlerime baskı yapıyor. Adlandıramadığım şekiller genişleyip dönüyor, birbirlerine çarpıyor, temasın etkisiyle dağılıyorlar. Toz görüyorum. Koyu renk duvarlar, küçük bir pencere görüyorum, su görüyorum, bir sayfaya yazılmış kelimeler görüyorum.

Ben deli değilim Ben deli değilim

Ben deli değilim Ben deli değilim

Acı içinde mutluluk hissediyorum.

Düşüncelerim rüzgâr gibi, hızla esiyorlar, kendi derinliklerime doğru kayıp, karanlığı dağıtıp, kovuyorlar.

Aşkı hayal ediyorum, rüzgârı hayal ediyorum, altın sarısı saçlar, yeşil gözler, fısıltılar ve gülmeler hayal ediyorum.

Kendimi
Hayal ediyorum
özel, bozulmamış,

ayakta kalmayı başararak kendini şaşırtan kızı, kendini sevmeyi öğrenen kızı, kendi tenine saygı duyan kızı, kendi değerini bilen kızı, kendini gücünü bilen kızı

güçlü
daha güçlü
en güçlü
kendi evrenimin efendisi olduğumu
Hayal ediyorum
Ben, hep hayalini kurduğum şeylerin tümüyüm

KENJI

Havadayız.

Saatlerdir havadayız. İlk dört saati uyuyarak geçirdim –genelde her yerde, her şekilde uyuyabilirim– son iki saati de uçaktaki bütün atıştırmalıkları yiyerek geçirdim. Daha bir saatlik yolumuz var ve ben çok sıkıldım.

İyi bir başlangıç yaptık. Nouria söz verdiği gibi, bizi bir ışık kalkanıyla saklayarak bir uçak çalmamıza yardım etti. Fakat şimdi buradayız, temelde tek başınayız. Nazeera telsizden yöneltilen birkaç soruyu savuşturmak zorunda kaldı, ancak ordunun büyük bir kısmının ne olup bittiği hakkında henüz bir fikri olmadığı için, meraklı mıntıka liderlerinin ve askerlerin sorgulamalarını atlatacak nüfuza hâlâ sahip. Fakat birilerinin burada bulunma yetkisine sahip olmadığımızı anlamasının an meselesi olduğunun farkındayız.

O zamana kadar da...

Etrafıma bakınıyorum. Nazeera'nın işitme menziline girecek kadar pilot kabinine yakın oturuyorum fakat ikimiz de ters bakışlarından korunabileceğim kadar uza-

ğımda oturan Warner'a göz kulak olabilmem için iyice arkama yaslanmam gerektiği düşüncesindeyiz. Yüz ifadesi o kadar gergin ki, erken yaşlanmaya başlamamasına gerçekten şaşırıyorum.

Nouria'nın planını beğenmediği çok açık.

Yani, ben de beğenmedim –ve uygulamaya da hiç niyetim yok– ama Warner, J'yi öldürmemiz gerekebileceğini *aklından geçirdiği* için Nouria'ya onu öldürecek gibi bakmıştı. Kalkışımızdan beri uçağın arka tarafında dimdik oturuyor ve son olarak uzlaşmış olmamıza rağmen ona yaklaşmak konusunda temkinliyim. Yarı-uzlaşma? Ben yine de uzlaşma diyorum.

Sanırım şu anda biraz mesafeye ihtiyacı var.

Ya da belki de benim var, belki de mesafeye ihtiyacı olan benim. Onunla başa çıkmak çok yorucu. J yokken Warner çok keskin biri oluyor. Asla gülmüyor. İnsanların yüzüne nadiren bakıyor. Her zaman sinirli.

J'nin onu neden bu kadar sevdiğini şu anda gerçekten hatırlayamıyorum.

Aslında, son birkaç aydır, onun J yokken nasıl biri olduğunu unutmuştum. Fakat bu hatırlatma yetti de arttı. Çok fazla geldi. Başka hatırlatmalar istemiyorum. Warner'ın birlikte vakit geçirilecek eğlenceli biri olmadığını, bir daha kesinlikle unutmayacağım. Herif içinde o kadar çok gerilim taşıyor ki bulaştırıyor. O yüzden, mesafeyi koruyorum.

Şu ana kadar ona yedi saatle mesafe sağladım.

Ona kaçamak bir bakış atıyorum, tam yedi saattir nasıl böyle dimdik –kazık gibi– durduğuna şaşıyorum. Nasıl oluyor da tek bir kası bile oynamıyor? Niye hiç tuvalete

gitme ihtiyacı duymuyor? Her şey nereye gidiyor?

Warner'ın verdiği tek ödün, biraz daha kendi normal haline benzer şekilde davranmasıydı. Sam haklıydı: Warner duş almıştı. Öldürmeye/kurtarma operasyonuna değil de bir randevuya gidiyor zannedersin. Belli ki iyi bir izlenim bırakmak istiyor.

Yine Haider'in dökümtülerinden giymiş: uçuk yeşil bir blazer ceket, ona uygun bir pantolon. Siyah çizmeler. Fakat bunlar Haider'in seçimleri olduğundan, blazer ceket pek normal bir blazer sayılmaz. Elbette olamaz. Ne yakası ne de düğmeleri var. Kesimi çok keskin olduğundan önü açık kullanılmak zorunda, dolayısıyla alttan Warner'ın gömleği görünüyor – göğüskafesini beni rahatsız edecek kadar fazla açıkta bırakan V-yakalı basit bir gömlek. Yine de iyi görünüyor. Biraz sinirli fakat...

"Aklından geçenleri *duyuyorum*," diyor Warner, pencereden dışarıya bakmaya devam ederek.

"Aman Tanrım, özür dilerim," diyorum şok olmuş numarası yaparak. "Sesi kısmak isterdim fakat beynimin çalışmasını durdurmak için *ölmem* gerekecek."

"Kolaylıkla halledilebilecek bir sorun," diye mırıldanıyor.

"Duydum dediğini."

"Zaten duyasın diye söyledim."

"Hey," diyorum bir şeyin farkına vararak. "Bu durum sende de garip bir dejavu hissi uyandırmıyor mu?"

"Hayır."

"Yok, yok, ciddiyim. Sence üçümüzün tekrar böyle bir yolculuğa çıkma ihtimalimiz neydi? Hep birlikte en son böyle bir yolculuğa çıktığımızda, gökyüzünden indirildik – yani tabii, böyle bir şeyi tekrar yaşamak istemem. Ayrıca

J burada değil. Yani. Neyse." Duraklıyorum. "Tamam, sanırım dejavunun ne olduğunu tam anlamamış olabilirim."

"Fransızca kökenli bir kelime," diyor Warner sıkkın bir şekilde. "Kelimesi kelimesine, *önceden görülmüş* anlamına geliyor."

"E bir dakika, o zaman ne anlama geldiğini biliyormuşum."

"Her şeyin anlamını biliyor olman hayret verici."

Daha kendimi savunmaya geçemeden, Nazeera'nın pilot kabininden gelen sesi duyuluyor.

"Hey," diye sesleniyor. Siz ikiniz yeniden arkadaş mı oldunuz yoksa?"

Kulağıma o tanıdık klik ve metalin kaydırma sesi geliyor – Nazeera'nın kendini pilot modundan çıkardığına dair olan ses. Arada bir uçağı seyir kontrolü moduna (ya da ne deniyorsa) getiriyor ve yanıma geliyor. Son gelişinin üzerinden en az yarım saat geçti ve ben onu özledim.

Yanımdaki koltuğa kıvrılıyor.

Ona gülümsüyorum.

"İkinizin sonunda konuşmanıza o kadar memnunum ki," diyor iç geçirerek koltuğa iyice gömülürken. "Sessizliğiniz asap bozucuydu."

Gülümsemem yok oluyor.

Warner'ın yüzü kararıyor.

"Dinle," diyor Warner'a bakarak. "Tüm bu olanların korkunç olduğunu biliyorum –bu uçakta olma nedenimiz korkunç– fakat böyle davranmaktan vazgeçmen gerek. Yaklaşık otuz dakikalık yolumuz kaldı, bu, büyük bir şey yapmak üzere birazdan buradan birlikte çıkacağımız anlamına geliyor. Bu hepimizin aynı noktada buluşmamız ge-

rektiği anlamına geliyor. Eğer bunu yapmazsak ya da sen bunu yapmamıza izin vermezsen, her şeyi kaybedebiliriz."

Warner cevap vermeyince Nazeera tekrar iç geçiriyor.

"Nouria'nın ne düşündüğü umurumda değil," diye devam ediyor ses tonunu yumuşatmaya çalışarak. "Ella'yı kaybetmeyeceğiz."

"Anlamıyorsun," diyor Warner yavaşça. Yüzümüze bakmıyor. "Onu çoktan kaybettik."

"Bunu bilemezsin," diyor Nazeera zorla. "Ella hâlâ hayatta olabilir. Hâlâ durumu tersine çevirebiliriz."

Warner kafasını sallıyor. "Götürülmeden önce bile farklıydı," diyor. "İçinde bir şey değişmişti, ne olduğunu bilmiyorum ama hissettim. Onu her zaman hissedebiliyordum –enerjisini daima algılayabiliyordum– ve o aynı Ella değildi. Emmaline ona bir şey yaptı, içindeki bir şeyi değiştirdi. Onu tekrar gördüğümde nasıl biriyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Tabii tekrar görebilirsem." Pencereden dışarı bakıyor. "Buradayım çünkü yapabileceğim başka bir şey yok. Çünkü ilerlemenin tek yolu bu."

Warner'ın kızacağını bile bile Nazeera'ya:

"Warner'la J nişanlanmıştı," diyorum.

"Ne?" Nazeera hareketsiz kalıyor. Gözleri büyüyor. Kocaman oluyor. Uçaktan büyük oluyor. O kadar büyüyor ki, gökyüzünü kaplıyor. "Ne zaman? Nasıl? Niye kimse bana bir şey söylemedi?"

"Bunu sana sır olarak söylemiştim," diyor Warner sertçe, bana dik dik bakarak.

"Biliyorum." Omuz silkiyorum. "Ama Nazeera haklı. İster beğen ister beğenme, biz artık bir ekibiz ve birbirimize karşı açık olmalıyız."

"Açık olmalıyız? Peki, seninle Nazeera'nın birlikte olmanız ve bundan hiç bahsetmemenize ne demeli?"

"Hey," diyorum, "ben sana *söyleye...*"

"Bir dakika. *Bir dakika.*" Nazeera sözümü kesiyor. Ellerini kaldırıyor. "Niye konuyu değiştiriyoruz? Warner, nişanlı! Aman Tanrım, bu... Bu o kadar iyi bir şey ki. Bu büyük bir olay, bize..."

"*O kadar* da büyük bir olay değil." Nazeera'ya dönüp kaşlarını çatıyorum. "Böyle bir şeyin olacağını hepimiz biliyorduk. Bu ikisinin birlikte olmaları alınlarına yazılmış, bunu ben bile kabul ediyorum." Saygı ifadesiyle başımı eğiyorum. "Tamam, yaşları biraz küçük ama..."

Nazeera kafasını sallıyor. "Yok, yok. Ben bundan bahsetmiyorum. Gerçekten nişanlanmış olmaları umurumda değil." Duraklıyor, Warner'a bakıyor. "Yani... şey, tabii tebrik ederim."

Warner rahatsız bir şekilde ileriye doğru bakıyor.

"Bu bana bir şey hatırlattı. Çok iyi bir şeyi. Bunu daha önce nasıl düşünmedim, bilmiyorum. Tanrım, bu bize mükemmel bir avantaj sağlar."

"Neymiş bize avantaj sağlayan?"

Nazeera sandalyeden kalkıp Warner'a doğru ilerliyor ve ben de temkinli bir şekilde onu takip ediyorum. "Lena'yla birlikte olduğun zamanı hatırlıyor musun?" diyor Warner'a.

Warner, Nazeera'ya nefret dolu bir bakış atıyor ve dramatik bir soğuklukla, "Hatırlamasam daha iyi," diyor.

Nazeera, elleriyle geç bunu anlamında bir işaret yapıyor. "Valla ben hatırlıyorum. Hatta, Lena sürekli bana ilişkinizle ilgili yakındığından olsa gerek, hatırlamam

gerektiğinden biraz fazlasını hatırlıyorum. Ve özellikle de, babanla annesinin, Hareket'i koruma altına almak için, yakın bir gelecekte sözlenmenizi ne kadar çok istediklerini hatırlıyorum..."

"Sözlenmelerini?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet..." Tereddüt ediyor, düşüncelerini toplamaya çalışırken kollarını büküyor, Warner bir anda anlamış görünerek koltuğunda dikleşiyor.

"Evet," diyor sakin bir tavırla. Gözlerindeki rahatsızlık ifadesi gitmiş. "Babamın bana, ailelerimizi birleştirmenin önemi konusunda bir şeyler dediğini hatırlıyorum. Ne yazık ki onunla ilişkime dair hatırladıklarım bulanık."

"Pekâlâ, öyle olsun, ikinizin de ebeveynlerinin politik kazanım peşinde olduklarından eminim fakat Lena sana gerçekten âşıktı –muhtemelen hâlâ da öyle– ve senin karın olmaya bir şekilde takmıştı. Bana sürekli seninle evlenmekten, gelecek ile ilgili hayallerinden, çocuklarınızın neye benzeyeceğinden bahsedip dururdu..."

Bu açıklamaya vereceği tepkiyi yakalamak için Warner'a bakıyorum ve yüzündeki iğrenme ifadesi beni şaşırtıcı bir şekilde memnun ediyor.

"...fakat o zaman bile, senin ne kadar mesafeli olduğuna ne kadar kapalı biri olduğuna ve bir gün ikiniz evlenince, aile profillerinizi nihayet veri tabanında birleştirebileceğine ve bunun seni izlemek için kendisine gereken güvenlik iznini sağlayacağına, dair bir şeyler söylediğini hatırlıyo..."

Uçak aniden şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

Nazeera hareketsiz kalıyor, kelimeler boğazında dü-

gümleniyor. Warner ayağa fırlıyor. Hepimiz pilot kabinine doğru savruluyoruz.

Işıklar yanıp sönüyor, anlamadığım uyarılar veriyor. Nazeera'yla Warner aynı anda ekrana bakıp bakışıyorlar.

Uçak bir kez daha şiddetle sarsılıyor ve ben sertçe sivri metal bir şeye çarpıyorum. Bir dizi küfür sıralıyorum, Nazeera yardım etmek için elini uzattığında nedense şalterim atıyor.

"Biri bana burada ne olup bittiğini söyleyecek mi? Ne oluyor? Vurulduk mu biz şimdi?" Arkama dönüyorum, yanıp sönen ışıklara bakıyorum, kesintisiz bir bip sesi kabinde yankılanıyor. "Sıçtığımın dejavusu! Biliyordum zaten!"

Nazeera derin bir nefes alıyor. Gözlerini kapatıyor. "Vurulmadık."

"Ya ne..."

"Okyanusya'nın hava sahasına girince," diye Warner açıklamaya başlıyor, "oranın üssü bizim uçağın izni olmadığından dolayı alarma geçti." Monitöre göz atıyor. "Burada olduğumuzu biliyorlar ve bundan pek memnun değiller."

"Tamam, o kadarını anladık fakat..."

Bir başka şiddetli sarsıntıyla yeri boyluyorum. Warner irkilmiyor bile. Nazeera tökezliyor fakat neyse ki pilot koltuğuna düşüyor. Garip bir şekilde hüzünlü görünüyor.

"Ee, şey, tamam– ne oluyor?" Güçlükle nefes alıyorum. Kalbim deli gibi atıyor. "Vurulmadığımıza emin misin? Niye kimse dehşete kapılmıyor? Kalp krizi mi geçiriyorum acaba?"

"Kalp krizi falan geçirmiyorsun ve bizi vurmadılar," diyor Nazeera tekrar, parmakları uçarcasına kadranların üzerinde dolaşıyor, ekranları kaydırıyor. "Fakat uça-

ğın uzaktan kontrol sistemini aktive ettiler, kontrolünü ele aldılar."

"Ve sen bunu etkisiz hale getiremiyorsun?"

Kafasını sallıyor. "Bir başkomutanın emrini etkisiz hale getirecek yetkiye sahip değilim."

Bir anlık sessizlikten sonra dikleşiyor. Yüzünü bize dönüyor.

"Belki bu durum o kadar da fena değildir," diyor. "Yani, buraya nasıl ineceğimizden, her şeyin nasıl olacağından tam olarak emin değildim, bizi canlı olarak istiyor olmaları iyiye işaret olmalı, değil mi?"

"Olmak zorunda değil," diyor Warner yavaşça.

"Doğru." Nazeera kaşlarını çatıyor. Tamam, bunu sesli dile getirir getirmez, doğru bir yorum yapmadığımı algıladım."

"Burada öylece beklememiz gerekiyor yani?" Yoğun paniğimin hafiflediğini hissediyorum ama sadece biraz. "Onlar uçağımızı indirene kadar burada öylece bekleyeceğiz ve uçağı indirdiklerinde silahlı askerler etrafımızı saracak ve biz uçaktan inince bizi öldürecekler ve sonra– yani öleceğiz? Plan bu yani?"

"Bu. Veya uçağımızı okyanusa falan düşürebilirler."

"Aman Tanrım, Nazeera, hiç komik değil."

Warner pencereden dışarı bakıyor. "Şaka yapmıyordu."

"Pekâlâ, bunu bir kez daha soracağım: Dehşete kapılan neden sadece benim?"

"Çünkü bir planım var," diyor Nazeera. Bir kez daha kumanda paneline göz atıyor. "Uçağın inmesine on dört dakika var, bu süre ikinize de tam olarak ne yapacağımızı anlatmak için yeter de artar."

~~ELLA~~
JULIETTE

İlk önce ışığı görüyorum.

Parlak, turuncu; gözkapaklarımın arkasından titriyor. Hemen ardından ses başlıyor fakat yavaş yavaş beliriyor, zor duyuluyor. Kendi nefesimi duyuyorum sonra da zayıf bir bip sesi. Bir metal sesi, şiddetli bir hava akımı, gülme sesi. Ayak sesleri, ayak sesleri, bir ses...

Ella diyen.

Tam gözlerimi açmak üzereyken, tüm vücuduma bir sıcak dalgası yayılıyor, kemiklerimi yakıyor. Çok şiddetli, istilacı. Boğazıma baskı yapıyor, beni boğuyor.

Bir anda uyuşuyorum.

Ella, diyor ses.

Ella

Dinle

"Her an kendine gelebilir."

Anderson'ın tanıdık sesi beynimdeki sisi dağıtıyor. Parmaklarım pamuklu çarşafın üzerinde seğiriyor. Bedenimin alt kısmını örten ince bir battaniyenin neredeyse yok sayılabilecek ağırlığını hissediyorum. Batırılan iğnelerin acısını. Acıyla haykırıyorum. Sonra sol elimi kıpırdatamadığımı fark ediyorum.

Birisi gırtlağını temizliyor.

"Yatıştırıcı ikidir gereken etkiyi göstermiyor," diyor biri. Tanıdığım bir ses değil. Kızgın. "Evie ölünce burası cehenneme döndü."

"Evie, Ella'nın bedeninde önemli değişikler yaptı," diyor Anderson ve kimden bahsettiğini merak ediyorum. "Yeni fiziksel yapısındaki bir şey, sakinleştiricinin gerektiği kadar çabuk etkilemesini engelliyor olabilir."

Sıkıntılı bir gülme. "Max ile arkadaşlığınız son birkaç on yılda sana birçok şey kazandırdı, ancak tıp diploması kesinlikle onlardan biri değil."

"Bu sadece bir varsayım. Sanırım bu..."

"Varsayımların umurumda değil," diyor adam Anderson'ın sözünü keserek. "Bilmek istediğim, fiziksel ve zihinsel dengesi bu kadar *önem taşırken*, kilit deneğimizi yaralamanın iyi bir fikir olduğunu hangi akla hizmet düşünmüş olduğun."

"İbrahim mantıklı ol biraz," diyor Anderson. "Son sefer olanlardan sonra her şeyin olması gerektiği gibi işleyip işlemediğinden emin olmak istedim. Sadece onun sadakatini test ediyo..."

"Hepimiz senin işkence fetişini biliyoruz Paris fakat se-

nin bu tuhaf hasta zihnin sıktı artık. Zamanımız doldu."

"Zamanımız dolmadı," diyor sakin bir sesle. "Sadece küçük bir aksaklık oldu; Max de hemen halletti."

"*Küçük bir aksaklık* mı?" diye gürlüyor İbrahim. "Kız bilincini yitirdi. Gerileme riskimiz hâlâ yüksek. Deneğin dolaşım sisteminin durması gerekiyor. Seni kız konusunda bir kez daha başıboş bıraktım çünkü gerçekten bu kadar aptal olacağını tahmin etmedim. Çünkü sana bebek bakıcılığı yapacak vaktim yoktu. Çünkü Tatiana, Santiago, Azi ve ben, hepimiz, kendi görevlerimizin yanı sıra, her şeyin yanı sıra, senin *ve* Evie'nin görevlerini yerine getirmek zorundayız."

"Ben işimi gayet iyi yapıyordum," diyor Anderson iğneleyici bir ses tonuyla. "Kimse sizden karışmanızı istemedi."

"İşini ve kıtanı, Evie'nin kızı kafana ateş edip senden kalanlar üzerinde hak iddia ettiği dakika kaybettiğini unutuyorsun. Ergen bir kız, hayatını, geçim kaynağını, çocuklarını ve askerlerini burnunun dibinden aldı."

"Onun alelade ergen bir kız olmadığını benim kadar sen de biliyorsun," diyor Anderson. "O Evie'nin kızı. Neler yapabildiğini biliyorsun..."

"Ama yapmadı!" diye bağırıyor İbrahim. "Güçlerinin tamamının hiçbir zaman farkına varmaması için, kız izole bir yaşam sürmeliydi. Biz, bir hareket olarak ortaya çıkmak için doğru zamanı beklerken, o değişimini fark edilmeden, sessizce geçirmeliydi. Onun sana emanet edilmesinin tek nedeni Max'le on yıllara dayanan arkadaşlığınız ve yükselmek uğruna verilen her işi yapmaya istekli entrikacı, işbirlikçi, küstah biri olman."

"Bu çok saçma," diyor Anderson keyifsiz bir ifadeyle. "Yani sen beni, yükselmek uğruna verilen her işi yapmaya istekli entrikacı, işbirlikçi, küstah biri olduğum için mi severdin?"

"İş hallettiğin sıralar seni seviyordum," diyor İbrahim öfkeyle. "Fakat son bir yıldır bize sadece ayak bağı oldun. Hatalarını düzeltmen için sana fazlasıyla fırsat tanıdık ama hiçbir işi doğru yapamadın. Max kızın elini bu kadar çabuk düzeltebildiği için şanslısın ama hâlâ akli durumu hakkında bir şey bilmiyoruz. Ve sana yemin ederim Paris, yaptıklarından dolayı beklenmedik, geri dönüşü olmayan sonuçlarla karşılaşırsak, komiteden önce seni ben sorgularım."

"Cesaret edemezsin."

"Evie hâlâ hayattayken bu saçmalıklardan sıyrılmış olabilirsin fakat hepimiz biliyoruz ki buraya kadar gelebilmenin tek nedeni Evie'nin, sana hâlâ –diğer hiçbirimizin akıl erdiremediği nedenlerle– kefil olmaya devam eden Max'e olan düşkünlüğüydü."

"*Hiçbirimizin akıl erdiremediği nedenler?*" Anderson gülüyor. "Yani beni yıllardır yanında neden tuttuğunu hatırlamadığını mı söylemek istiyorsun? Hafızanı tazelemene yardımcı olayım istersen. Hatırladığım kadarıyla, Hareket'i kurtarmak için gereken rezil, ahlaksız ve iğrenç işleri yapmaya bir tek ben gönüllü olduğumda beni pek seviyordun." Duraklıyor. "Bunca yıl beni yanında tuttun İbrahim çünkü karşılığında senin ellerine kan bulaşmadı. Bir zamanlar bana kurtarıcım, derdin. Yoksa unuttun mu?"

"Sana bir zamanlar peygamber demiş olmam umu-

rumda değil." Bir şeyler kırılıyor. Metalle cam sertçe başka bir şeye çarpıyor. "Senin dikkatsizliğinden kaynaklanan hataların bedelini ödemeye devam edemeyiz. Şu anda *savaş* halindeyiz ve üstünlüğümüzü zar zor koruyoruz. Bu kritik zamanda, küçücük bir aksamanın bile olası sonuçlarını kavrayamıyorsan, aramızda olmayı hak etmiyorsun demektir."

Ani bir gürültü. Bir kapı çarparak kapanıyor.

Anderson yavaşça, uzun uzun iç geçiriyor. Nasıl oluyorsa nefes verişinden bile kızgın olmadığını anlayabiliyorum.

Şaşırıyorum.

Sadece yorgun görünüyor.

Gırtlağımı saran sıcaklık parmaklarını, yavaş yavaş gevşetiyor. Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra gözkapaklarım titreyerek açılıyor.

Gözlerim tavana dikili, beyaz ışığın yoğun parlaklığına alışmaya çalışıyorum. Hareket edemiyormuşum gibi hissediyorum ama iyi gibiyim.

"Juliette?"

Anderson'ın sesi yumuşak. Beklediğimden çok daha tatlı. Tavana bakıyorum ve sonra kendimi zorlayarak boynumu hareket ettirmeyi başarıyorum. Göz göze geliyoruz.

Kendine benzemiyor. Saçı sakalına karışmış. Kararsız.

"Evet, efendim," diyorum fakat sesim çatlıyor. Kullanmamaktan.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Tutulmuş hissediyorum, efendim."

Bir düğmeye basınca yatağım hareket ediyor, nispe-

ten dik oturabileceğim bir konuma geliyorum. Kafamdan, kollarıma kadar kan akıyor ve hafif başım dönüyor. Gözlerimi yavaş yavaş kırpıştırıp düzelmeye çalışıyorum. Anderson vücuduma bağlı olan makineleri kapatıyor ve ben büyülenmiş gibi izliyorum.

Ardından da doğruluyor.

Bana sırtını dönüyor, yüksekteki küçük bir pencereye yöneliyor. Manzarayı göremeyeceğim yükseklikte. Kollarını kaldırıp, bir iç çekişle ellerini saçlarının arasında gezdiriyor.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyor sonra duvara doğru konuşarak.

Başıyla kendini onaylıyor ve yandaki kapıdan çıkıp gidiyor. İlk anda yalnız bırakılmama şaşırıyorum fakat hareket eden birilerinin boğuk seslerini ve cam şıngırtıları duyunca, şaşkınlığım geçiyor.

Kafam karışık.

Birden nerede olduğumu bilmediğimi fark ediyorum. Vücudumdaki iğneler çıkarılmış olduğundan daha rahat hareket edebiliyorum. Mekâna bakmak için dönünce, ilk başta zannettiğim gibi tıbbi bir koğuşta olmadığımı görüyorum. Burası daha çok birinin yatak odasına benziyor.

Ya da belki bir otel odasına.

Her şey fazlasıyla beyaz. Steril. Beyaz çarşaf serili beyaz büyük bir yatakta yatıyorum, üzerimdeki battaniye de beyaz. Yatağın çerçevesi bile beyazımsı sarımsı bir ahşaptan yapılmış. Bir sürü tekerlekli sehpanın ve şu anda çalışmayan monitörlerin yanında, üzerine basit bir lamba yerleştirilmiş basit bir komodin duruyor. Aralık duran dar bir kapıdan sızan ışıkta bir dolap görür gibi olu-

yorum, içi boş gibi görünüyor. Kapının hemen yanında üstü kapatılmış ama fermuarı çekilmemiş bir bavul duruyor. Tam karşımdaki duvara bir ekran monte edilmiş, altında da bir masa var. Çekmecelerinden biri tam kapanmamış, ilgimi uyandırıyor.

Biraz sonra giysilerimin olmadığını fark ediyorum. Üzerimde bir hastane önlüğü var. Gözlerimi odada dolaştırıp askeri üniformamı arıyorum ama göremiyorum.

Burada hiçbir şey yok.

Sonradan, kafamın daha berrak olduğu bir anda, giysilerimin her tarafına kan bulaşmış olması gerektiğini hatırlıyorum. Yere, dizlerimin üzerine düştüğümü hatırlıyorum. Kendi kanımın oluşturduğu, gitgide büyüyen birikintinin içine yığıldığımı hatırlıyorum.

Aşağıya, yaralı elime doğru bakıyorum. Sadece işaretparmağımı yaralamıştım ama sol elim olduğu gibi sargılı. Acı hafif bir zonklamaya dönmüş vaziyette. Bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

Büyük bir dikkatle sargıyı açmaya başlıyorum.

Tam o anda Anderson çıkageliyor. Üzerindeki ceket çıkmış. Karavatı, çıkmış. Gömleğinin üstten iki düğmesi çözülmüş, saçları dağılmış. Oldukça rahatlamış görünüyor.

Kapının ağzında duruyor, yarıya kadar kehribar renkli bir sıvıyla dolu bir bardaktan büyük bir yudum alıyor.

Göz göze geliyoruz. "Nerede olduğumu merak ediyorum, efendim. Elbiselerimin de nerede olduğunu merak ediyorum."

Anderson bir yudum daha alıyor. Yutarken gözlerini kapıyor, kapının kasasına yaslanıyor. İç geçiriyor.

"Benim odamdasın," diyor, gözleri hâlâ kapalı bir halde.

"Bu tesis çok geniştir ve tıbbi koğuşlar çoğunlukla tesisin öbür ucunda, yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta. Max gerekeni yaptıktan sonra gece boyunca yakından takip edebilmem için seni buraya yerleştirmesini istedim. Kıyafetlerine gelince, hiçbir fikrim yok." Bir yudum daha alıyor. Sanırım Max onları yaktı. Eminim, birisi sana yenilerini getirir."

"Teşekkür ederim, efendim."

Anderson karşılık vermiyor.

Ben de daha fazla bir şey söylemiyorum.

Gözleri kapalıyken ona daha rahat bakıyorum. Nadir bulduğum bu fırsattan yararlanıp dövmesine daha dikkatli bakıyorum fakat yine hiçbir anlam çıkaramıyorum. En çok da, daha önce hiç bu halini görmediğim yüzünü inceliyorum: Yumuşak. Huzurlu. Neredeyse gülümseyen. Böyle olmasına rağmen yine de onu huzursuz eden bir şey olduğunu söyleyebilirim.

"Ne?" diyor, bana bakmadan. "Şimdi ne var?"

"İyi olup olmadığınızı merak ettim, efendim."

Gözleri açılıyor. Bana bakmak üzere kafasını çeviriyor fakat bakışından ne düşündüğü anlaşılmıyor. Yavaşça bana dönüyor.

İçkisinin kalanını bitiriyor, kadehi komodinin üzerine bırakıyor ve yakındaki bir koltuğa oturuyor. "Dün gece senden kendi parmağını kesmeni istedim, hatırlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Ve sen bana bugün iyi olup olmadığımı soruyorsun."

"Evet, efendim. Üzgün görünüyorsunuz, efendim."

Arkasına yaslanıyor, düşünceli bir hali var. Birden kafasını sallıyor. "Biliyor musun, sana çok sert davrandı-

ğımı fark ettim. Üstüne çok fazla gittim. Sadakatini çok fazla test ettim. Fakat bizim seninle uzun bir geçmişimiz var Juliette. Ve seni affetmem kolay değil. Olanları kesinlikle unutamıyorum."

Bir şey demiyorum.

"Senden o kadar nefret ediyordum ki, tahmin bile edemezsin," diyor, benden çok duvara konuşarak. "Hâlâ da zaman zaman nasıl nefret ettiğimi. Fakat şimdi, sonunda..."

Doğruluyor, gözlerimin içine bakıyor.

"Artık mükemmelsin." Gülüyor ama isteksiz bir şekilde. "Artık tümüyle mükemmelsin ve benim seni vermem gerekiyor. Bedenini bilime sunmam." Tekrar duvara doğru dönüyor. "Ne kadar yazık."

İçimde bir korku yükseliyor, göğsüme doğru tırmanıyor. Göz ardı ediyorum.

Anderson ayağa kalkıyor, komodinin üzerinden boş kadehi kapıp, doldurmak için bir dakikalığına kayboluyor. Sonra geri dönüp kapı aralığından bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Bir süre öyle kalıyoruz. Sonra birden...

"Biliyor musun, çok gençken fırıncı olmak istiyordum."

Gözlerim şaşkınlıkla büyüyor.

"Biliyorum," diyor kehribar renkli sıvıdan bir yudum daha alarak. Güler gibi oluyor. "Bunu beklemiyordun. Fakat her zaman kek pasta düşkünü olmuşumdur. Çok az kişi farkındadır, fırıncılık sonsuz dikkat ve sabır işidir. Titizlik isteyen, çetin bir beceridir. Ben kusursuz bir fırıncı olurdum." Ve sonra: "Bunu sana niye söylediğimden pek emin değilim. Sanırım biriyle açıkça konuşabileceğimi hissetmeyeli uzun zaman oldu."

"Bana her şeyi anlatabilirsiniz, efendim."

"Evet," diyor yavaşça. "Buna inanmaya başlıyorum."

İkimiz de susuyoruz fakat ona bakmaktan kendimi alamıyorum, beynim birden cevabı olmayan sorularla doluyor.

Yirmi saniye daha böyle devam ettikten sonra Anderson sessizliği bozuyor.

"Pekâlâ, nedir?" Sesi kuru çıkıyor. Kendiyle dalga geçiyor. "Şu anda sormak için *yanıp tutuştuğun* şey nedir?"

"Özür dilerim efendim," diyorum. "Merak ettim de... Neden denemediniz? Fırıncı olmayı?"

Anderson omuz silkiyor, kadehi elinin içinde döndürüyor. "Biraz daha büyüyünce, annem bana çamaşır suyu içirmeye kalktı. Amonyak. Lavabonun altında ne bulduysa. Ama hiçbiri beni öldürmeye yetmedi," diyor gözlerimin içine bakarak. "Sadece hayat boyu işkence çekmeme yetti." İçkinin kalanını dikiyor. "Hevesimi kaybettim diyebiliriz."

Kapıldığım dehşeti yeterince hızlı saklayamıyorum. Anderson halime gülüyor, yüzümdeki ifadeye gülüyor.

"Bunu yapması için geçerli bir nedeni bile yoktu," diyor başka yöne bakarak. "Sadece benden nefret ediyordu."

"Efendim," diyorum. "Efendim, ben..."

Max paldır küldür odaya dalıyor. İrkiliyorum.

"Ne yaptın lan sen?"

"Bu soruya verilebilecek bir sürü olası cevap var," diyor Anderson, geriye doğru bakarak. "Lütfen biraz daha açık ol. Bu arada kızın elbiselerini ne yaptın?"

"Ben Kent'ten bahsediyorum," diyor Max öfkeyle. "Ne yaptın?"

Anderson bir anda tereddüt ediyor. Bir Max'e bir bana bakıyor. "Bunu başka bir yerde konuşsak daha iyi olacak."

Fakat Max çıldırmış görünüyor. Gözlerindeki ifadenin öfke mi korku mu olduğunu anlayamıyorum. "Lütfen bana sadece bantların değiştirildiğini söyle. Yanıldığımı söyle. İşlemi tek başına gerçekleştirmediğini söyle."

Anderson rahatlamış ama aynı zamanda da tedirgin görünüyor. "Sakin ol," diyor. "Evie'yi bu tip şeyler yaparken defalarca izledim –son olarak da bana yaptığında. Oğlanın kanı zaten süzülmüştü. İlaç hazırdı, öylece tezgâhın üstünde bekliyordu ve sen o kadar meşguldün ki" –bana doğru bir bakış atıyor– "neyse, biraz vaktim vardı, ortalıkta boş boş duracağıma işe yarayayım diye düşündüm."

"İnanamıyorum, sen sorunun ne olduğunu göremiyorsun tabii," diyor Max, eliyle kendi saçını çekiştirerek. Başını sallıyor. "Hiçbir zaman da görmüyorsun."

"Haksızlık ediyorsun."

"Paris, doğaüstü güçleri olan kişilerin çoğunun sadece bir yeteneklerinin olmasının bir sebebi var." Odada gezinmeye başlıyor. "Birinin iki doğaüstü güce sahip olması çok nadir görülen bir durumdur."

"Ya İbrahim'in kızı?" diyor Anderson. "O da senin eserin değil miydi? Ve de Evie'nin?

"Hayır," diyor Max, kesin bir ses tonuyla. "O, tesadüfen oluşan, isteyerek yapılmayan bir hataydı. Fark edildiğinde biz de diğer herkes gibi çok şaşırmıştık."

Anderson aniden geriliyor, kaskatı oluyor. "Sorun tam nedir?"

"Sorun..."

Ani bir siren sesiyle Max'in sözleri boğazında düğümleniyor. "Yine mi," diye mırıldanıyor. "Tanrım, yine olmasın."

Anderson odasının içinde kaybolmadan önce bana bir

bakış atıyor ve bu sefer ortaya tekrar çıktığında tamamen toparlanmış görünüyor. Son derece derli toplu. Tabancasını gizli kılıfına yerleştirmeden önce, dolu mu diye kontrol ediyor.

"Juliette," diyor sert bir sesle.

"Buyurun, efendim."

"Sana burada kalmanı emrediyorum. Ne görürsen gör, ne duyarsan duy bu odayı terk etmeyeceksin. Sana başka bir emir verene kadar başka bir şey yapmayacaksın. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Max, ona giyecek bir şeyler bul," diye kükrüyor Anderson. "Ve onu sakla. Onu canın pahasına koru."

KENJI

Plan şuydu:

Hepimiz görünmez olacaktık –Warner bu yeteneği Nazeera'yla benden ödünç alacaktı– ve uçak inmeden biz atlayacaktık. Nazeera uçma güçlerini aktive edecek ve Warner'ın güç desteğiyle üçümüz, bizi öldürmeye niyetli karşılama komitesinin yanından geçip gidecektik. Doğrudan devasa tesisin kalbine doğru yönelecektik ve Juliette'i aramaya başlayacaktık.

Bu da asıl gerçekleşen durum:

Üçümüz de görünmez olup uçak inmek üzereyken atlıyoruz. Bu kısım tamam. Beklenmedik olan, karşılama/öldürme komitesinin yapacaklarımızı tümüyle tahmin etmiş olması.

Havadayız, en az iki düzine ağır silahlı askerin ve Nazeera'nın babasına benzeyen bir adamın kafalarının üzerinde uçuyoruz, askerlerden biri bir tür uzun namlulu tüfekle gökyüzüne ışık tutuyor. Bir şey arıyor gibi bir hali var.

Bizi.

"Isı sinyallerini tarıyor," diyor Warner.

"Farkındayım," diyor Nazeera hüsranla. Hızımızı arttırıyor fakat işe yaramıyor.

Birkaç saniye sonra ısı taraması yapan tip başka bir tipe sesleniyor, o herif de bize, güçlerimizi ânında etkisiz hale getiren farklı bir silah doğrultuyor.

Durum, kulağa geldiği kadar korkunç.

Bağırma şansım bile olmuyor. Kalbimin dakikada iki kilometre hızla koşturduğunu, ellerimin titrediğini ya da Nazeera'nın –korkusuz, yenilmez Nazeera'nın– gökyüzünün altından kayıp gitmesiyle aniden dehşete düşmüş göründüğünü düşünecek vaktim olmuyor. Warner bile şaşkın görünüyor.

Gökteyken tekrardan vurulup düşürülme fikri beni hep korkutuyordu ama doğrusu buna kafaca hiç hazır değildim. Bu bambaşka bir korku. Üçümüz bir anda görünür oluyoruz, aşağıda bizi seyrederek bekleyen askerlere ve ölümümüze doğru döne döne düşüyoruz.

Ne için? diye geçiriyorum aklımdan.

Neden biz ölürken öylece bize bakıyorlar? Önce uçağımızı ele geçirip bizi güven içinde indirmek için bu kadar zahmete girip sonra da sadece gökyüzünden düşüşümüzü izlemek niye?

Bunu eğlenceli mi buluyorlar?

Zaman, bir garip. Sonsuz ve yokmuş gibi. Rüzgâr ayaklarıma çarpıyor, tek görebildiğim büyük bir hızla bize doğru yaklaşan zemin. Nasıl oluyor da bu şekilde öleceğimi kâbuslarımda hiç görmediğimi, düşünmekten alamıyorum kendimi. Yerçekimi nedeniyle öleceğimi hiç düşünmemiştim. Dünyadan *bu şekilde* ayrılmamın alnımda

yazılı olduğunu hiç düşünmemiştim ve bu bana yanlış geliyor, haksızlık gibi geliyor. Aklımdan, ne kadar hızlı çuvalladığımızı, hiç şansımızın olmadığını geçirirken, ani bir patlama duyuyorum.

Parlak bir ateş, kulak tırmalayan sesler, Warner'ın uzaktan duyulan bağrışı; ve artık düşmüyorum, artık görünür değilim.

Her şey o kadar hızlı gelişiyor ki başım dönüyor.

Nazeera koluyla beni sarmış, yukarı doğru sürüyor, birazcık zorlanıyor sonra da Warner beliriyor yanımda, düşmemem için destekliyor. Keskin sesi ve tanıdık görüntüsü o olduğunu kanıtlıyor.

"İyi atıştı," diyor Nazeera nefes nefese, kulağımın dibinde bağırarak. "Ne kadar zamanımız var sence?"

"On saniye içinde bize doğru körlemesine ateş etmeye başlarlar," diye bağırıyor Warner. "Menzillerinden çıkmamız lazım. Hemen."

"Hallediyorum," diye Nazeera da bağırarak cevap veriyor.

Keskin bir diyagonal çizerek zemine doğru inerken, atışlardan kıl payı kurtuluyoruz. Yere zaten o kadar yakındık ki, bir tarlanın ortasına düşmemiz uzun sürmüyor. Bir anlık rahat bir nefes alacak kadar tehlikeden uzakta fakat tesisten de bu rahatlamanın uzun süremeyeceği kadar uzaktayız.

Ellerim dizlerimde, eğilmiş, nefes almaya ve sakinleşmeye çalışıyorum. "Sen ne yaptın? Biraz önce ne oldu?"

"Warner el bombası attı," diyerek Nazeera açıklama yapıyor. Sonra da Warner'a dönüyor: "Onu Haider'in çantasında buldun, değil mi?"

"Onu ve işe yarar birkaç şey daha. Hadi, gitmemiz lazım."

Adımlarının seslerini duyuyorum –botları çimleri eziyor– onu takip etmek için aceleyle toparlanıyorum.

"Yeniden bir araya gelmeleri uzun sürmez," diyor Warner. "Burada olduğumuzu biliyorlar ve gelişimize karşı hazırlanmak için belli ki yeterince fırsatları olmuş. Ne yazık ki ebeveynlerimiz aptal değil; buraya Ella'yı kurtarmak için geldiğimizi biliyorlar. Eğer henüz gerçekleştirmedilerse, varlığımız, onları transferi başlatmaları için mutlaka tetiklemiştir. Üçümüz bir arada olursak verimli olamayız. Kolay hedef oluştururuz."

"Fakat birimizin seninle kalması gerek," diyor Nazeera. "Etrafta dolaşmak için görünmez olman gerekecekse yakın mesafende olmamız gerekiyor."

Şansımı deneyeceğim."

"İmkânı yok," diyor Nazeera kesin bir dille. "Dinle, bu tesisi iyi biliyorum, o yüzden kendi başıma sorun yaşamam. Ama Kenji burayı yeterince tanımıyor. Bu arazi yaklaşık beş yüz dönüm ve bu da, nereye bakacağını bilmezsen kolayca kaybolabileceğin anlamına geliyor. Siz ikiniz bir arada kalacaksınız. Kenji sana görünmezlik sağlayacak, sen de ona rehberlik edeceksin. Ben yalnız gideceğim."

"Ne?" diyorum panikle. "Hayır, imkânı yok..."

"Warner doğru düşünüyor," diyor Nazeera sözümü keserek. "Üçümüz bir arada daha kolay bir hedef oluştururuz. Uğraşılması gereken çok fazla değişken var. Ayrıca yapmam gereken bir şey var, ne kadar çabuk bir bilgisayar bulursam, işler ikiniz için o kadar kolay yürür. O yüzden tek başıma olmam en iyisi."

"Bir dakika, eğer?.."

"Ne planlıyorsun?" diye soruyor Warner.

"Senin ailenle Ella'nınkinin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmeleri için sistemleri kandıracağım. Bu tür şeyler için zaten yürürlükte olan, Yeniden Kuruluş'un oluşturduğu bir protokol var, bu yüzden gerekli profilleri ve yetkileri oluşturabilirsem, veri tabanı seni Sommers ailesinin bir üyesi olarak tanıyacak. Tesisteki yüksek güvenlikli odaların çoğuna kolay erişim hakkına sahip olacaksın. Fakat o kadar basit değil. Sistem, her saat başı kuraldışı durumlara karşı kendi kendini tarar. Benim saçmalıklarımı görebilirse, kapılar kilitlenir ve rapor edilirsin. Fakat o zaman kadar binalarda daha kolay arama yapabileceksin."

"Nazeera," diyor Warner alışılmadık bir şekilde etkilenmiş bir halde. "Bu... harika."

"Harikadan da öte," diye ekliyorum. "Bu mükemmel."

"Teşekkür ederim," diyor. "Gitmem lazım. Ne kadar erken uçmaya başlarsam, o kadar erken başlarım, ki umarım bu, sen üsse vardığında bir şeyler yapmış olacağım anlamına gelir."

"Peki ya yakalanırsan?" diye soruyorum. "Ya bu dediğini yapamazsan? Seni nasıl bulacağız?"

"Bulamayacaksınız."

"Ama– Nazeera..."

"Savaş halindeyiz Kishimoto," diyor sesinde hafif bir gülümsemeyle. "Duygusal olmanın zamanı değil."

"Bu komik değil. Bu şakadan nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki."

"Nazeera'ya bir şey olmayacak," diyor Warner. "Onun

kolayca yakalanabileceğini düşündüğüne göre belli ki onu iyi tanımıyorsun."

"Kelimenin tam anlamıyla, daha yeni uyandı! Vuruldu! Göğsünden! Az daha ölüyordu."

"O bir tesadüftü," diyor Warner ile Nazeera aynı anda.

"Ama..."

"Hey," diyor Nazeera, samimi bir ses tonuyla. "Yaklaşık dört aydır sana deli gibi âşık olduğumu hissediyorum, bu yüzden lütfen kendini öldürtme, tamam mı?"

Tam cevap verecekken bir hava akımı hissediyorum. Gökyüzüne havalanışını duyuyorum ve göremeyeceğimi bilmeme rağmen, gidişini izlermiş gibi boynumu uzatıyorum.

Ve öyle birdenbire...

Gidiverdi.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, kan beynime doluyor. Karmakarışık duygular içindeyim: korkuyorum, heyecanlıyım, umutluyum, dehşet içindeyim. En iyi ve en berbat şeyler hep aynı anda geliyor başıma.

Bu haksızlık.

"Kahretsin," diyorum yüksek sesle.

"Hadi," diyor Warner. "Gidelim."

~~ELLA~~
JULIETTE

Max bana düşmanıymışım gibi bakıyor.

Anderson gittiğinden beri yerinden kıpırdamadı; orada öylece duruyor, dimdik ve garip, yere kök salmış gibi. İlk karşılaştığımızda bana nasıl baktığını hatırlıyorum – gözlerinde saklayamadığı düşmanlıkla– benden neden bu kadar nefret ettiğini merak ederek yatağımdan ona bakıyorum.

Rahatsız edici uzun bir sessizlikten sonra boğazımı temizliyorum. Anderson'ın Max'e saygı duyduğu belli –hatta onu seviyor– öyleyse ben de ona, benzer şekilde saygıyla hitap etmeliyim.

"Efendim," diyorum. "Gerçekten giyinmeyi çok isterim."

Max sesimi duyunca irkiliyor. Anderson gittiğinden beri vücut dili tamamen farklı ve ben hâlâ onu çözmeye çalışıyorum. Gergin görünüyor. Benim için bir tehdit unsuru olabilir mi diye merak ediyorum. Anderson'a olan sevgisi, bana, rütbesiz bir askere davrandığından daha farklı bir şekilde davranacağının göstergesi değil.

Bir astına.

Max öflüyor. Rahatının kaçtığını vurgulayan, kaba ve yüksek bir sesle. Bana son bir bakış atıp, ayırt edemediğim, anlaşılmaz sesler duyduğum yan odaya geçiyor. Elleri boş geri geliyor.

Bana boş bir ifadeyle bakıyor, bir dakika öncesinden daha fazla rahatı kaçmış bir hali var. Elini saçlarının arasından geçiriyor, saçları öylece dik kalıyor.

"Anderson'da sana uyacak bir şey yok," diyor.

"Yok, efendim," diyorum dikkatli bir şekilde. Kafam hâlâ karışık. "Bana yedek üniforma verileceğini umuyordum."

Max arkaya dönüyor ama herhangi bir şeye bakmıyor. "Yedek üniforma," diyor kendi kendine. "Tamam." Uzun ve titrek bir bir nefes alınca, sakin kalmaya çalıştığını anlıyorum.

Sakin kalmaya çalışmak.

Bir anda, Max'in benden çekiniyor olabileceğini algılıyorum. Belki Darius'a yaptıklarımı gördü. Belki de onu tedavi eden doktor odur.

Yine de...

Ona zarar verebileceğimi düşünmesi için ne gibi bir sebebi olabileceğini anlamıyorum. Sonuçta ben emirlerimi Anderson'dan alıyorum ve anladığım kadarıyla Max onun dostu. Bileğini ağzına doğru götürüp, yavaşça benim için yeni bir takım kıyafet gönderilmesini isterken onu göz hapsine alıyorum.

Sonra benden uzaklaşıyor, geri geri duvarın dibine kadar gidiyor. Çizmelerinin topukları süpürgeliğe çarpınca keskin bir pat sesi duyuluyor, ardından da sessizlik başlıyor.

Sessizlik.

Tümüyle odaya yayılıyor, en uzak köşelere bile ulaşıyor. Beni fiziksel olarak kapana kısılmış hissettiriyor. Ses olmaması üzerimde baskı yaratıyor.

Paralize oluyorum.

Vücudumdaki yaraları sayarak oyalanıyorum. Hiç kendimi bu kadar uzun süre incelediğimi hatırlamıyorum. Bu kadar çok yaram olduğunun farkında değildim. Kol ve bacaklarımdaki üç kesik taze görünüyor ve karnım boyunca belli belirsiz bir batma hissediyorum. Hastane önlüğünün yakasını çekip, fazlaca geniş boyun deliğinden çıplak vücuduma bakıyorum.

Sarımtırak. Çürük içinde.

Üst bedenimin yan tarafında dikey olarak uzanan ince, taze bir yara izi var ve ona neden olacak ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Aslında, vücudum koca bir grup yeni kesiği ve solmuş çürüğü kendinde toplamış gibi görünüyor. Nedense, bunların nasıl olduğunu hatırlayamıyorum.

Max'in bakışını üzerimde hissedince aniden kafamı kaldırıyorum.

Ben kendimi incelerken beni izliyor. Gözlerindeki keskin bakış temkinli davranmama neden oluyor. Doğrulup oturuyorum. Arkama yaslanıyorum.

Dilimin ucuna gelen bazı soruları ona sorma fikri rahatsızlık veriyor.

O yüzden ben de ellerime bakıyorum.

Kalan bandajlarımı zaten çıkarmıştım; sol elim oldukça iyileşmiş durumda. Parmağımın koptuğu yerde herhangi bir yara izi görünmüyor fakat elimden dirseğime kadar olan cildim değişik renklere bürünmüş, daha çok

mor ve koyu mavi, bazı yerler de sarı. Parmaklarımı kıvırıp elimi yumruk yapıyorum, öyle tutuyorum. Biraz acıyor. Vakit geçtikçe acı hafifliyor.

Kendime hâkim olamıyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor:

"Elimi düzelttiğiniz için teşekkür ederim, efendim."

Max bana şüpheyle bakıyor, bileğindeki ışık yanıyor. Aşağıya doğru mesaja bakıyor sonra kapıya, odanın girişine doğru atılırken bana arkasını dönmekten korkar gibi omzunun üzerinden bana vahşi bakışlar fırlatıyor.

Max o andan itibaren daha da garipleşiyor.

Kapı açılınca odayı sesler dolduruyor. Kapı aralığından yanıp sönen ışıklar görünüyor, koridorda bağrışlar ve ayak sesleri duyuluyor. Metalin metala çarptığını duyuyorum. Uzaktan bangır bangır çalan bir alarm sesi geliyor.

Kalbim hopluyor.

Kendime engel olamayıp ayağa fırlıyorum, keskin duyularım, hastane önlüğümün vücudumu çok az örttüğü gerçeğini atlıyor. Aklımda sadece acilen harekete katılmak, olabileceğim her şekilde destek olmak ve komutanımı bulup onu korumak var. Ben bunun için yaratıldım.

Burada öylece bekleyemem.

Fakat sonra komutanımın burada kalmam için kesin emir verdiğini hatırlıyorum, savaşma isteği bedenimi terk ediyor.

Max kapıyı kapatıyor ve bu tek hareketle sesler kesiliyor. Bir şey söylemek üzere ağzımı açıyorum ama gözlerindeki bakış beni konuşmamam için uyarıyor. Yatağın üzerine bir kıyafet yığını bırakıyor –yanıma bile yaklaşmıyor– ve odadan çıkıyor. Üzerimdeki önlüğü çarçabuk çıkarıp, ye-

ni yıkanmış, kolalı, sert kumaşlı askeri üniformayı giyiyorum. Max bana iç çamaşırı getirmemiş fakat bunu hiç belirtmiyorum; üzerime giyecek bir şeyim olduğu için rahatlamış durumdayım. Önümü iliklemekle meşgulüm, parmaklarım olabildiğince hızlı hareket ederken gözüm tekrardan yatağımın tam karşısındaki masaya takılıyor. Çekmecelerden biri hafifçe açık, aceleyle kapatılmış gibi.

Bunu daha önce de fark etmiştim.

Bakıp durmaktan kendimi alamıyorum.

Bir şey beni öne doğru itiyor, açıklayamadığım bir istek. Kafamın içine dolan ısı şimdi tanıdık gelmeye başlıyor –neredeyse normal gibi geliyor– bu yüzden oraya yaklaşma dürtümü sorgulamıyorum. İçimde bir yerlerde bir şey çekilmem için bağırıyor ama ben belli belirsiz farkına varıyorum. Max'in yan odadan gelen boğuk, alçak sesini duyuyorum; rahatsız ve agresif bir tonda biriyle konuşuyor. Telaşlı görünüyor.

Cesaretle öne doğru bir adım atıyorum.

Elim çekmecenin kulpuna uzanıyor, küçük bir hamleyle açılıyor. Kaygan, yumuşak bir ray sistemi var. Ahşap hareket ettiğinde neredeyse hiç ses yapmıyor. Ve tam çekmecenin içine bakacakken...

"Ne yapıyorsun?"

Max'in sesi beynime bulanıklığı yok eden keskin bir işaret yolluyor. Gözlerimi kırpıştırarak bir adım geri gidiyorum. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum.

"Çekmece açıktı, efendim. Onu kapatacaktım." Yalan otomatik çıkıyor. Kolayca.

Buna hayret ediyorum.

Max çekmeceyi çarparak kapatıyor ve şüpheyle yüzüme

bakıyor. Kaygısız bir ifadeyle gözlerinin içine bakıyorum.

Sonra elinde botlarımı tuttuğunu fark ediyorum.

Onları bana uzatıyor; alıyorum. Toka olup olmadığını ona sormak istiyorum –saçlarım aşırı derecede uzun; daha önce daha kısa olduklarını hayal meyal hatırlar gibiyim– ama vazgeçiyorum.

Botlarımı giyerken beni dikkatle izliyor, tekrar doğrulduğumda bağırarak onu takip etmemi söylüyor.

Kıpırdamıyorum.

"Efendim, komutanım bana bu odada kalmam için kesin emir verdi. Başka türlü bir emir gelene kadar burada kalacağım."

"Şu anda emir aldın. Sana emrediyorum."

"Saygısızlık etmem istemem, efendim ama siz benim komutanım değilsiniz."

Max içini çekiyor, yüzü öfkeden kararıyor, bileğini ağzına doğru götürüyor. "Duydun mu bunu? Sana, beni dinlemeyeceğini söylemiştim." Duraklıyor. "Evet. Onu almaya senin gelmen gerekecek."

Bir duraklama daha.

Max, söylenenleri, Anderson'ın kullandığına benzer görünmez bir kulaklıkla dinliyor, beyinlerine yerleştirilmiş olması gerektiğini şimdi fark ettiğim bir kulaklıkla.

"Kesinlikle olmaz," diyor Max. O kadar ani öfkeleniyor ki irkiliyorum. Kafasını sallıyor. "Ona dokunmam."

Bir sessizlik ânı daha ve...

"Farkındayım," diyor sertçe. Fakat gözleri açıkken durum farklı. Yüzünde bir şey var. Bana bakışından hoşlanmıyorum.

Kalp atışlarım yavaşlıyor.

Gözlerime karanlık iniyor, tekrar aydınlanıyor. Kalp atışımı duyuyorum, aldığım nefesi, verdiğim nefesi, kendi sesimi duyuyorum, yüksek– o kadar yüksek ki...

Yüzümde bir şey vardı

Kelimeler bulanıklaşıyor, ağırlaşıyor

yüzümde birşeyvardı yüzümdebirşey... gözlerimde bir şey, ona bakışımda

Gözlerim bir irkilmeyle aniden açılıyor. Zorlukla nefes alıyorum, sersem gibiyim, zihnimde biraz önce neler olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan kapı tekrar açılıyor. Gürültülü sesler kulağımı dolduruyor. Daha çok siren, daha fazla bağrış, daha ısrarcı sesler, bir keşmekeş...

"Juliette Ferrars."

Önümde bir adam duruyor. Uzun boylu. Ürkütücü. Siyah saçlı, kahverengi tenli, yeşil gözlü. Yoğun gücü, ona şöyle bir bakınca bile hissediliyor.

"Ben Başkomutan İbrahim."

Gözlerim kocaman oluyor.

Musa İbrahim, Asya'nın başkomutanı. Herkesin dediğine göre Yeniden Kuruluş'un tüm başkomutanları eşit yetkilere sahip fakat Başkomutan İbrahim, Hareket'in kurucularından ve en başından beri o pozisyonda olan başkomutanlardan biri olarak biliniyor. Son derece saygı duyulan biri.

Bu yüzden, "Benimle gel," dediğinde...

"Emredersiniz, efendim," diyorum.

Peşinden kapıdan çıkıp, kargaşanın içine giriyorum fakat hemen keskin bir dönüş yaparak karanlık bir koridora girdiğimizden orada uzun bir süre geçirmiyorum. İbrahim'i dar bir yol boyunca takip ediyorum, biz geçtikten sonra ışıklar kısılıyor. Max bizimle geliyor mu diye birkaç kez arkama bakıyorum fakat başka bir yöne gitmiş görünüyor.

"Bu yönden," diyor İbrahim sertçe.

Bir yerden daha dönüş yapıyoruz ve o dar yol bir anda geniş, ışıklandırılmış bir iniş alanına açılıyor. Solda endüstri tipi merdivenler var, sağda ise büyük, pırıl pırıl çelik bir asansör. İbrahim asansöre doğru gidip elini hiçbir ek yeri olmayan kapısının üzerine koyuyor. Bir dakika sonra metalden hafif bir bip sesi yayılıyor, kapı ıslık sesiyle kayarak açılıyor.

İkimiz de içeri girince İbrahim benden uzaklaşıyor. Asansörü hareket ettirmesini bekliyorum –içeriye göz gezdirip bir düğme veya bir tür ekran aranıyorum– fakat hiçbir şey yapmıyor. Bir saniye sonra asansör kendiliğinden hareket ediyor.

O kadar yumuşak hareket ediyor ki, düşey yönde değil de yatay yönde hareket ettiğimizi ancak bir süre sonra fark ediyorum. İçerisini daha iyi inceleme fırsatını değerlendirip etrafa bakınca, köşelerin yuvarlatılmış olduğunu fark ediyorum. Kabinin dikdörtgen şeklinde olduğunu zannediyordum; ama dairesel formdaymış. Bir mermi gibi dünyayı delip geçecek şekilde hareket ediyormuşuz gibi geliyor.

Fark ettirmeden İbrahim'e bakıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir açıklama yapmıyor. Var-

lığım onu ne ilgilendiriyor ne de tedirgin ediyor, ki bu benim için yeni bir şey. Mesafeli duruyor, bu hali bana Anderson'ı hatırlatıyor ama İbrahim'de farklı bir şey var –daha fazlası– benzersiz olan bir şey. Bir bakışta bile kendinden ne kadar emin olduğu anlaşılıyor. Anderson'ın kendinden kesin olarak emin olduğundan o kadar emin değilim. Sürekli deniyor ve kışkırtıyor... inceliyor ve sorguluyor. İbrahim ise rahat görünüyor. Sakin. Özgüvenli.

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Ve sonra bunu merak ettiğim için kendime şaşırıyorum.

Asansör durunca kısa, tiz, vızıltılı bir sesle üç kez ötüyor. Bir dakika sonra kapılar açılıyor. Önden İbrahim'in çıkmasını bekliyorum ardından da ben çıkıyorum.

Çıkar çıkmaz duyduğum koku beni şaşırtıyor. Hava kalitesi o kadar kötü ki gözlerimi bile tam olarak açamıyorum. Havada sülfürü çağrıştıran keskin bir koku var, öyle yoğun bir duman tabakasının içinden geçiyorum ki derhal gözlerim yanıyor. Fazla geçmeden öksürmeye başlıyorum, mekânda ilerlemeye çalışırken kollarımla yüzümü örtüyorum.

İbrahim buna nasıl dayanıyor, bilmiyorum.

Duman bulutundan çıktıktan hemen sonra keskin koku yok olmaya başlıyor fakat o arada İbrahim'in izini kaybediyorum. Kendi çevremde dönerek etrafı tanımaya çalışıyorum fakat bana fikir verecek görsel bir ipucuna rastlamıyorum. Bu laboratuvarın diğer gördüklerimden pek bir farkı yok. Bol miktarda cam ve çelik. Mekâna düzinelerle uzun metal masa yerleştirilmiş, hepsinin üzerinde kocaman mikroskoba benzeyen deney kapları ve tüp-

ler duruyor. Buranın diğerlerinden tek farkı, duvarların içine devasa cam kubbeler yerleştirilmiş olması. Bu pürüzsüz, şeffaf yarım daireler daha çok lomboza benziyorlar. Biraz yaklaşınca bunların bir tür çiçeklik olduğunu fark ediyorum. Her birinde daha önce hiç görmediğim tuhaf bitkiler var. Uçsuz bucaksız alanda ilerledikçe ışıklar yanmaya başlıyor fakat mekânın büyük bir bölümü hâlâ karanlığın içinde saklı. Bir anda cam bir duvara bindirmek üzere olduğumu fark edip sesli olarak iç çekiyorum, bir adım geri gidiyorum.

Gözlerim ışığa alışıyor.

Bu bir duvar değil.

Bir akvaryum.

Benden büyük bir akvaryum. Duvar kadar bir akvaryum. Bu benim burada, Okyanusya'da, gördüğüm ilk su tankı değil ve burada neden bu kadar çok olduklarını merak ediyorum. Geriye doğru bir adım daha gidiyorum, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Olmayınca tekrar bir adım yaklaşıyorum. Tankın içinde loş mavi bir ışık yanıyor fakat o boyutta bir yeri aydınlatmaya pek yetmiyor. Yukarıyı görmek için boynumu uzatıyorum ama çabam boşa gidiyor; dengemi kaybediyorum, son anda cama tutunuyorum.

İbrahim'i bulmam gerek.

Tam geriye doğru gidecekken, tankın içinde ani bir hareket fark ediyorum. Su titreşiyor, çırpıntı oluşuyor.

Bir el sertçe cama çarpıyor.

Sesli bir şekilde iç çekiyorum.

El yavaş yavaş geri çekiliyor.

Korku ve merakla donup kalıyorum.

Birisi kıskaç gibi kolumu sıkınca neredeyse çığlık atıyorum.

"Neredeydin?" diyor İbrahim öfkeyle.

"Özür dilerim, efendim," diyorum çabuk çabuk. "Kayboldum. Duman o kadar yoğundu ki..."

"Ne dumanı? Sen neden bahsediyorsun?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Duman gördüğümü zannediyordum. Duman yok muydu? Bu da başka bir test mi?

İbrahim iç geçiriyor. "Gel benimle."

"Emredersiniz, efendim."

Bu sefer gözümü İbrahim'den ayırmıyorum.

Ve bu sefer, karanlık laboratuvardan geçip kör edecek kadar aydınlık dairesel bir mekâna geldiğimizde, doğru yerde olduğumu anlıyorum. Çünkü yanlış olan bir şey var.

Ölmüş olan biri var.

KENJI

Nihayet tesise vardığımızda yorgun hissediyorum, susadım ve fena halde tuvaletim var. Belli ki Warner'ın hiç böyle dertleri yok çünkü kendisi uranyumdan veya plütonyumdan ya da her ne boksa ondan yapılmış. Ondan kısa bir mola istemek zorunda kalıyorum. İstemek derken, arkasından yakalıyorum, zorla durduruyorum ve bir duvarın dibine çöküyorum. Warner yanımdan uzaklaşıyor, sinirle nefes alıp vermesinden molamın bitmesine yarım saniye kaldığını anlıyorum.

"Mola vermiyoruz," diyor keskin bir sesle. "Devam edemeyeceksen, burada kal."

"Duralım demiyorum ki bro. Gerçek bir mola istemedim zaten. Soluklanmak için bir saniyeye istiyorum. İki saniye. Ya da beş. Bu o kadar acayip bir şey değil. Ayrıca da soluklanmaya ihtiyaç duymam J'yi sevmediğim anlamına gelmiyor. Bin kilometre koştuk. Ciğerlerim çelikten değil."

"Üç kilometre," diyor. "Üç kilometre koştuk."

"Güneşin altında. Yokuş yukarı. Üzerinde de lanet ola-

sıca bir takım var. Terlemiyor musun? Nasıl oluyor da yorulmuyorsun?"

"Şimdiye kadar anlayamadıysan, bu saatten sonra da anlatamayacağım."

Kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum. Tekrardan yürümeye başlıyoruz.

"Neden bahsettiğini bilmek istediğimden bile emin değilim," diyorum sesimi alçaltarak, silahıma davranırken. Köşeyi dönüp, alengirli, büyük planımıza göre binaya dalabilmek için birinin kapıyı açmasını bekleyeceğimiz ve açılan kapıyı kapanmadan yakalayacağımız girişe yöneliyoruz.

Henüz şanslı değiliz.

"Hey," diyorum fısıldayarak.

"Ne var?" sesi sinirli çıkıyor.

"Nasıl evlenme teklif ettin?"

Sessizlik.

"Hadi ama bro. Merak ediyorum. Ayrıca, ben, of cidden çok çişim geldi, şu an dikkatimi başka tarafa çekmezsen, sürekli ne kadar çok çişim olduğunu düşüneceğim."

"Biliyor musun, bazen beynimin, senin bana söylediklerini depoladığı bölümünü kesip atmak istiyorum."

Duymazlıktan geliyorum.

"Ee? Nasıl yaptın?" Birisi kapıdan giriyor, gerilmiş bekliyorum, öne doğru fırlamak üzere hazırım fakat vakit yetersiz. Bedenim tekrar gevşiyor, duvara yaslanıyorum. "Sana söylediğim gibi yüzük aldın mı?"

"Hayır."

"Ne? Ne demek, *hayır*?" Duraksıyorum. "Hiç olmazsa mum ışığı var mıydı? Ona yemek yaptın mı?"

"Hayır."

"Çikolata aldın mı? Dizüstü çöktün mü?"

"Hayır."

"Hayır? Hiçbirini yapmadın mı? Bir tanesini bile mi?" Fısıltılarım, fısıltılı bağrışlara dönüşüyor. "Sana söylediklerimden bir tanesini bile yapmadın, ha?"

"Hayır."

"Orospu çocuğu."

"Ne fark eder ki?" diye soruyor. "Evet dedi."

Ihlıyorum. "Biliyor musun, berbat birisin. *Berbat.* Onu hak etmiyorsun."

Warner iç geçiriyor. "Bunun zaten belli olduğunu sanıyordum."

"Hey... sakın beni pişman etme se..."

Kapı aniden açılınca sesimi kesiyorum. Küçük bir grup doktor (bilim insanı da olabilir, bilmiyorum) binadan çıkıyor, Warner'la ayağa fırlayıp pozisyon alıyoruz. Grupta yeterince insan var ve çıkmaları yeterince vakit alacak öyle ki ben kapıyı birkaç saniye fazladan açık tutarsam fark edilmeyecek gibi görünüyor.

İçerideyiz.

Gireli henüz bir saniye olmamışken Warner beni duvara yapıştırıyor, nefessiz kalıyorum.

"Kıpırdama," diye fısıldıyor. "Bir milim bile."

"Neden?" diyorum hırıltılı bir sesle.

"Yukarı bak," diyor, "fakat sadece gözlerinle. Başını oynatma. Kameraları görüyor musun?"

"Hayır."

"Bizi algıladı," diyor. "Hareketlerimizi algıladı. Tekrar yukarı bak fakat dikkatli ol. Şu küçük siyah noktalar, ka-

mera. Sensör. İnfrared tarayıcılar. Termal görüntüleyiciler. Kamera görüntülerindeki tutarsızlıkları arıyorlar."

"*Hay sıçayım.*"

"Evet."

"Peki ne yapacağız?"

"Emin değilim."

"Emin değil misin?" diyorum sinirlenmemeye çalışarak. "Nasıl emin olmazsın?"

"Düşünüyorum," diye fısıldıyor, öfkeyle. "Ve senin pek bir katkını göremiyorum."

"Dinle, bro, şu an tek bildiğim feci halde çişimin old..."

Cümlem hafif bir sifon sesiyle kesintiye uğruyor. Bir dakika sonra bir kapı dönerek açılıyor. Kafamı bir milimetre döndürüyorum ve tam erkekler tuvaletinin yanında olduğumuzu fark ediyorum.

Warner'la fırsatı kaçırmıyoruz, kapıyı kapanmadan tutuyoruz. Tuvalete girer girmez duvara dayanıyoruz, sırtımızı soğuk seramiklere yaslıyoruz. Warner sesli bir nefes verirken ne kadar sıkıştığımı düşünmemeye çalışıyorum.

Kısa ve yavaş bir sesle veriyor nefesini, rahatlamış gibi.

Bunun, tuvalette tarayıcı veya kamera bulunmadığı anlamına geldiğini var sayıyorum fakat yine de emin olamıyorum çünkü Warner tek kelime etmiyor ve nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

İçeride bir başkası varsa güvende değiliz.

Göremiyorum ama eminim ki Warner şu anda kabinleri kontrol ediyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum. Tuvalet çok büyük değil –eminim pek çok başka tuvalet de var– ve binanın girişinde/çıkışında yer aldığından şu anda fazla insan trafiği yok.

İkimiz de içeride kimse bulunmadığından emin olunca, Warner...

"Yukarıya havalandırma menfezinden çıkacağız. Madem o kadar tuvaletin var, yap şimdi," diyor.

"Tamam da bunu neden iğrenç bir şeyden bahsedermiş gibi söylüyorsun? Asla tuvaletinin gelmediğine inanmamı beklemiyorsun herhalde? Temel insani ihtiyaçlar senin alanına girmiyor mu?"

Warner beni duymazdan geliyor.

Kabinlerden birinin kapısının açıldığını görüyorum ve Warner'ın metal bölmede tırmanırken çıkardığı sesi duyuyorum. Görünmez eller tavandaki büyük mazgalla uğraşıyor.

Hızla işimi hallediyorum. Sonrasında, Warner'ın hijyenimle ilgili saçma sapan bir yorum yapma ihtimaline karşı, olabildiğince sesli bir şekilde ellerimi yıkıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde yapmıyor.

Onun yerine, "Hazır mısın?" diyor. Sesinin yankısından çoktan havalandırma menfezinin yarısına kadar ilerlemiş olduğunu tahmin ediyorum.

"Hazırım. Varınca haber ver."

Warner ilerledikçe metal tıngırdıyor. "Geldim," diye sesleniyor. "Girdikten sonra ızgarayı takmayı unutma."

"Tamamdır."

"Bir de küçük bir not, umarım klostrofobik değilsindir. Eğer öyleysen... Bol şans."

Derin bir nefes alıyorum.

Söylediğini takmıyorum.

Ve cehennem yolculuğumuza başlıyoruz.

~~ELLA~~
JULIETTE

Max, Anderson, sarışın bir kadın ve uzun boylu siyahi bir adam, odanın ortasında durmuş ölü bir bedene bakıyorlar, İbrahim gelince başlarını kaldırıyorlar.

Anderson'ın bakışları derhal benim üzerimde duruyor.

Kalbim hopluyor. Max'in buraya bizden önce nasıl geldiğini bilmiyorum ve Başkomutan İbrahim'in emirlerine uyduğum için cezalandırılıp cezalandırılmayacağımı bilmiyorum.

Beynim dönüyor.

"Onun burada ne işi var?" diye soruyor Anderson, kızgın bir yüz ifadesiyle. "Ona, odasında kalması..."

"Senin emirlerini bozdum," diyor İbrahim sertçe, "ve ona benimle gelmesini söyledim."

"Benim yatak odam, bu kanattaki en güvenilir yerlerden biri," diyor Anderson, öfkesine zorlukla hâkim olarak. "Onu oradan çıkararak hepimizi riske attın."

"Şu anda saldırı altındayız," diyor İbrahim. "Onu yalnız, tamamen gözetimsiz bıraktın."

"Onun Max'le bıraktım!"

"Kendi eseriyle birkaç dakika bile yalnız kalmaktan korkan Max'le. Onun hiçbir zaman askeri bir pozisyona getirilmemesinin sebebini unutuyorsun."

Anderson, Max'e garip ve şaşkın bir bakış atıyor. Yüzündeki şaşkınlık nedense kendimle ilgili rahatlamama yol açıyor. Ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Kime cevap vermem gerektiğine dair bir fikrim yok. İbrahim'in, *eser* derken ne demek istediğine dair de bir fikrim yok.

Max sadece kafasını sallıyor.

"Çocuklar burada," diyerek İbrahim konuyu değiştiriyor. "Buradalar, aramızda, hiç fark edilmediler. Oda oda dolaşıp onu arıyorlar ve daha şimdiden işlemdeki dört ana bilim insanımızı öldürdüler." Başıyla ölü bedeni işaret ediyor, kır saçlı, orta yaşlı, altında kan gölü oluşmuş bir adam. "Bu nasıl oldu? Neden henüz fark edilmediler?"

"Kamera kayıtlarında hiçbir şey yok," diyor Anderson. "Henüz yok."

"Yani bana bunun –ve ölü bulduğumuz diğer üç kişinin– hayaletlerin marifeti olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sistemi yanıltacak bir yol bulmuş olmalılar," diyor kadın. "Bunun başka bir açıklaması yok."

"Evet, Tatiana, bunun farkındayım fakat asıl soru şu, *nasıl*."

İbrahim burnunu başparmağıyla işaretparmağının arasına kıstırıyor. Ve Anderson'a hitaben söylediği belli olacak şekilde: "Olası bir saldırı beklentisiyle yaptığını iddia ettiğin tüm hazırlıklar, hepsi boşuna mıydı?" diyor.

"Ne bekliyordun?" Anderson artık öfkesini kontrol etmeye çalışmıyor. "Onlar bizim çocuklarımız. Onları bu-

nun için yetiştirdik. Tuzaklarımıza hemen düşselerdi hayal kırıklığına uğrardım doğrusu."

Bizim çocuklarımız?

"Yeter," diye bağırıyor İbrahim. "Bu kadarı yeter. Transferi şimdi başlatmamız gerekiyor."

"Sana bunu neden yapamayacağımızı daha önce anlattım," diyor Max hemen. "Henüz değil. Zamana ihtiyacımız var. İşlemin sorunsuz yürümesi için, Emmaline'in hayati fonksiyonları yüzde onun altında çalışabilir olmalı; şu anda yüzde on ikide. Ancak birkaç gün –belki birkaç hafta– sonra başlamalıyız. Yüzde onun üstündeki her oran, direnç olasılığını artıra..."

"Umurumda değil," diyor İbrahim. "Yeterince bekledik. Ayrıca, onu hayatta ve kız kardeşini gözetimimiz altında tutabilmek için de yeterince zaman ve para harcadık. Başka bir hatayı göze alamayız."

"Fakat transferi, hayati fonksiyonlar yüzde on ikideyken yaparsak, başarısız olma ihtimali yüzde otuz sekiz olur," diyor Max çabucak. "Büyük bir riske girer..."

"O zaman yüzde on ikiyi düşürecek başka yollar bul," diye patlıyor İbrahim.

"Şu ana kadar, yapabileceğimiz her şeyi son raddesine kadar yaptık," diyor Max. "O hâlâ çok güçlü... tüm girişimlerimize karşı direniyor..."

"Ondan daha önce kurtulmamız için bir sebep daha işte," diyerek İbrahim tekrar Max'in sözünü kesiyor. "Diğer çocukları onun atılımlarından uzak tutmak için korkunç derecede uğraş verdik. Şimdiye kadar kimbilir ne zararlar vermiştir. Her şeye burnunu soktu, gereksiz felaketlere neden oldu. Yeni bir konak bedene ihtiyacımız var. Sağ-

lıklı bir tanesine. Ve ona şimdi ihtiyacımız var."

"İbrahim, bu kadar aceleci olma," diyor Anderson sakin kalmaya çalışarak. "Bu çok büyük bir hata olabilir. Juliette mükemmel bir asker –kendini kesin olarak kanıtladı– ve şu anda büyük destek verebilir. Onu saklayacağımıza, dışarı yollamalıyız. Görev vermeliyiz."

"Kesinlikle olmaz."

"İbrahim, Anderson iyi bir noktaya değindi," diyor uzun boylu siyahi adam. "Çocuklar için beklenmedik bir şey olur bu. Mükemmel bir yem olur."

"Gördün mü? Azi de benimle aynı fikirde."

"Ben değilim." Tatiana başını sallıyor. "Bu çok tehlikeli," diyor. "Çok fazla terslik çıkabilir."

"Ters giden ne olabilir ki?" diye soruyor Anderson. "O hepsinden daha fazla güce sahip ve bana tamamen sadık. Bize. Hareket'e. Sadakatini defalarca ispat ettiğini siz de en az benim kadar biliyorsunuz. Onları dakikasında yakalar. İstersek tüm bunlar bir saat içinde son bulabilir ve biz de hayatlarımıza devam ederiz." Anderson gözlerini gözlerime dikiyor. "Birkaç tane direnişçinin işini bitirmeye itirazın olmaz, değil mi Juliette?"

"Memnuniyetle yaparım, efendim."

"Gördünüz mü?" Anderson beni işaret ediyor.

Bir anda alarm çalıyor, sesi o kadar yüksek ki can acıtıyor. Hâlâ yerimde çakılmış durumdayım, kafam bu ani, baş döndürücü bilgi seliyle o kadar karışmış durumda ki, şaşkınlıktan kendimle ilgili ne yapacağımı bile bilmiyorum. Fakat başkomutanlar aniden korkmuş görünüyorlar.

"Azi, Santiago nerede?" diye bağırıyor Tatiana. "Onunla

en son beraber olan sendin, öyle değil mi? Biri Santiago'yu arasın..."

"Alan dışı," diyor Azi, şakaklarına bastırarak. "Cevap vermiyor."

"*Max*," diye sesleniyor Anderson sertçe fakat Max kapıdan çıkıyor, Azi'yle Tatiana da peşinden.

"Git oğlunu topla," diyor İbrahim kükrercesine Anderson'a.

"Sen niye kızını toplamıyorsun," diye cevabı yapıştırıyor Anderson.

İbrahim gözlerini kısıyor. "Ben kızı alıyorum," diyor yavaşça. "İşi tamamlayacağım ve gerekirse tek başıma yapacağım."

Anderson gözlerini benden çevirip İbrahim'e bakıyor. "Hata yapıyorsun," diyor. "O sonunda artık bizim casusumuz. Gururunun, gözümüzün önündeki cevapları görmeni engellemesine izin verme. Çocukların izini şu anda Juliette sürmeli. Onu saldırgan olarak görmeyecekleri gerçeği onları daha kolay birer hedef haline getirir. En akla yakın çözüm bu."

"Böyle bir riski alacak kadar aptal olduğumu düşünüyorsan, aklını kaçırmış olmalısın," diye bağırıyor İbrahim. "Aptal gibi onu kendi ellerimle arkadaşlarına teslim etmeyeceğim."

Arkadaşlar?

Benim arkadaşlarım mı var?

"*Hey, prenses*," diye birisi kulağıma fısıldıyor.

KENJI

Warner neredeyse kafama bir tane patlatıyor.

Omzumdan sertçe kavrayarak beni geri çekiyor, fazlaca aydınlık ve son derece ürkütücü laboratuvarda sürüklüyor.

Anderson, İbrahim ve Robot J'den yeterince uzaklaştığımızda Warner'ın bir şey söylemesini bekliyorum... herhangi bir şey...

Demiyor.

İkimiz de uzaktaki, gitgide alevlenen tartışmayı izliyoruz fakat bu mesafeden ne dediklerini doğru düzgün duyamıyoruz. Gerçi duyabiliyor olsaydık bile, Warner'ın dinleyeceğini zannetmiyorum. Kavgacı halinden eser yok. Onu şu anda göremiyorum ama öyle olduğunu hissediyorum. Hareketlerinden, sessiz iç çekişlerinden.

Aklı Juliette'te.

Değişmemiş gibi görünen Juliette'te. Hatta daha da iyi görünen. Sağlıklı bir görünüşü var, gözleri parlıyor, cildi ışıldıyor. Saçları açık –uzun, gür, siyah– onu ilk defa gördüğüm zamanki gibi.

Fakat o aynı kişi değil. Bunu ben bile görebiliyorum.

Ve bu çok acı.

Tabii yine de Emmaline'in yerini almış olmasından iyidir ama J'nin bu garip, robotlaşmış, süper-asker versiyonu da fazlasıyla endişe verici.

Warner'ın sessizliği bozmasını, duygu ve / veya düşünceleri hakkında bana bazı ipuçları vermesini –ve belki de hazır bunu yaparken, bundan sonra ne yapmamız gerektiğine dair bana profesyonel görüşünü sunmasını– bekliyorum ama saniyeler tam bir sessizlik içinde geçmeye devam ediyor.

Sonunda, pes ediyorum.

"Pekâlâ, düşüncelerini alayım," diyorum fısıldayarak. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Warner uzun bir soluk veriyor. "Bu anlamsız."

Beni görmese de başımı sallıyorum. "Bunun farkındayım. Böyle bir durumda hiçbir şeyin anlamı yok. Her zaman bunun haksızlık olduğunu düşündüm, bilirsin, sanki dünya..."

"Felsefe yapmıyorum," diyerek Warner sözümü kesiyor. "Gerçek manada söylüyorum, bir anlamı yok. Nouria'yla Sam Sentez Operasyonu'nun Ella'yı bir süper askere dönüştüreceğini söylediler ve program bir kez başlatıldı mı geri dönüşünün olmadığını. Fakat bu Sentez Operasyonu değil. Sentez Operasyonu, kelimenin tam anlamıyla Ella'yla Emmaline'in güçlerini sentezlemek demek ve şu anda henüz..."

"Sentez olmamış," diyorum. "Farkındayım."

"Ama doğru gelmeyen bir şey var. Başka bir şey yapmışlar."

"Belki Evie'nin, J'nin zihnini silme girişiminin başarısız olduğundan korktular. Belki bunu düzeltmek için hemen bir yol bulmaları gerekti. Demek istediğim, onu uysal, çıkarlarına sadık haliyle yanlarında bulundurmak daha kolay, öyle değil mi? Onu bir hücrede tutmaktan daha kolay. Devamlı olarak ona bakıcılık yapmaktan. Onu her an monitörden takip etmekten. Sürekli, onun tuvalet kâğıdını sihirle bir silaha döndürüp kaçacağından korkmaktan. Ciddiyim" –omuz silkiyorum– "bana öyle geliyor ki, yoruldular. J'nin sürekli isyan edip karşı koymasından bıktılar. Gerçekten de direncini kırmanın yolu bu."

"Evet," diyor Warner yavaşça. "Kesinlikle."

"Dur– Kesinlikle ne?"

"Ona yaptıkları –bu süreci zamanından erken başlatmak– alelacele yapıldı. Ek bir işlem olarak."

Beynimde ani bir ışık yanıyor. "Bunun anlamı, yarım yamalak bir iş yaptılar."

"Ve bir iş yarım yamalak yapıldığında..."

"...kesinlikle kusurları olur."

"Cümlelerimi tamamlayıp durma," diyor Warner sinirlenmiş bir halde.

"Tahmin yürütüp durma sen de."

"Çocuk gibi davranmayı kes."

"*Sen* kes çocuk gibi davranmayı."

"Saçmal..."

İbrahim'in yeri göğü inleten, öfkeli sesi laboratuvarda patlayınca, Warner aniden susuyor.

"Size *yolumdan çekilin* dedim."

"Bunu yapmana izin veremem," diyor Anderson sesini yükselterek. "Deminki alarmı duymadın mı? Santiago

yok. Bir başkomutanı daha ortadan kaldırdılar. Buna daha ne kadar süre seyirci kalacağız?"

"*Juliette*," diyor İbrahim sertçe. "Benimle geliyorsun."

"Peki, efendim."

"Juliette dur," diyor Anderson emredercesine.

"Peki, efendim."

Ne oluyor böyle?

Warner da ben de daha iyi görebilmek için öne doğru hamle yapıyoruz ve yaklaştıkça, gözlerime inanamıyorum.

Manzara gerçeküstü.

Anderson, Juliette'i koruyor. Tüm gücüyle onu öldürmeye çalışan o aynı Anderson şimdi Juliette'in önüne geçmiş, kollarını iki yana açmış, onu canı pahasına koruyor.

Bu süre zarfında ne oldu böyle? Anderson'a yeni bir beyin mi takıldı? Yeni bir kalp? Bir parazit?

Warner'ın, *"Nasıl olur?"* diye fısıldayarak mırıldandığını duyunca tek şaşıranın ben olmadığımı görüyorum.

"Saçmalamayı kes," diyor Anderson. "Böyle önemli bir şey için harekete geçmeden önce, ortak karar almamız gerektiğini benim kadar bilmene rağmen, bir felaketi fırsat bilip yetkin dışında bir karar alıyorsun. Sadece beklemeni istiyorum İbrahim. Diğerlerinin dönmesini bekle ve oylama yapalım. Bırak buna konsey karar versin."

İbrahim, Anderson'a silah çekiyor.

İbrahim, Anderson'a silah çekiyor.

Aklımı yitirmek üzereyim. O kadar sesli bir nefes alıyorum ki neredeyse kendimizi açık ediyorum.

"Kenara çekil Paris," diyor İbrahim. "Zaten işi mah-

vettin. Düzeltmen için sana düzinelerle şans verdim. Çocuklar daha binaya adımlarını atamadan onları yakalayacağımızı vadettin ama bak ne oldu. Defalarca bana – hepimize– durumu düzelteceğine dair söz verdin ama onun yerine, yaptıkların zamanımıza, paramıza, gücümüze, hayatlarımıza mal oldu. *Her şeyimize.*

"Artık bunu ben düzelteceğim," diyor İbrahim, öfkeden sesi titriyor. Kafasını sallıyor. "Anlamıyorsun bile, öyle değil mi? Evie'nin ölümünün bize nelere mal olduğunu anlamıyorsun. Başarılarımızı büyük oranda onun dehası ve ileri teknolojik hamleleri sayesinde elde ettiğimizi anlamıyorsun. Max'in asla Evie gibi olamayacağını, onun yerini tutamayacağını anlamıyorsun. Senin daimî hatalarını affedecek bir Evie yok artık ve sen bunu pek anlamış gibi görünmüyorsun. İş artık bende. İşleri yoluna ben koyacağım çünkü aranızda sağlıklı düşünebilen tek kişi benim. Olabileceklerin boyutunu kavrayan tek kişi benim. Mutlak sona ne kadar yakın olduğumuzu gören tek kişi benim. Seni aradan çıkarmak anlamına gelse bile, bunu düzeltmeye kararlıyım Paris. O yüzden, kenara çekil."

"Mantıklı ol," diyor Anderson tetikte bekleyerek. "Öylece çekilemem. Ben de Hareket'imizin –kurmak için çabaladığımız onca şeyin– başarıya ulaşmasının istiyorum. Bunu kesinlikle anlaman gerek. Hayatımdan bir hiç için vazgeçmediğimi anlaman lazım; sana, kurula, Yeniden Kuruluş'a olan bağlılığımı biliyor olman gerekir. Fakat onun çok değerli olduğunu da anlamalısın. Bundan o kadar kolay vazgeçemem. Çok ilerledik. Hepimiz çok fazla fedakârlık yaptık, şimdi berbat edemeyiz."

"Beni zorlama Paris. Bana bunu yaptırma."

J bir şey söylemek üzere öne doğru bir adım atıyor ve Anderson onu geriye, kendi arkasına itiyor. "Sana sessiz kalmanı emretmiştim," diyor, arkaya, ona doğru bakarak. "Ve şimdi de sana güvende kalmanı emrediyorum, ne pahasına olursa olsun. Beni duyuyor musun Juliette? Beni duyu..."

Silah sesini duyunca, inanamıyorum.

Zihnimin bana oyun oynadığını düşünüyorum. Bunun bir çeşit perde arası olduğunu düşünüyorum –garip bir rüya, bir anlık kafa karışıklığı– sahnenin değişmesini bekliyorum. Silinmesini. Sıfırlanmasını.

Ama olmuyor.

Kimse böyle bir şey beklemiyordu. Başkomutanların birbirlerine zarar vermesini beklemiyordu. Kimse, Anderson'ın kendi insanlarından biri tarafından devrildiğini görmeyi beklemiyordu, kimse onun kanayan göğsünü tutarak son nefesini vermek üzereyken:

"Kaç Juliette. *Kaç*..." demesini beklemiyordu.

İbrahim, tekrar ateş ediyor ve bu sefer Anderson'ın sesi kesiliyor.

"Juliette," diyor İbrahim, "benimle geliyorsun."

J yerinden kıpırdamıyor.

Donup kalmış bir şekilde Anderson'ın hareketsiz bedenine bakıyor. Onun gözlerini açmasını bekliyorum. İyileştirici güçlerinin devreye girmesini bekliyorum. Onun hayata dönüp yarasına bir mendil basacağı o sinir bozucu anın gelmesini bekliyorum...

Fakat kıpırdamıyor.

"Juliette," diyor İbrahim sertçe. "Şimdi dediğimi yapacaksın. Sana peşimden gelmeni emrediyorum."

J başını kaldırıp ona bakıyor. Yüzü ifadesiz. Gözleri ifadesiz. "Peki, efendim," diyor.

Ve o an, biliyorum.

Ve o an, bundan sonra ne olacağını biliyorum. Hissedebiliyorum, Warner daha harekete geçmeden havadaki elektriği hissediyorum. Bizi açık etmeden önce.

Warner görünmezliğini kaldırıyor.

Kısa bir an orada hareketsiz duruyor, İbrahim'in varlığını fark etmesine, bağırıp silahına davranmaya niyetlenmesine yetecek kısa bir an. Fakat İbrahim yeterince hızlı değil.

İbrahim aniden gevşeyip, boğulur gibi olup, gözleri pörtleyip silahı elinden kayarken, Warner sadece otuz santim uzağında duruyor. İbrahim'in alnının ortasında ince kırmızı bir çizgi beliriyor, damla damla akan kan hızlanıyor, kafatası aniden kırılıp açılırken hafif bir ses duyuluyor. Yırtılan etin sesi, bana kabukları yırtılarak soyulan bir portakalı hatırlatan masum bir ses. İbrahim'in dizlerinin üzerine düşmesi çok sürmüyor. İki büklüm oluyor.

Öldüğünü anlıyorum çünkü doğrudan kafatasının içini görüyorum. Beyin sıvısı döşemeye sızıyor. *Bu,* J'nin yapabileceği türden korkunç bir şey diye geçiriyorum aklımdan. Bu kapasite onda her zaman vardı. Ama o daima, bunu kullanmayacak kadar iyi biri oldu.

Warner ise...

Biraz önce adamın birinin kafatasını yarıp açmış olduğu gerçeği onu hiç etkilemişe benzemiyor. Yerlere akan beyin sıvısı karşısında gayet sakin görünüyor. Yok hayır, o sadece kafası karışmış durumda kendisine bakmakta olan J'ye bakıyor. J, bir İbrahim'in cansız bedenine bir

Anderson'ınkine bakıyor ve ani, dehşetli bir çığlıkla kollarını öne doğru uzatıyor...

Ve hiçbir şey olmuyor.

Robo J'nin, Warner'ın güçlerini baskılayabildiğinden haberi yok.

Warner ona doğru bir adım yaklaşıyor, J gözlerini kısıp yumruğunu yere vuruyor. Mekân sallanmaya başlıyor. Döşemede çatlaklar oluşuyor. Dişlerim o kadar zangırdıyor ki dengemi kaybediyorum, duvara çarpıyorum ve istemeden görünmezliğimi kaldırıyorum. Juliette beni fark edince çığlık atıyor.

Kendimi öne doğru fırlatıyorum, bir masanın üzerine düşüyorum. Camlar yere düşüyor, tuzla buz olup etrafa saçılıyor.

Birinin inlediğini duyuyorum.

Bir masanın ayaklarının arasından Anderson'ın hareket etmeye başladığını görüyorum. Bu sefer gerçekten şok oluyorum.

Dünya âdeta duruyor.

Anderson ayağa kalkmaya uğraşıyor. İyi görünmüyor. Hasta bir hali var, solgun. İyileştirici güçlerinde bir sorun olmalı, sadece yarı-canlı bir hali var, vücudunun iki noktasından kan sızıyor. Ayağa kalktığında sallanıyor, öksürerek kan tükürüyor. Teni grileşiyor. Ağzındaki kanı giysisinin koluna siliyor.

J hızla ona doğru gidiyor fakat Anderson elini kaldırınca duruyor. İbrahim'in cansız bedenini fark edince, pek iç açıcı görünmeyen yüzünde anlık bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Gülüyor. Öksürüyor. Yine ağzındaki kanı siliyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diyor, gözlerini kendi çocuğuna dikerek. "Bana iyilik yaptın."

"Ona ne yaptın?" diye soruyor Warner.

Anderson gülümsüyor. "Sana göstereyim." J'ye bakıyor. "Juliette?"

"Buyurun, efendim."

"Öldür onları."

"Emredersiniz, efendim."

J öne doğru ilerlerken, Anderson cebinden bir şey çıkarıp, o şeyin keskin mavi ışığını Warner'a doğrultuyor. J bu sefer kollarını öne uzattığında, Warner'ın bedeni havalanıp sert bir şekilde taş duvara çarpıyor.

Bir iç çekişle yere düşüyor, ciğerlerindeki nefes boşalıyor, fırsattan istifade ederek hemen öne atılıp ikimizi görünmezlik kalkanımla örtüyorum.

Beni itiyor.

"Hadi bro, buradan çıkmamız lazım... bu adil bir dövüş değil..."

"Sen git," diyor yan tarafını tutarak. "Git Nazeera'yı bul sonra da diğer çocukları. Ben idare ederim."

"İdare edemezsin," diye söyleniyorum dişlerimin arasından. "Seni öldürecek."

"İyi, ne yapayım."

"Saçmalama..."

Bize bir miktar koruma sağlayan metal masalar, havalanıp sertçe karşıdaki duvara çarpıyor. Warner'a son bir bakış atıyorum ve anlık bir karar veriyorum.

Kendimi dövüşün ortasına atıyorum.

Bir saniye sonra beyin sıvımın, yerde yatan İbrahim'inkinin yanında yer alacağını göz önünde bulundu-

rarak, silahımı çekip üç kez ateş ediyorum, dört kez.

Beş.

Altı.

Anderson darbelerin gücüyle, kuru ve kanlı bir öksürükle geriye doğru devrilip yere düşene kadar, kurşunları bedenine gömüyorum. J öne doğru koşuyor fakat ben fırlayıp bir masanın arkasında kayboluyorum, Anderson'ın silahının yerde takırdadığını duyunca ona da ateş ediyorum. Çıtçıt ve pat pat sesleriyle birlikte silah alev alıp patlıyor.

J haykırıyor, yanına, dizlerinin üzerine düşüyor.

"Öldür onları," diyor Anderson nefes nefese, dudaklarının kenarları kanla lekeleniyor. "Hepsini öldür. Yoluna çıkan herkesi öldür."

"Emredersiniz, efendim."

Anderson öksürüyor. Taze kan yaralarından sızıyor.

J ayağa kalkıp dönüyor, mekânda bizi aranıyor fakat ben hızla Warner'a doğru koşup ikimizi görünmezlik kalkanımla örtüyorum. Warner biraz sersemlemiş görünüyor, mucize eseri yaralı değil.

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve ilk kez kolumu itmiyor. Nefes alışını duyuyorum. Verişini.

Bir şey yapmasını, bir şey söylemesini bekliyorum fakat o sadece durmuş J'ye bakıyor. Ve sonra...

Kendini yeniden görünür hale getiriyor.

Neredeyse çığlık atıyorum.

J onu fark edince dönüyor ve hemen öne doğru koşuyor. Bir masayı tutup bize doğru fırlatıyor.

Kendimizi yere o kadar sert bir şekilde atıyoruz ki neredeyse burnumu çarpıyorum. Etrafımızda hâlâ bir şeyler kırılıp parçalanıyor.

"Aklından ne halt geçiyordu senin? Buradan çıkış şansımızı piç ettin!"

Warner kıpırdanıyor, altındaki camlar çatırdıyor. Zor nefes alıyor.

"Söylediklerimde ciddiydim Kishimoto. Gitmen gerek. Nazeera'yı bulmalısın. Benimse burada olmam gerek."

"Öldürülmem gerek, demek istiyorsun yani? Sana gereken bu, yani? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Ters bir durum var," diyor Warner. "Zihni ele geçirilmiş. Bir programla. Bir virüsle. Her ne ise. Yardıma ihtiyacı var."

J haykırarak mekânda yeni bir deprem oluşturuyor. Bir masaya çarpıp geriye doğru sendeliyorum. Karnıma bir acı saplanıyor, nefesimi içime çekiyorum. Küfrediyorum.

Warner tek kolunu duvara dayayarak sabit durmaya çalışıyor. Doğrudan dövüşün içine dalmak üzere olduğunu hissediyorum, kolundan kavrayıp onu geri çekiyorum.

"Ondan vazgeçeceğiz demiyorum, anlıyor musun? Başka bir yol olmalı, diyorum. Buradan çıkmamız, bir araya gelmemiz, daha iyi bir plan yapmamız gerekiyor."

"Hayır."

"Bro, anlamıyorsun galiba." Sinsi sinsi ilerleyip, ateş saçan gözlerle önünde uzanan döşemeyi çatlatan J'ye bir bakış atıyorum. "Seni gerçekten öldürecek."

"Öldürürse öldürsün."

Bu sözlerdi.

Warner'ın yanımdan ayrılmadan önceki son sözleri.

Mekânın ortasına doğru ilerleyip J'nin karşısına geçi-

yor, J yaylanıp yüzüne doğru şiddetle bir hamle yapmakta tereddüt etmiyor.

Warner engel oluyor.

J tekrar yaylanıyor. Warner engel oluyor. J tekme savuruyor. Warner savuşturuyor.

J'ye karşı dövüşmüyor.

Sadece ona uyum sağlıyor, her hareketine. Önceden tahmin edip hamlelerini karşılıyor. Bana, Anderson'la Sığınak'taki savaşını hatırlatıyor – babasına hiç karşılık vermiyor sadece kendini savunuyordu. Babasını delirtmeye çalıştığı çok açıktı.

Fakat bu...

Bu farklı. Bundan zevk almadığı belli. Onu delirtmeye çalışmıyor ve kendini savunmaya da çalışmıyor. Onunla, *onun* için savaşıyor. Onu korumak için.

Bir şekilde onu kurtarmak için.

Ve bunun işe yarayıp yaramayacağına dair hiçbir fikrim yok.

J yumruklarını sıkıp haykırıyor. Duvarlar sarsılıyor, döşeme yarılmaya devam ediyor. Tökezliyorum, bir masaya tutunuyorum.

Orada aptal aptal durmuş, ne yapmam gerektiğine, nasıl yardım edebileceğime dair bir yol bulmak için beynimi zorlarken...

"Vay canına," diyor Nazeera. "Ne haltlar dönüyor burada böyle?"

İçimi derhal sıcak bir rahatlama duygusu sarıyor. Görünmez bedenini kollarıma alıp, göğsüme yaslayıp bir daha bırakmama dürtüme karşı koymaya çalışıyorum.

Kayıtsızmış gibi davranıyorum.

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyorum. "Bizi nasıl buldun?"

"Sistemleri hack'lemiştim, bilmem hatırladın mı? Sizi kameralarda gördüm. Ayrıca pek de sessiz sayılmazsınız."

"Tamam. İyi tespit."

"Hey, bu arada haberlerim var, çocukla..." Birden duruyor, cümlesini tamamlamıyor. Bir an geçince, yavaşça soruyor:

"Babamı kim öldürdü?"

Mideme taş oturuyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Warner yaptı."

"Ha."

"İyi misin?"

Nefes verdiğini duyuyorum. "Bilmiyorum."

J tekrar haykırıyor, kafamı kaldırıp bakıyorum.

Gözü dönmüş vaziyette.

Bu mesafeden bile sinirli olduğunu görebiliyorum. Güçlerini doğrudan Warner'ın üzerinde kullanamıyor ve Warner, herhangi bir avantaja sahip olunmadan yenilemeyecek kadar iyi bir dövüşçü. Çareyi ona çok büyük ve ağır nesneler fırlatmakta buluyor. Eline ne geçerse. Tıbbi malzemeler. Duvar parçaları.

Bu iyi bir durum değil.

"Buradan çıkartamadım," diyorum Nazeera'ya. "Kalmak istedi. Ona yardım edebileceğini düşünüyor."

Nazeera iç geçiriyor. "Bırakalım denesin. Beklerken bana yardımcı olabilirsin."

Bir an için görünmez olduğunu unutup, yüzüne bakmak için istemsizce dönüyorum. "Yardım, ne konuda?"

"Diğer çocukları buldum," diyor. "O yüzden o kadar

uzun süre yoktum. Sizin için erişim yetkisi sağlamak sandığımdan kolay oldu. Öyle olunca, kameraları daha derinlemesine hack'leyebilmek için orada kaldım ve diğer başkomutan çocuklarını nerede sakladıklarını buldum. Fakat durum hiç hoş değil. Bir yardım eline ihtiyacım var."

Warner'a son bir göz atmak üzere başımı kaldırıyorum.

Ve J'ye.

Fakat yoklar.

~~ELLA~~
JULIETTE

Koş Juliette

koş

daha hızlı, kemiklerin kırılana, dizlerin ayrılana ve kasların eriyene kadar koş

Koş koş koş

Arkandan gelen ayakların seslerini duymayana kadar

Düşüp ölene kadar koş

Seni yakalamalarından önce kalbinin durmasını sağla. Sana dokunmalarından önce.

Koş, dedim.

Kelimeler zihnimde kendiliğinden beliriyor. Nereden geldiklerini bilmiyorum ve onları neden bildiğimi bilmiyorum fakat o sözleri, kafam bir karmaşanın içinde boğulmuş vaziyette, botlarımla zemini döverek giderken kendime söylüyorum. Biraz önce ne olduğunu anlayamıyorum. Bana ne oluyor, anlamıyorum. Artık hiçbir şey anlamıyorum.

O çocuk çok yakınımda.

Tahmin ettiğimden daha hızlı hareket ediyor, şaşırdım. Hamlelerimi karşılamasını beklemiyordum. Bana bu kadar kolay karşı koymasını beklemiyordum. Güçlerime karşı bir şekilde bağışıklığı olmasına şok oldum. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Anlamıyorum. Beynimi zorluyorum, böyle bir şeyin nasıl olabildiğini –bu anormal durumdan benim sorumlu olup olmadığımı– çaresizce anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şeyi anlamlandıramıyorum. Onun varlığını. Tavrını. Dövüşme şeklini.

Yani aslında: dövüşmüyor.

Dövüşmeyi istemiyor bile. Oldukça iyi eşleştiğimiz çok belli olmasına rağmen beni yenmek gibi bir isteği varmış gibi durmuyor. Kendini savunmak için gerekli temel çabayı gösterip beni sadece savuşturuyor ve buna rağmen onu hâlâ öldüremedim.

Onda bir tuhaflık var. Bana rahatsızlık veren bir şey. Beni huzursuz eden.

Ona başka bir masa fırlattığımda gözden kayboldu ve o zamandan beri koşuyor.

Tuzak gibi duruyor.

Bunu biliyorum ama onu bulmaya kendimi mecbur hissediyorum. Karşısına çıkmaya. Onu yok etmeye.

Onu bir anda laboratuvarın dibinde bir yerde görüyorum, beni öfkelendiren umursamaz bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor. İleri atılıyorum ama o hızla harekete geçip yanındaki bir kapıdan kayboluyor.

Bu bir tuzak, diye hatırlatıyorum kendime.

Sonra da tuzak olması önemini yitiriyor. Onu bulmam

emredildi. Öldürmem. Daha iyi olmam gerekiyor. Daha akıllı.

Böylece onun peşinden gidiyorum.

O çocukla ilk karşılaştığımdan beri –ilk dövüşmeye başladığımız andan beri– tüm bedenimi dolaşan baş döndürücü hisleri görmezden geldim. Tenimin aniden alevlenişini, ellerimin titremesini inkâr etmeye çalıştım. Fakat yeni bir mide bulantısı dalgası beni neredeyse sersemletince, artık korkumu inkâr edemiyorum:

Bende bir sorun var.

Altın saçlarına bir kez daha göz atıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor sonra açılıyor, kalbim yavaşlıyor. Kaslarım bir an için kasılıyor. İçimde tırmanan, titreyen, yumruğunu ciğerlerime bastıran bir korku var ve ben buna bir anlam veremiyorum. Bu duygunun değişmesini ümit etmeye devam ediyorum. Yok olmasını. Kaybolmasını. Ama dakikalar geçip de belirtilerde hiçbir hafifleme olmayınca, paniklemeye başlıyorum.

Yorgun değilim, hayır. Bedenim çok güçlü. Bunu hissedebiliyorum –kaslarımı hissedebiliyorum, gücünü, dengesini– saatlerce bu şekilde dövüşmeye devam edebileceğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Günlerce. Yenilirim diye endişelenmiyorum, yıkılırım diye endişelenmiyorum.

Beni endişelendiren kafam. Kafam karışık. Belirsizlik içime sızıyor, zehir gibi yayılıyor.

İbrahim öldü.

Anderson, ölü gibi.

İyileşecek mi? Ölecek mi? Onsuz ben kim olurdum? İbrahim bana ne yapmak istiyordu? Anderson'ın beni korumak istediği şey neydi? Öldürmem gereken çocuklar kim? İbra-

him onlardan neden benim arkadaşlarım olarak söz etti?

Sorularımın sonu yok.

Onları iptal ediyorum.

Bir dizi çelik masayı kenara itiyorum ve bir an için o çocuğun bir köşeden çıktığını görür gibi oluyorum. Öfke içimde patlıyor, beynime bir doz adrenalin pompalıyor, yenilenen bir kararlılıkla zihnimi odaklayıp tekrar koşmaya başlıyorum. Loş bir şekilde aydınlatılmış mekânda hızla hareket edip sonsuz bir tıbbi gereçler denizinin arasında ilerliyorum. Durduğumda mekâna sessizlik çöküyor.

O kadar kusursuz bir sessizlik ki, âdeta ölüm sessizliği.

Kendi etrafımda dönüp bakınıyorum. Çocuk gitmiş. Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırpıştırıyorum, mekânı tararken nabzım yenilenen bir korkuyla hızlanıyor. Saniyeler geçiyor, dakikalar geçmiş, saatler geçmiş gibi hissettiren anlara dönüşüyor.

Bu bir tuzak.

Laboratuvarda tam bir sükûnet hâkim –ışıklar loş– sessizlik sürdükçe rüyada olup olmadığımı merak etmeye başlıyorum. Bir anda kendimi paranoyak gibi hissediyorum, kararsız. Sanki o çocuk benim hayal gücümün bir ürünü. Sanki bunların hepsi garip bir kâbus ve belki yakında uyanacağım ve Anderson yine ofisinde olacak ve İbrahim hiç tanışmadığım bir adam olacak ve yarın sudaki kapsülümde uyanacağım.

Belki, sanırım, bu sadece başka bir test.

Bir simülasyon.

Belki Anderson son bir kez daha sadakatimi deniyor. Belki görevim bir yere ayrılmamak, bana emrettiği gibi

kendimi sakınmak ve yoluma çıkan herkesi yok etmek. Ya da belki...

Dur.

Bir hareket hissediyorum.

Neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir hareket. O kadar yumuşak bir hareket ki, esinti olduğu düşünülebilir, bir tek şey dışında:

Bir kalp atışı duyuyorum.

Burada biri var, hareketsiz biri, sinsi biri. Dikleşiyorum, duyularım keskinleşiyor, kalbim deli gibi atıyor.

Burada biri var burada biri var burada biri var...

Nerede?

Orada.

Bir rüyadan çıkmışçasına beliriyor, önümde bir heykel gibi dikiliyor, soğuk bir çelik gibi hareketsiz. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, yeşil gözler, deniz camı rengi, seladon porseleni rengi.

Yüzünü görme fırsatım olmamıştı.

Bu şekilde değil.

Onu incelerken –beyaz gömleğini, yeşil ceketini, altın saçlarını– kalbim hızla çarpıyor. Cildi porselen gibi. Kıpırdamıyor, bir an için, seraptan başka bir şey olmadığı konusunda haklı olduğuma emin oluyorum. Bir program.

Bir hologram.

Anlamak için uzanıyorum, parmak uçlarım boynunun açıkta kalan kısmına değiyor ve keskin, titrek bir nefes alıyor.

O zaman gerçek.

Emin olmak için elimi yanağına koyuyorum, kalbinin

avucumun altında deli gibi attığını hissediyorum. Hızlı, şimşek hızıyla.

Şaşırarak bakıyorum.

Geriliyor.

Düzensiz bir nefes daha veriyor ama bu sefer kendini kontrol etmek için önlem alıyor. Bir adım geriye gidiyor, kafasını sallıyor, gözlerini tavana dikiyor.

Gergin değil.

Üzgün.

Onu şimdi öldürmeliyim, diye düşünüyorum. *Onu şimdi öldürmek.*

Bir bulantı dalgası beni o kadar sert vuruyor ki neredeyse yere düşüyorum. Çelik bir masaya tutunarak öne doğru birkaç titrek adım atıyorum. Parmaklarım soğuk metalin kenarını kavrıyor ve bekliyorum, dişlerimi sıkarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Bir sıcak dalgası vücudumu sarıyor.

Isı, acı veren ısı, ciğerlerime baskı yapıyor, kanıma doluyor. Dudaklarım aralanıyor. Susuz kalmış hissediyorum. Kafamı kaldırıp bakıyorum, tam önümde duruyor ve ben hiçbir şey yapmıyorum. Gırtlağının hareketini izlerken hiçbir şey yapmıyorum.

Gözlerimle onu yerken hiçbir şey yapmıyorum.

Bayılacak gibiyim.

Çenesinin keskin çizgisini inceliyorum, boynuyla omuzlarının birleştiği yerdeki hafif çıkıntıyı. Dudakları yumuşak görünüyor. Elmacıkkemikleri çıkık, burnu sivri, altın kaşları kalın. İnce ince üretilmiş. Güzel, güçlü el-

ler. Kısa, temiz tırnaklar. Sol serçe parmağında yeşim taşından bir yüzük taşıdığını fark ediyorum.

İç geçiriyor.

Ceketini çıkarıp silkeliyor, dikkatlice yanındaki sandalyenin arkalığına yerleştiriyor. Altında sadece basit beyaz bir tişört var, çıplak kollarının âdeta yontulmuş hatları loş ışığın altında dikkat çekiyor. Ağır ağır hareket ediyor, hareketleri aceleci değil. Yürümeye başlayınca onu izliyorum, şeklini inceliyorum. Hareketlerinin çok hoş olduğunu fark etmek beni şaşırtmıyor. Ona hayran oluyorum, vücuduna, ölçülü adımlarına, teninin altından belli olan kaslarına. Benim yaşımda duruyor, belki biraz daha büyük fakat bana bakışında öyle bir şey var ki, onu ikimizin yaşının toplamından daha büyük gösteriyor.

O her ne ise hoşuma gidiyor.

Bu durum karşısında ne yapmam gerektiğini düşünüyorum, tüm bu olanlar karşısında. Bu sahiden bir test mi? Eğer öyleyse neden böyle biri yollandı? Neden bu kadar hoş bir yüz? Neden bu kadar mükemmel yontulmuş bir vücut?

Bundan keyif almam mı gerekiyor?

Bu düşünce içimde tuhaf, heyecan verici bir his uyandırıyor. Eskiden kalma bir şey. Harika bir şey. Onu öldürmek zorunda olmam çok kötü, diye düşünüyorum. Ve zihnimdeki hararet, sersemlik, açıklanamaz uyuşukluk beni...

"Seni nerede yaptılar?" demeye zorluyor.

İrkiliyor. İrkileceğini hiç düşünmemiştim. Fakat dönüp bana baktığında kafası karışmış görünüyor.

Açıklama yapıyorum: "Alışılmadık derecede güzelsin."

Gözleri kocaman açılıyor.

Dudakları aralanıyor sonra birleşiyor, oluşan kıvrımın titremesi beni şaşırtıyor. Onu şaşırtıyor.

Gülümsüyor.

Gülümsüyor ve ben bakakalıyorum – iki gamze, dümdüz dişler, parlayan gözler. Anlaşılmaz bir sıcaklık aniden tenime yayılıyor, alev alev yanıyorum. Aşırı derecede sıcaklıyorum. Ateşim çıkıyor.

"Demek *buradasın*," diyor sonra da.

"Kim?"

"Ella," diyor, sesini kısıyor. "Juliette. Gittiğini söylediler."

"Gitmedim," diyorum ellerim titreyerek. Kendimi toparlıyorum. "Ben Juliette Ferrars, Kuzey Amerika kumandanının baş askeri. Sen kimsin?"

Biraz yaklaşıyor. Bana bakarken gözleri koyulaşıyor ama gerçek bir karanlık yok onlarda. Daha dik durmaya çalışıyorum. Daha düz durmaya. Bir görevim olduğunu hatırlatıyorum kendime, saldırıya geçmemin, bana verilen emirleri yerine getirmemin tam zamanı olduğunu. Belki ben...

"Aşkım," diye fısıldıyor.

Tenime bir sıcaklık yayılıyor. Acı, zihnime baskı yapıyor, gözden kaçırdığım bir şey olduğuna dair belli belirsiz bir hisse kapılıyorum. İçimde tozlanmış bir duygu titreşiyor, onu öldürüyorum.

Bir adım öne geliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor. Aklımdan, parmaklarını kırmak geçiyor. Bileklerini koparmak. Kalbim deli gibi çarpıyor.

Kıpırdayamıyorum.

"Dokunma bana," diyorum nefesim kesilerek.

"Neden?"

"Çünkü seni öldüreceğim."

Nazikçe başımı geriye doğru eğiyor, elleri sahiplenici, ikna edici. Kaslarıma bir ağrı saplanıyor, beni yerime sabitliyor. Gözlerim istem dışı kapanıyor. Onu içime çekiyorum, ağzıma lezzetli bir tat doluyor –taze hava, çiçek kokusu, sıcaklık, mutluluk– ve burada daha önce bulunduğumuza, bunu daha önce yaşadığıma, onu önceden tanıdığıma dair, olabilecek en tuhaf fikre kapılıyorum. Sonra nefesini tenimde hissediyorum ve o his...

sarhoş edici,

kafa karıştırıcı.

İşin içinden çıkamıyorum, çaresizlik içinde amacımı belirlemeye, düşüncelerimi odaklamaya çalışıyorum, o hareket ettiğinde dünya yan yatıyor, dudakları çenemde dolaşıyor ve ben, beni şaşırtan çaresiz, istemsiz bir ses çıkarıyorum. Tenim alevleniyor, yanıyor. Bu bildik sıcaklık kanıma geçiyor, aniden ateşim yükseliyor, yüzüm kızarıyor.

"Seni..."

Konuşmaya çalışıyorum fakat boynumu öpünce nefesim kesiliyor, yüzüm hâlâ ellerinin arasında. Nefes alamıyorum, kalbim güm güm atıyor, kafam güm güm atıyor. Bana, beni tanıyormuş gibi dokunuyor, ne istediğimi bilir gibi, neye ihtiyaç duyduğumu bilir gibi. Delirmek üzereyim.

Nihayet, "Seni tanıyor muyum?" diye sormayı başardığımda kendi sesimi tanıyamıyorum.

"Evet."

Kalbim hopluyor. Cevabının yalınlığı beynimi âdeta boğuyor. Doğru söylüyor gibi. Bu elleri tanıdığım, bu ağzı, bu gözleri tanıdığım doğru sanki.

Gerçek sanki.

"Evet," diyor tekrar, duygu yüklü kısık bir sesle. Ellerini yüzümden çekiyor ve onların yokluğuyla kendimi kaybolmuş hissediyorum, o sıcaklığı arıyorum. Anlamadığım bir şeyi sormak için farkında olmadan ona daha fazla yaslanıyorum. Elleri gömleğimin altına kayıyor, avuçları sırtıma dokunuyor, ani ten teması bedenimi ateşliyor.

Patlamaya hazır hissediyorum.

Kendimi, ölümüme neden olabilecek bir şeye tehlikeli bir şekilde yakın hissediyorum ve yine de içgüdülerimle kör olmuş, kalbimin şiddetli atışları dışındaki her sese sağırlaşmış halde, hâlâ ona yaslanmaya devam ediyorum.

Geri çekiliyor, sadece iki santim.

Elleri hâlâ gömleğimin altında, çıplak kolları çıplak tenimi sarmış, ağzı ağzımın üzerinde, aramızdaki sıcaklık her an tutuşmayla sonuçlanabilir. Beni daha yakınına çekiyor ve ben bir iniltiyle karşılık veriyorum, bedeninin sert hatları benimkine gömüldüğünde aklım başımdan gidiyor. Kokusu, teni, nefesi her yerimde. Ondan başka bir şey görmüyorum, ondan başka bir şey hissetmiyorum, elleri bedenimde dolaşıyor, ciğerlerim onun özenli ama keskin dokunuşları altında eziliyor. Kendimi duygularıma bırakıyorum, elleri karnımı, sırtımın bir bölümünü okşuyor. Alnını benimkine yaslıyor ve ben parmak uçlarımda yükseliyorum, bir şey istemek için, bir şey dilenmek için...

"Ne," diyorum nefes nefese, "ne oluyor..."

Beni öpüyor.

Yumuşak dudaklar, heyecan dalgaları. Duygular, zihnimdeki boşlukları dolduruyor. Ellerim titremeye başlıyor. Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki, ağzımı aralayıp

beni içine aldığında hareketsiz kalmayı güçlükle başarıyorum. Tadı nane gibi, yaz gibi, güneş gibi.

Fazlasını istiyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, kendime çekiyorum, genzinden çıkan yumuşak, çaresiz ses beynime doğrudan bir zevk dalgası gönderiyor. Bir elektrik akımının yarattığı sıcaklıkla, yükseliyorum, kendi dışıma çıkıyorum. Yüzüyor gibi hissediyorum, bedenime mükemmel bir şekilde uyan eskiden kalan bir kalıba girerek bu tuhaf ana teslim oluyorum.

Aşırı heyecanlıyım, daha fazlasını öğrenme ihtiyacı duyuyorum, nedenini anlayamadığım bir ihtiyaç.

Birbirimizden ayrıldığımızda göğsü inip kalkıyor, yüzü kızarmış ve...

"Bana geri dön, aşkım. Geri dön," diyor.

Hâlâ nefes almakta zorlanıyorum, umutsuzca gözlerinde cevap arıyorum. Açıklama. "Nereye?"

"Buraya," diye fısıldıyor, elimi alıp kalbine bastırarak. "Eve."

"Fakat ben..."

Gözümde ışıklar çakıyor. Yarı körleşmiş bir halde geriye doğru sendeliyorum, rüyada gibiyim, unutulmuş bir hatıradaki sevgiyi yeniden yaşıyor gibiyim ve bu, dindirilmeyi isteyen bir acı gibi, dumanı tüten bir tavanın buzlu suya tutulması gibi, çok sıcak bir gecede yangılı bir yanağın serin bir yastığa yaslanması gibi bir his. Sıcaklık toplanıyor, gözlerimin arkasında birikiyor, görüşümü bozuyor, sesleri belirsizleştiriyor.

Buraya.

Bu.

Kemiklerimiz birbirine dolanmış. Burası benim evim.

Ani, şiddetli bir titremeyle kendime geliyorum, tuhaf ve kararsız hissediyorum. Ona bakıyorum, kalbim sıkışıyor, ciğerlerim solumak için savaşıyor. O da bana bakıyor, gözleri ışıkta bir an için öyle açık bir yeşile dönüyor ki, insana bile benzemiyor.

Başıma bir şeyler oluyor.

Acı, kanımda birikiyor, kalbimin etrafında kemikleşiyor. Kendimi kendimle savaşta gibi hissediyorum, kaybetmiş ve yaralanmış. Belirsizlik zihnimi bulandırıyor. "Adın ne senin?" diye soruyorum.

Bir adım öne geliyor, o kadar yaklaşıyor ki dudaklarımız birbirine değiyor. Kısmen. Nefesi tenime fısıldıyor, sinir uçlarım uğulduyor, alevleniyor.

"Adımı biliyorsun," diyor yavaşça.

Kafamı sallamaya çalışıyorum. Çenemi yakalıyor.

Bu sefer özenli davranmıyor.

Bu sefer ümitsizce saldırgan. Bu sefer beni öptüğünde sert öpüyor, ondan bana dalgalar halinde ısı yayılıyor. Tadı, maden suyu ve tatlı bir şey gibi, keskin bir şey.

Afallıyorum. Heyecan duyuyorum.

Benden ayrıldığında titriyorum, ciğerlerim titriyor, nefesim titriyor, kalbim titriyor. Tişörtünü çıkarıp yere fırlatırken onu rüyadaymışım gibi seyrediyorum. Ve sonra tekrar geliyor, geri geliyor, beni çekip kollarına alıyor ve beni öyle bir öpüyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Beni kucaklayıp kaldırıyor, uzun, çelik masaya oturtuyor. Metalin soğukluğu pantolonumun kumaşından sızıyor, kızışmış tenimi ürpertip tüylerimi diken diken edi-

yor, nefesim kesiliyor, bacaklarımı iki yana ayırıp, ağzımı ağzıyla örttüğünde gözlerim kapanıyor. Ellerimi alıp göğsüne koyuyor, parmaklarımı çıplak gövdesi boyunca dolaştırıyor, çaresiz kesik bir ses çıkarıyorum, zevk ve acı beni şaşırtıyor, felç ediyor.

Gömleğimin düğmelerini çözüyor, usta elleri boynumu, yanaklarımı, ağzımı, gerdanımı öperken bile hızla hareket ediyor. Öpücükleri vücudumdan aşağı kayıp, araştırıp, keşfederken haykırıyorum. Gömleğimi iki yana doğru sıyırıyor, ateşli ağzı hâlâ tenimde ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor, çıplak göğsünü benimkine yapıştırıyor ve kalbim infilak ediyor.

İçimde bir şey çatırdıyor.

Kopuyor.

Gırtlağımdan ani kırık bir hıçkırık fırlıyor. Beklenmedik gözyaşları gözlerimi yakıyor, yüzümden akarken beni şaşırtıyor. İçimde bilinmeyen bir duygu yükseliyor, kalbimi dolduruyor, kafamı karıştırıyor. Beni inanılmayacak derecede yakınına çekiyor, vücutlarımız birbirine lehimleniyor. Ve sonra alnını köprücük kemiğime yaslıyor, "Geri gel," derken tüm vücudu duygularının şiddetiyle titriyor.

Kafam âdeta kum dolu, ses dolu, duygular kafamı allak bullak ediyor. Bana ne olduğunu anlamıyorum, bu acı nedir anlamıyorum, bu inanılmaz zevk nedir anlamıyorum. Gözyaşlarım tenine akıyor, o sadece beni kendine daha çok çekiyor, duygular kemiklerime, ciğerlerime işleyene kadar kalplerimizi birbirine yapıştırıyor. Kendimi o ana hapsetmek istiyorum, onu içime çekmek istiyorum, kendimi kendimden çekip çıkarmak istiyorum ama bir terslik var, engellenmiş bir şey, tıkanmış bir şey...

Kırılmış bir şey.

Algım yumuşak dalgalar halinde açılıyor, teoriler kafam karışana dek bilincimin kıyılarında üst üste biniyor. Farkındalık.

Korku.

"Adımı biliyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Beni hep tanıyordun, aşkım. Ben seni hep tanıyordum. Ve ben... ben sana o kadar çok âşığım ki..."

Acı kulaklarıma ilerliyor.

Birikiyor, yayılıyor, baskı yaparak zirveye ulaşıyor, öyle keskin hale geliyor ki kalbimi durduran bir işkenceye dönüşüyor.

İlk olarak sağırlaşıyorum, kaskatı oluyorum. İkinci olarak körleşiyorum, gevşiyorum.

Üçüncü olarak da kalbim yeniden atmaya başlıyor.

Neredeyse boğulmama neden olan ani, korkutucu bir soluk almayla hayata dönüyorum, kulaklarıma kan doluyor, gözlerime, burnumdan akıyor. Tadı ağzıma geliyor, kendi kanım ağzıma gelince anlamaya başlıyorum: İçimde bir şey var. Zehirli bir şey. Bir kavga. Yanlış bir şey yanlış bir şey *yanlış* bir şey

Ve sonra sanki kilometrelerce uzaktan, kendi haykırışımı duyuyorum.

Dizlerimin altındaki seramikler soğuk, pürüzlü derzler eklemlerimi acıtıyor. Sessizliğin içine haykırıyorum, güç gücü oluşturuyor, elektrik, kanımı şarj ediyor. Zihnim kendisinden ayrılıyor, zehirli şeyi tanımlamaya çalışıyor, içimde yaşayan o paraziti.

Onu öldürmeliyim.

Kendi enerjimi zorla içeri yönlendirmek için haykırı-

yorum, içeride oluşan patlayıcı enerji kulaklarımın zarını parçalayana kadar haykırmaya devam ediyorum. Kulaklarımdan kan gelip boynuma doğru aktığını hissedene kadar haykırıyorum, laboratuvardaki lambalar patlamaya başlayıp kırılana kadar haykırıyorum. Dişlerim kanayana, altımdaki döşeme çatlayana, dizlerim yarılmaya başlayana dek haykırıyorum. İçimdeki canavar ölmeye başlayana kadar haykırıyorum.

Ve ancak o zaman...

Ancak kendimden bazı küçük parçaları öldürdüğüme emin olunca yere yığılıyorum.

Boğulur gibiyim, öksürerek kan kusuyorum, harcadığım çabadan göğsüm inip kalkıyor. Mekân dönüyor, gidip geliyor.

Alnımı soğuk zemine dayıyorum, bulantı dalgasına karşı koymaya çalışıyorum. Ve sonra sırtımda bildik güçlü bir elin varlığını hissediyorum. Dayanılmaz bir acıyla kafamı yavaşça kaldırmayı başarıyorum.

Önümde bulanık bir altın rengi belirip kayboluyor.

Gözlerimi bir kez açıp kapatıyorum, iki kez, kollarımı dayayıp kalkmaya çalışıyorum fakat bileklerimde oluşan keskin, yakıcı acı beni neredeyse kör ediyor. Aşağıya doğru bakıyorum, puslu garip görüntüyü inceliyorum. Yine gözlerimi kırpıştırıyorum. On kez daha kırpıştırıyorum.

Gözlerimi sonunda odaklıyorum.

Sağ kolumun iç tarafındaki derim yarılıyor. Kan tenime bulaşıyor, yere damlıyor. Taze açılmış yaranın içinden, kenarları parçalanmış etime doğru çıkıntı yapan dairesel çelik bir nesneden, yanıp sönen mavi bir ışık yayılıyor.

Son bir gayretle, yanıp sönen mekanizmayı kolumdan koparıyorum, o canavarın son kalıntısını. Titreyen parmaklarımın arasından kayıyor, yere düşüp tıngırdıyor.

Ve bu sefer kafamı kaldırıp baktığımda, yüzünü görüyorum.

"Aaron," diyorum nefesim kesilerek.

Dizlerinin üzerine çöküyor.

Kan içindeki vücudumu kollarına alıyor ve ben orada dağılıyorum, boşalıyorum, hıçkırıklarım göğsümü parçalıyor. Acı artıp doruğa çıkana kadar ağlıyorum, başım zonklayana ve gözlerim şişene kadar ağlıyorum. Yüzümü boynuna gömerek, parmaklarımla sırtını oyarak ağlıyorum, çaresizce tutunuyorum. Emin olmak için.

Beni sessizce, bırakmamacasına tutuyor, kanımla ve kemiklerimle, gözyaşlarım hafifliyor, titremeye başlıyorum, bırakmıyor. Titreyen vücudumu sıkıca tutuyor, gözyaşlarım yeniden akmaya başlayınca daha da kendine çekiyor, kollarının arasındayken saçımı okşuyor ve her şeyin, her şeyin düzeleceğini söylüyor.

KENJI

Görevim kapının dışında nöbet tutmaktı, ki bu başta iyi bir şey gibi görünüyordu –kurtarma operasyonunda destek olmak bakımından vesaire– fakat başkomutan çocuklarının garip aşırı bir uyku durumunda tutulmasına neden olan bilgisayarları hack'lemekte olan Nazeera'yı korumak için dışarıda bekledikçe, daha kötü şeyler olmaya başlıyor.

Bulunduğumuz yer dağılıyor.

Abartısız.

Tavandaki lambalar cızırdayıp kıvılcım saçmaya başlıyor, heybetli merdivenler gıcırdamaya başlıyor. Elli katlı binanın iki yanındaki devasa pencereler çatlamaya başlıyor.

Doktorlar bağırarak kaçıyor. Alarm ışıkları deli gibi yanıp sönüyor, sirenler bangır bangır çalıyor. Robotik bir ses hoparlörlerden dünyanın en olağan şeyiymiş gibi kriz durumu anonsu yapıyor.

Şu anda ne olup bittiğine dair bir fikrim olmasa da tahmin yürütmem gerekse bunun Emmaline'le ilgili bir

durum olduğunu söylerdim. Ama burada kapıda durup, kazayla ezilmemek için kendimi sağlama almam ve olan bitenin sona ermesini beklemem gerekiyor. Sorun şu ki, bunun mutlu bir son mu acı bir son mu olacağını bilmiyorum...

Herkes için.

Ayrıldığımızdan beri Warner'dan ses yok ve bu durumu aklıma getirmemek için kendimi gerçekten çok zorluyorum. Onun yerine, üç başkomutan öldürmeyi başarmış olmamız –Evie'yi de sayarsak dört– ve Nazeera'nın dahiyane hack'leme operasyonunun başarıya ulaşması gibi, bugün olan iyi şeylere odaklanmayı tercih ediyorum; o olmasaydı bu kadar gelişme kaydetmemiz hiçbir şekilde mümkün olmazdı.

Havalandırma kanalında bir süre kaldıktan sonra Warner ve ben tesisin kalbinin ortasına düşmeyi başardık. Merkeze ulaşınca kameralardan kurtulmak kolaylaştı; odalar birbirine daha yakındı ve daha yüksek güvenlikli alanların daha fazla güvenlik erişim noktası olmasına rağmen, bunlardan bazılarında daha az kamera var. Öyle olunca da belli açılardan kaçındığımızda, kameralar bizi fark etmedi ve Nazeera'nın bizim için oluşturduğu sahte geçiş izniyle kolayca geçiş yaptık. Çok önemli bir bilim insanını istemeden öldürdükten sonra doğru yere –tüm başkomutanların bulunduğu yere– onun sayesinde ulaştık.

İbrahim'le Anderson'ı onun sayesinde ortadan kaldırabildik. Ve Warner onun sayesinde Robo J ile bir yerde bir arada. Bu durumla ilgili nasıl hissetmeliyim, gerçekten bilmiyorum. J'nin bir daha asla geri gelmeyebilece-

ği gerçeğini tam anlamıyla aklıma getirmemeye çalıştım, en iyi arkadaşımı bir daha göremeyebileceğim gerçeğini. Bunu çok fazla düşününce nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum ve şu sıra nefes alamamayı göze alamam. Henüz değil.

Bu yüzden bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Fakat Warner...

Warner bu durumdan ya canlı ve mutlu çıkacak ya da inandığı şey uğruna ölecek.

Ve benim elimden gelen hiçbir şey yok.

Sorun şu ki, onu bir saatten fazladır görmedim ve bu ne anlama geliyor, hiçbir fikrim yok. İyi anlama da geliyor olabilir, gerçekten kötü anlama da. Bana planından hiç bahsetmedi –ne kadar şaşırtıcı– dolayısıyla J'yi yalnız yakaladığında ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Ayrıca şu anda hayatta olup olmadığını merak eden küçücük bir parçam olduğunu da itiraf etmeliyim.

Sağır edici bildik bir gümbürtü düşüncelerimi bölüyor.

Yukarı, sesin kaynağına bakıyorum ve tavanın çökmekte olduğunu fark ediyorum. Çatı, parçalara ayrılıyor. Duvarlar yıkılmaya başlıyor. İçinde tarih öncesinden kalmaymış gibi görünen devasa bir ağacın bulunduğu bir iç avlunun etrafını çeviren uzun dolambaçlı koridorların çelik korkulukları anlayamadığım bir nedenle erimeye başlıyor. Avludaki ağacın eş zamanlı olarak alev aldığını görüyorum, alevler şaşırtıcı bir hızla yükseliyor. Çıkan duman kıvrılarak üzerime doğru geliyor, salonları kaplıyor, etrafa bakarken kalbim hızla çarpıyor, paniğim gitgide artıyor. Kimin duyacağına aldırmadan kapıya güm güm vurmaya başlıyorum.

Sıçtığımın dünyasının sonu geliyor.

Nazeera'ya bağırıyorum, dışarı gelmesi için yalvarıyorum, çok geç olmadan buradan çıkmamız için. Öksürüyorum, ciğerlerime duman doluyor, çaresiz bir halde sesimi duymasını ümit ediyorum ve birden...

Kapı sert bir şekilde açılıyor.

Şiddetinden geriye doğru savruluyorum, yanan gözlerimi kaldırdığımda Nazeera'yı görüyorum. Nazeera, Lena, Stephan, Haider, Valentina, Nicolas ve Adam.

Adam.

Ondan sonra ne olduğunu tam olarak anlatmam zor. Çok fazla bağrışma var. Çok fazla koşuşturma. Stephan ufalanan bir duvarda yumruğuyla düzgün bir delik açıyor ve Nazeera hep birlikte özgürlüğe uçmamıza yardım ediyor. Her şey hayal meyal, büyük bir hızla gelişiyor.

Rüyada gibiyim. Gözlerim batıyor, yaşlar akıyor.

Yangından dolayı ağlıyorum, sanırım. Isı, gökyüzü, harlı alevler her şeyi yok ediyor.

Okyanusya'nın başkentinin –480 dönümün hepsi– alevler içinde havaya uçmasını izliyorum.

Ve onunla birlikte Warner ile Juliette'in.

ELLA
(JULIETTE)

İlk işimiz Emmaline'i bulmak oluyor.

Zihnimden ona ulaşıyorum ve o da hemen karşılık veriyor. Isı, sıcak parmaklar kemiklerimin etrafına kıvrılıyor. Kalbimin içinde hayat buluyor. O her zaman buradaydı, her zaman benimle.

Şimdi anlıyorum.

Hayatımı kurtaran anların kardeşimin hediyeleri olduklarını şimdi anlıyorum, ancak kendini harap ederek verebildiği hediyeler. Şu anda iki hafta öncesine göre çok daha zayıf çünkü beni hayatta tutabilmek için kendinden çok fazla şey verdi. Onların, kalbime ulaşmak için yaptıklarına engel olmak adına. Ruhuma.

Artık her şeyi hatırlıyorum. Zihnim yepyeni bir şekilde açıldı, daha önce hiç olmadığı kadar netleşti. Her şeyi görüyorum. Her şeyi anlıyorum.

Onu bulmak çok vaktimi almadı.

Dağıttığım insanlar için, yol boyunca tuzla buz ettiğim duvarlar için özür dilemiyorum. Öfkem veya acım

için özür dilemiyorum. Tatiana ve Azi'yi görünce durmuyorum; durmak zorunda değilim. Bulunduğum yerden boyunlarını kırıyorum. Tek bir hareketle vücutlarını ikiye ayırıyorum.

Kardeşime ulaşınca, içimdeki ıstırap en yüksek düzeyine ulaşıyor. Tankının içinde pelte gibi, kurumuş bir balık, ölmekte olan bir örümcek gibi. En kuytu köşede büzülmüş, uzun siyah saçları büzüşük, sarkık bedenine dolanmış. Tankından hafif bir ses yayılıyor.

Ağlıyor.

Küçücük kalmış. Korkmuş. Bana, benim başka bir halimi çağrıştırıyor, zar zor hatırladığım bir kişiyi, hapse atılmış, kendini özgürleştirecek, dünyayı zapt edecek güce her zaman sahip olduğunu idrak edemeyecek kadar fazla ezilmiş genç bir kızı.

Ben bu lükse sahiptim.

Emmaline değil.

Görüntüsü beni darmadağın ediyor. Kalbim öfkeden, perişanlıktan çılgın gibi. Ona yaptıklarını düşündükçe...

Yapma

Yapmıyorum.

Derin, titrek bir nefes alıyorum. Kendimi toplamaya çalışıyorum. Aaron'ın elim tuttuğunu hissediyorum ve minnetle parmaklarını sıkıyorum. Burada olması beni yatıştırıyor. Yanımda olduğunu bilmek. Benimle olduğunu.

Her şeyime ortak olduğunu.

Ne istediğini söyle bana, diyorum Emmaline'e. *Her ne istiyorsan. Ne olursa olsun yapacağım.*

Sessizlik.

Emmaline?

İçime keskin, çaresiz bir korku giriyor.

Onun korkusu, benim değil.

Gözlerimin ardında karmakarışık algılar oluşuyor. Renk patlamaları, gıcırdayan metal sesleri... ve Emmaline'in paniği artıyor. Geriliyor. Omurgam boyunca inen bir vınlama hissediyorum.

"Sorun ne?" diyorum yüksek sesle. "Ne oldu?"

Burada

.

Burada

Muhallebi kıvamlı bedeni tankın içinde kayboluyor, derinlere dalıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Beni unuttun galiba."

Babam, odaya giriyor, uzun lastik çizmeleri hafifçe yere vuruyor. Dalağını parçalamak umuduyla kollarımı hemen öne uzatıyorum fakat atik davranıyor – çok hızlı hareket ediyor. Elinde tuttuğu kumandadaki tek bir küçük düğmeye basıyor, bedenim kıvranmaya başlamadan önce nefes alacak vakti zor buluyorum. Haykırıyorum, güçlü mor bir ışık gözlerimi kör ediyor, kafamı dayanılmaz derecede acı

veren küçük hareketlerle ancak çevirebiliyorum.

Aaron.

O ve ben, ikimiz burada donmuş durumdayız, tavandan yansıyan zehirli bir ışık banyosu yapıyoruz. Zor nefes alıyoruz. Kontrolsüz halde titriyoruz. Beynim hızla çalışıyor, kurtulmak için bir palan yapmaya, bir kaçış noktası bulmaya uğraşıyor.

"Küstahlığın beni çok şaşırttı," diyor babam. "Buraya öylece girebileceğini zannedip, kardeşinin intiharına eşlik edebileceğini düşünmen çok şaşırttı. Bunun bu kadar kolay olacağını mı zannettin? Bunun bedelinin olmayacağını mı zannettin?"

Ekranda bir şey çeviriyor ve vücudumu kontrolünü daha fazla ele geçiriyor, yerden havalandırıyor. Duyduğum acı kör edici. Gözlerimde çakan ışıklar, zihnimi sersemletiyor, düşünme yetimi uyuşturuyor. Havada asılı duruyorum, kafamı artık çeviremiyorum. Yerçekimi bedenimi bir itiyor bir çekiyor, uzuvlarım yırtılıp kopma tehdidi altında.

Bağırabilseydim, bağırırdım.

"Neyse, iyi ki buradasın. Bunu şimdi halledelim. Yeterince bekledik." Kafasını, kayıtsız bir şekilde Emmaline'in tankına doğru sallıyor. "Yeni bir konak bedene ne kadar ihtiyacımız olduğunu sen de gördün."

HAYIR

Kelime kafamın içinde bir çığlık gibi yankılanıyor.

Max kaskatı oluyor.

Kafasını kaldırıp bakıyor, belirli bir şeye değil, göz-

lerindeki öfkeyi zor kontrol ediyor. Onun da Emmaline'i duyduğunu o an anlıyorum.

Elbette duyuyor.

Emmaline tankını yumrukluyor, sesler çok hafif duyuluyor, sadece bu çabası bile onu yoruyor gibi. Yine de kendini zorlayıp öne doğru geliyor, çökmüş yanağı cama yaslanıyor.

Max duraklıyor, bocalıyor.

Hislerini saklamakta pek başarılı değil ve onun şu anki kararsızlığı rahatça fark ediliyor. Aklım karışmış halimle bile, hangimizle önce ilgilenmesi gerektiğine karar vermeye çalıştığını görebiliyorum. Emmaline tanka tekrar yumruk atıyor ama bu seferki daha hafif.

HAYIR

Kafamda yankılanan bir çığlık daha.

Bastırdığı bir iç çekişle Emmaline'de karar kılıyor.

Dönüp tanka doğru yürümesini izliyorum. Avcunu cama yaslıyor ve cam neon mavisi bir renge bürünüyor. Mavi ışık yayılıyor, tankın içinde dağılıyor ve açığa yavaş yavaş karmaşık bir dizi elektrik devresi çıkıyor. Bazı noktalardaki neon damarlar daha kalın, bazı noktalardakiler örgü şeklinde, çoğunlukla da inceler. Vücudumdaki kardiyovasküler sisteme benziyor.

Benim vücudumdaki.

İçimde bir şey canlanıyor. Mantık. Rasyonel düşünce. Burada kıstırılmış, acı çektirilerek, güçlerim üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığına dair kandırılmış durumdayım fakat bu doğru değil. Kendimi hatırlamak için zorla-

yınca, hissedebiliyorum. Enerjim hâlâ vınlayarak içimde dolaşıyor. Zayıf bir fısıltı halinde olsa da burada.

Acıyla, kafamı parça parça topluyorum.

Dişimi sıkıyorum, düşüncelerimi odaklıyorum, vücudumu kırılma noktasına gelene dek sıkıyorum. Gücümün birbirinden farklı tutamlarını yavaş yavaş bir araya getirip, can havliyle onlara tutunuyorum.

Ve daha da yavaş bir şekilde, elimi ışığın içinden geçiriyorum.

Bu girişimim, eklemlerimi, parmak uçlarımı açıyor. Kolumu hâlsiz bir şekilde, dayanılmaz acı veren kavisli bir hareketle başımın üzerine kaldırırken elimden taze kan damlıyor, bileğimden aşağıya dökülüyor.

Sanki uzak bir geçmişten, bir bipleme duyar gibi oluyorum.

Max.

Emmaline'in tankına yeni kodlar giriyor. Bunun onun için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi bir anlam olmadığını tahmin edebiliyorum.

Çabuk.

Çabuk, diyorum kendi kendime.

Çılgın gibi kolumu tekrar ışığın içinden geçirip, çığlık atacakken onu bastırıyorum. Parmaklarım teker teker açılıyor, her birinden zaten kanayan bileğime ve gözlerime kan damlıyor. Ellerim, avuçlarım tavana bakar şekilde açılıyor. Enerjimi ışığa doğru yönlendirirken taze kan yüz hatlarımdan kıvrıla kıvrıla aşağı süzülüyor.

Tavan çatırdıyor.

Aaron'la ben yere düşüyoruz sertçe. Bacağımda bir şeyin çatırdadığını duyuyorum, acı içimden çığlık atıyor.

Susturuyorum.

Lambalar zırıldayıp patlıyor, beton tavan çökmeye başlıyor. Max dönüyor, elimi öne doğru uzatırken yüzüne korku doluyor.

Elimi yumruk yapıyorum.

Emmaline'in tankı şiddetli bir gürültüyle çatlıyor.

"HAYIR!" diye bağırıyor Max. Kan ter içinde, uzaktan kumandayı laboratuvar önlüğünden çıkararak artık işe yaramayan düğmelerine basıyor. "Hayır! Hayır, *hayır*..."

Cam homurdanarak öfkeli bir esnemeyle yarılıyor ve son bir kükremeyle parçalanıyor. Max acayip bir şekilde hareketsiz kalıyor.

Şaşkın.

Ve sonra yüzünde aynı bu ifadeyle ölüyor. Ve onu öldüren ben değilim. Emmaline.

Perdelenmiş ellerini kırık camdan çıkartıp parmaklarını babasının kafasına bastıran Emmaline. Onu sadece zihinsel gücünü kullanarak öldürüyor.

Ona babasının verdiği gücü.

Emmaline işini bitirdiğinde Max'in kafatası patlayıp açılıyor. Ölü gözlerinden kan akıyor. Dişleri dökülüp gömleğinin üzerine düşüyor. Vücudundaki büyük bir yırtıktan bağırsakları fırlıyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Emmaline yere yığılıyor. Yüzüyle kaynaşmış bir regülatörle nefes alıp veriyor. Zaten çok zayıf olan kol ve bacakları şiddetli bir şekilde titremeye başlıyor, kelime olduklarını tahmin ettiğim sesler çıkarıyor. Artık konuşamıyor.

İnsandan çok bir amfibiye dönmüş.

Bunu ancak şimdi, bizim soluduğumuz hava ve dış

dünyayla olan uyumsuzluğuyla yüzleşince fark ediyorum. Ona doğru sürünüyorum, kırık, kanlı bacağımı peşimden sürüyorum.

Aaron yardım etmeye çalışıyor fakat göz göze geldiğimizde geri duruyor.

Bunu tek başına yapmaya ihtiyaç duyduğumu anlıyor.

Kız kardeşimin küçük, pörsümüş vücudunu kendiminkine yaslıyorum, ıslak uzuvlarını kucağıma çekiyorum, başını göğsüme yaslıyorum. Ve ona ikinci kez soruyorum:

"Ne istediğini söyle bana. Her ne istiyorsan. Ne olursa olsun yapacağım."

Kaygan parmakları can havliyle boynuma kenetleniyor. Zihnimde bir görüntü beliriyor, her şeyin alevlerin arasında kaldığına dair bir görüntü. Bu tesisin, onun hapishanesinin, parçalanışına dair. Buranın yerle bir olmasını, yok olmasını istiyor.

"Olmuş bil," diyorum ona.

Bir isteği daha var. Sadece bir tane daha.

Uzun bir süre hiçbir şey demiyorum.

Lütfen

Sesi kalbimin içinde yalvarıyor. Çaresiz. Acısı şiddetli. Korkusu hissediliyor.

Gözlerim yaşla doluyor.

Yanağımı ıslak saçlarına dayıyorum. Onu ne kadar sevdiğimi söylüyorum. Benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini. Ne kadar çok birlikte olmayı istediğimi. Onu hiçbir zaman unutmayacağımı söylüyorum.

Onu her gün özleyeceğimi.

Sonra ondan, her şey bitince bedenini eve götürmek için izin istiyorum.

Zihnime tatlı bir sıcaklık doluyor, sarhoş edici bir his. Mutluluk.

Evet, diyor.

Bittiğinde, vücudundan tüpleri çıkardığımda, onun ıslak, titreyen kemiklerini kendime çektiğimde, titreyen yanağımı onunkine bastırdığımda, bedeninde azıcık kalan canı ondan aldığımda; bittiğinde, kendi bedenimi onun soğuk bedenine sarıp ağlıyorum.

İçi boşalmış bedenini kalbime yaslıyorum ve adaletsizliğin içimde haykırdığını hissediyorum. Parçalara ayrıldığımı hissediyorum. Onun giderken bir parçamı beraberinde götürdüğünü hissediyorum.

Ve sonra haykırıyorum.

Ayaklarımın altında yerin hareket ettiğini, rüzgârın yön değiştirdiğini hissedene kadar haykırıyorum. Duvarların yıkıldığını, lambaların kıvılcım saçıp alev aldığını hissedene kadar haykırıyorum. Döşemenin çatladığını, her şeyin yıkıldığını hissedene kadar haykırıyorum.

Ve sonra kız kardeşimi eve götürüyoruz.

EPİLOG

WARNER
BİR

Duvar aşırı derecede beyaz.

Her zamankinden daha beyaz. Çoğu insan beyaz duvarların gerçekten beyaz olduğunu zanneder, halbuki gerçekte onlar sadece beyaz görünür, gerçekten beyaz değildirler. Beyazın çoğu tonu biraz sarı ile karıştırılmıştır, bu da saf beyazın keskinliğini yumuşatmaya yardımcı olur ve onu daha çok kırık beyaz veya fildişine dönüştürür. Krem renginin çeşitli tonlarına. Hatta yumurta kabuğu beyazına. Gerçek beyaz, renk olarak neredeyse tahammül edilmez bir renktir, o kadar beyazdır ki neredeyse maviye çalar.

Bu duvar, özellikle rahatsızlık verecek kadar beyaz değil fakat yine de merakımı uyandıracak kadar keskin renkli, ki bu bir mucize sayılır, gerçekten çünkü neredeyse bir saattir gözlerimi dikmiş bu duvara bakıyorum. Tam zaman vermek gerekirse otuz yedi dakika.

Gelenek böyle olduğundan rehin tutuluyorum. Formalite icabı.

"Sadece beş dakika," diyor. "Yemin ederim."

Kumaşın hışırtısını duyuyorum. Fermuar sesini. Silkeleme ses...

"Tül mü o?"

"Ama duymaman gerekiyor!"

"Biliyor musun sevgilim, düşünüyorum da, daha önceki gerçek rehinelik durumlarım şu ankinden çok daha az eziyetliymiş."

"Tamam, tamam, bitti. Toplanıp kaldırıldı. Giyinmem için sadece bir saniyey..."

"Buna gerek yok." diyorum önümü dönerek. "Bu kısmı seyretmeme kesinlikle iznim olmalı."

Aşırı derecede beyaz olan duvara sırtımı yaslıyorum, bana kaşlarını çatarak bakarken onu inceliyorum, dudakları, tamamlamayı unuttuğu kelimenin şeklinde, hâlâ aralık durumda.

"Lütfen devam et," diyorum bir baş hareketiyle işaret ederek. "Demin ne yapıyorduysan."

Kaşlarını bir süre daha yalandan çatmaya devam ediyor, sinirlenmiş numarasıyla gözlerini kısıyor. Bu maskaralığı, göğsünü bir giysi parçasıyla örtüp utanmış rolü yaparak pekiştiriyor.

Hiç umursamıyorum, bir parça bile.

Onu zevkle seyretmeye devam ediyorum, yumuşak kıvrımlarını, pürüzsüz tenini. Saçı her boyda güzel ama son zamanlarda iyice uzadı. Uzun ve gür, tenine ipek gibi dökülüyor, şanslı olduğumda da... benim tenime.

Giysi parçasını yavaşça bırakıyor.

Bir anda dimdik ayağa kalkıyorum.

"Elbisenin altına bunu giymem gerekiyor," diyor, sinir-

lenmiş numarasına devam etmeyi unutarak. Krem renkli bir korsenin balenlerinden rahatsız olarak kıpırdanıyor. Parmakları dalgın bir ifadeyle jartiyerinde ve dantel çoraplarında geziniyor. Gözlerime bakamıyor. Bir anda utangaçlaşıyor ve bu seferki rol değil.

Beğendin mi?

Sessiz soruyor.

Beni giyinme odasına, aşırı derecede beyaz duvardaki renk farklılıklarını inceleyeyim diye çağırmamıştı muhtemelen. Orada bulunmamı istemesinin sebebinin, görmemi istediği bir şey olduğunu düşünmüştüm. Onu görmemi. Şu an haklı olduğumu fark ediyorum.

"O kadar güzelsin ki," diyorum, sesimdeki hayranlığı gizlemeyi beceremeyerek. Ses tonumdaki çocukça hayranlığı duyuyorum ve mahcup hissediyorum. Böyle derin hisler beslemekten utanmamam gerektiğini biliyorum. Bu kadar etkilenmiş olmaktan.

Yine de kendimi rezil olmuş hissediyorum.

Acemi.

"Sürprizi bozmuş gibi hissediyorum," diyor yavaşça. Bunların hiçbirini düğün gecesine kadar görmemen gerekiyordu."

Kalbim gerçekten bir an için duruyor.

Düğün gecesi.

Aramızdaki mesafeyi yok ediyor ve kollarını boynuma dolayarak beni anlık felç halimden çıkarıyor. O burada böyle yakınımdayken kalp atışlarım hızlanıyor. Dokunuşunun vereceği güvene aniden ihtiyaç duyduğumu nasıl hissettiğini bilmesem de minnet duyuyorum. Oh çekerek onu iyice kendime çekiyorum, vücutlarımız gevşiyor, birbirini hatırlıyor.

Yüzümü saçlarına gömüyorum, şampuanının tatlı kokusunu içime çekiyorum. Teninin kokusunu. Daha sadece iki hafta geçti. Eski bir dünyanın son bulmasının üzerinden iki hafta geçti. Yeni bir dünyanın başlamasının üzerinden.

O benim için hâlâ bir rüya gibi.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye fısıldıyorum.

Kapıya sertçe vurulunca kaskatı oluyorum.

Ses karşısında Ella kaşlarını çatıyor. "Evet?"

"Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi fakat dışarıda Bay Warner'la konuşmak isteyen bir beyefendi var."

Ella'yla bakışıyoruz.

"Tamam," diyor çabucak. "Kızma, tamam mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Niye kızacağım ki?"

Ella gözlerime daha rahat bakabilmek için geri çekiliyor. Gözleri parıl parıl, çok güzeller. Endişeli. "Bekleyen Kenji."

Bastırmaya çalıştığım öfke o kadar şiddetli ki, felç oluyorum zannediyorum. Sersem gibi oluyorum. "Burada ne işi var?" diye sormayı başarıyorum. "Bizi nasıl bulacağını nereden biliyordu?"

Ella dudaklarını ısırıyor. "Amir'le Oliver'ı yanımıza almıştık."

"Ha."

Yanımıza fazladan koruma almıştık, bu da gezimizin kamu güvenlik bülteninde yayınlandığı anlamına geliyor tabii.

Ella başını sallıyor. "Biz buradan ayrılmadan hemen önce buldu beni. Endişeliydi, neden eski düzenlenmiş alanlara gittiğimizi bilmek istiyordu."

Gözünün önünde bir sürü ipucu olmasına rağmen Kenji'nin bir çıkarım yapmayı beceremememesine dair şaşkınlığımı yüksek sesle belirtmek üzere bir şey söylemeye niyetleniyorum ama Ella parmağını kaldırıp beni durduruyor.

"Ona, yedek kıyafetler aradığımızı söyledim ve şu an için yiyecek, giyecek –tek eliyle bir hareket yapıyor, kaşlarını çatıyor– veya herhangi başka bir şey için alışveriş yapılabilecek tek yerin oradaki tedarik merkezleri olduğunu hatırlattım," diyor. "Her neyse, bizimle orada buluşmaya çalışacağını söyledi. Yardım etmek istediğini söyledi."

Gözlerim hafifçe büyüyor. Bir felç daha inecekmiş gibi hissediyorum. "*Yardım* etmek istediğini söyledi, öyle mi?"

Başını sallıyor.

"Şaşılacak şey." Çenemdeki bir kas atıyor. "Ve de komik, şimdiye kadar o kadar yardım etti ki hele dün gece benim takımımı ve senin elbiseni mahvedip, tam evleneceğimiz gün bizi bir" –etrafıma bakınıyorum, işaret edecek bir şey bulamıyorum– "bir *dükkândan* kıyafet almak zorunda bırakarak ikimize nasıl da yardım etti."

"Aaron," diye fısıldıyor Ella. Bana bir adım yaklaşıyor. Bir elini göğsüme koyuyor. "Kendini berbat hissediyor."

"Ya sen?" diyorum yüzünü, duygularını araştırarak. "*Sen* berbat hissetmiyor musun? Alia'yla Winston sana güzel bir şey hazırlamak için o kadar uğraştı, tam sana özel bir şey tasarlamak için..."

"Önemli değil." Omuz silkiyor. "Alt tarafı bir elbise."

"Ama o senin gelinliğindi," diyorum, sesim bozuk çıkıyor.

İçini çekiyor, duyduğum sesten kendinden çok benim

için üzüldüğünü anlıyorum. Arkasına dönüyor, tepedeki askıda asılı olan kocaman elbise hurcunun fermuarını açıyor.

"Bunu aslında görmemen gerekiyordu," diyor, hurçtan metrelerce tül çıkararak, "fakat sanırım bu senin için, benim için olduğundan daha fazla şey ifade ediyor, o yüzden" –bana dönüp gülümsüyor– "bu gece ne giyeceğime karar vermeme yardım etmene izin vereceğim."

Bu hatırlatma karşısında yüksek sesle inliyorum.

Gece düğünü. Olacak şey değil, kim gece evlenir ki? Sadece şanssızlar. Zavallılar. Ve biz de artık o grupta sayılırız.

Tarih değiştirmek yerine, yeni kıyafetler satın alabilmek için düğün saatini birkaç saat öteledik. Benim kıyafetim var. Zaten benim kıyafetim o kadar önemli değil.

Ama onunki. Kenji düğünden bir gün önce onun elbisesini mahvetti. Bir canavar gibi.

Onu öldüreceğim.

"Onu öldüremezsin," diyor Ella hurçtan avuç dolusu kumaş çıkarmaya devam ederek.

"Ben böyle bir şeyi sesli olarak söylemediğime eminim."

"Söylemedin," diyor, "fakat aklından geçirdin, geçirmedin mi?"

"İçtenlikle."

"Onu öldüremezsin," diyor basitçe. "Ne şimdi ne başka zaman."

İç geçiriyorum.

Hâlâ elbiseyi ortaya çıkarmaya uğraşıyor. "Kusura bakma sevgilim ama bunun hepsi" –başımla hurcu, tül

yığınını işaret ediyorum– "tek bir elbiseye aitse korkarım şimdiden ne hissedeceğimi biliyorum."

Uğraşmayı bırakıyor. Kocaman açılmış gözlerle bana dönüyor. "Beğenmedin mi? Daha görmedin bile?"

"Bu her neyse, bir elbise olmadığını anlayacak kadar gördüm. Bu alelade bir polyester yığını." Eğilip arkasından sarılarak, kumaşı parmaklarımın arasına kıstırıyorum. "Bu mağazada ipekli tül satmıyorlar mı? Belki terziyle konuşabiliriz."

"Onların terzisi yok."

"Bu bir elbise mağazası," diyorum. Elbisenin üst kısmını tersyüz ediyorum, dikişleri görünce kaşlarımı çatıyorum. "Mutlaka bir terzileri olmalı. Pek iyi bir terzi olmadığı belli ama..."

"Bu elbiseler fabrikada üretiliyor," diyor. "Makinede."

Doğruluyorum.

"Biliyorsun, çoğu insan emrinde özel terzilerle büyümedi," diyor, dudaklarında beliren bir gülümsemeyle. "Diğerlerimiz raftan kıyafet almak zorunda kaldık. Hazır. Tam uymayan."

"Evet," diyorum. Kendimi aniden aptal gibi hissediyorum. "Tabii. Affet beni. Elbise çok güzel. Belki de üzerinde görmeyi beklemem gerekiyordu. Çok acele karar verdim."

Cevabım nedense işleri daha da kötüleştirdi.

Ihlıyor. Giyinme odasındaki küçük sandalyeye çökmeden bana bozgun bir bakış atıyor.

Kalbime bir ağırlık çöküyor.

Ellerini yüzüne dayıyor. "Tam bir felaket oldu, değil mi?"

Kapı tekrar vuruluyor. "Efendim? Buradaki beyefendi çok sabırsız görünü..."

"O beyefendi falan değil," diyorum ters bir şekilde. "Söyleyin beklesin."

Kısa bir duraksama. Ve sonra yavaşça: "Peki, efendim."

"Aaron."

Kabalığımdan hoşlanmadığını anlamak için ona bakmam gerekmiyor. Bu özel tedarik merkezinin sahipleri tüm mağazayı bizim hizmetimize sundular ve inanılmaz derecede nazik davrandılar. Zalim davrandığımı biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Aaron."

"Bugün senin düğün günün," diyorum, gözlerine bakamıyorum. "O, düğün gününü mahvetti. Düğün günümüzü."

Ayağa kalkıyor. Hayal kırıklığının hafiflediğini hissediyorum. Dönüştüğünü. Üzüntüye, mutluluğa, umuda, korkuya ve nihayet...

Teslimiyete.

Neşeli olunması gereken bir günde yaşanabilecek en kötü duygulardan biri. Teslimiyet hayal kırıklığından daha kötü. Çok daha kötü.

Öfkem kemikleşiyor.

"Mahvetmedi," diyor sonunda. "Hâlâ halledebiliriz."

"Haklısın," diyorum onu kollarıma alarak. "Elbette, haklısın. Önemli değil. Hiçbiri önemli değil."

"Ama bu benim düğün günüm," diyor. "Ve giyecek hiçbir şeyim yok."

"Haklısın," diyorum kafasından öperek. "Onu öldüreceğim."

Kapı aniden yumruklanıyor.

Dikleşiyorum. Dönüyorum.

"Hey, çocuklar?" Yumruklama artıyor. "Bana fena halde kızgın olduğunuzu biliyorum fakat iyi haberlerim var, yemin ederim. Durumu düzelteceğim. Telafi edeceğim."

Tam cevap verecekken Ella elime asılıyor, bu tek hareketiyle, kırıcı sert bir cevap vermemi engelliyor. Bana, *ona bir şans ver* anlamında bir bakış atıyor.

İçimi çekerek öfkemi içime atıyorum, bunun ağırlığıyla omuzlarım çöküyor. İsteksizce kenara çekilip ona, bu aptala kendi istediği şekilde davranmasına izin veriyorum.

Ne de olsa onun düğün günü.

Ella kapıya yaklaşıyor. Konuşurken aşırı derecede beyaz yüzeyine parmağıyla hafif hafif vuruyor. "Bu dediğini yapsan iyi olur Kenji, yoksa Warner seni öldürecek ve ben de bunu yapmasına yardım edeceğim."

Ve sonra öylesine, bir anda...

Tekrar gülümsüyorum.

İKİ

Bu günlerde her yere arabayla nasıl götürülüyorsak, Sığınak'a da öyle götürülüyoruz –siyah, arazi lastikli, kurşun geçirmez SUV model araba– fakat arabanın kendisi ve koyu renklendirilmiş camları daha fazla dikkat çekiyor, ki bu da beni tedirgin ediyor. Ama Castle'ın da vurguladığı gibi, bu durum için hazırda bir çözümüm yok, bu yüzden bir çıkmazda kalıyoruz.

Sığınağın hemen dışındaki ormanlık alandan geçerken tepki vermemeye çalışıyorum ama yüzümün buruşmasına veya vücudumun bir dövüşe hazırlanır gibi kasılmasına engel olamıyorum. Yeniden Kuruluş'un düşüşünden sonra direnişçi grupların çoğu gizlenmekten vazgeçip yeniden hayata katıldı...

Ama biz değil.

Daha geçen hafta, SUV'nin dışarıdan belli olmayan girişe olabildiğince yaklaşmasını sağlamak için, buradaki pislikleri temizleyip yolu açtık ama pek işe yaramışa benzemiyor. Etrafımızı daha şimdiden öyle bir insan kalabalığı sarmış durumdaki, santim santim ilerleyebiliyo-

ruz. Çoğu iyi niyetli fakat hepsi de saldırgan bir kalabalığın coşkusuyla bağırıp, arabayı yumrukluyorlar. Bu tantanaya her katlanmak zorunda kaldığımızda fiziksel olarak sakin kalmaya çabalıyorum. Koltuğumda sessizce oturmaya, silahımı ceketimin içindeki kılıfından çıkarma dürtümü görmezlikten gelmeye.

Zor bir şey.

Ella'nın kendini koruyabileceğini biliyorum –bu gerçeği binlerce kez kanıtladı– fakat yine de endişeleniyorum. Korkutucu derecede ünlü oldu. Bir dereceye kadar hepimiz olduk. Ama Juliette Ferrars, tüm dünyada bilindiği ismiyle, etrafında bir kalabalık oluşmadan hiçbir yere gidemiyor, hiçbir şey yapamıyor.

Onu sevdiklerini belirtiyorlar.

Yine de tedbiri elden bırakmıyoruz. Etrafta hâlâ Yeniden Kuruluş'un zayıf kalıntılarını hayata döndürmeyi isteyen pek çok kişi var ve sevilen bir kahramanı öldürmek, böyle bir planı uygulamaya koymak açısından çok etkili bir başlangıç olur. Sığınak'ta benzeri görülmemiş düzeyde mahremiyetimiz olmasına, Nouria'nın arazinin etrafında oluşturduğu ses ve görüntü korumasının bize başka hiçbir yerde yaşamadığımız özgürlükler sağlamasına rağmen, kesin konumumuzu saklamayı başaramadık. İnsanlar genellikle bizi nerede bulacaklarını biliyor ve bu küçük bilgi kırıntısı onları haftalardır besliyor. Sivil halk –binlercesi ve de binlercesi– her gün gelip burada bekliyor.

Tek bir kez görebilmek için.

Her tarafa barikatlar kurmak zorunda kaldık. Fazladan güvenlik görevlisi tutmak zorunda kaldık, yöredeki

mıntıkalardan silahlı askerler topladık. Bu bölge bir ay öncesine göre tanınmaz bir hale geldi. Şimdiden bambaşka bir dünya haline geldi. Ve girişe yaklaştıkça, bedenimin kasıldığını hissediyorum. Birazdan oradayız.

Bir şey söylemek üzere kafamı kaldırıyorum...

"Endişelenme." Kenji gözlerimin içine bakıyor. "Nouria güvenliği artırdı. Bizi karşılayacak bir takım dolusu insan olacak."

"Tüm bunlara ne gerek olduğunu anlamıyorum," diyor Ella, arabanın penceresinden bakarak. "Niye bir dakikalığına durup onlarla konuşamıyorum?"

"Çünkü böyle bir şeyi son yapmaya kalkıştığında az daha eziliyordun," diyor Kenji çileden çıkarak.

"Sadece bir kez."

Kenji'nin gözleri öfkeyle büyüyor ve bu noktada onunla tamamen aynı fikirdeyim. Arkama yaslanıp parmakla saymasını izliyorum. "Aynı gün içinde neredeyse eziliyordun, birisi saçını kesmeye kalktı. Bir başka gün bir grup insan seni öpmeye çalıştı. İnsanlar, abartısız yeni doğmuş bebeklerini sana fırlattı. Artı, seni görünce altlarına yapan altı kişi saydım şimdiye kadar, ki bunun sadece üzücü bir durum değil aynı zamanda sağlıksız bir durum olduğunu eklemeliyim, hele ki o kişilerin altlarını ıslatmaya devam ederken sana sarılmaya çalışmaları." Kafasını sallıyor. "Kalabalıklar çok büyük, prenses. Çok hararetli. Çok heyecanlı. Herkes bağırarak yüzüne yüzüne sesleniyor, sana dokunmak için birbirini yiyor. Ve biz seni her zaman koruyamıyoruz."

"Fakat..."

"Bu insanların çoğunun iyi niyetli olduğunu biliyo-

rum," diyorum elini tutarak. Koltuğunda dönüp gözlerimin içine bakıyor. "Büyük çoğunluğu nazik. Meraklı. Minnet duygularıyla dolular, sen özgürlüklerinin simgesisin. Bunu biliyorum," diyorum. "Kalabalıkları hep kontrol ediyorum, öfke veya şiddete dair bir enerji olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ve büyük bir çoğunluk iyi olsa da" –içimi çekip başımı sallıyorum –"yakın zamanda çok fazla düşman edindin, hayatım. Bu muazzam, düzensiz kalabalıklar güvenli değil. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman olmayacak."

Derin bir nefes alıyor, sesli bir şekilde veriyor. "Haklı olduğunu biliyorum," diyor yavaşça. "Fakat uğurlarına savaştığımız insanlarla konuşamamak nedense yanlış geliyor. Neler hissettiğimi bilmelerini istiyorum. Onlara ne kadar önem verdiğimizi bilmelerini istiyorum – ve her şeyi düzeltmek, yeniden inşa etmek için hâlâ planlar yaptığımızı."

"Konuşacaksın," diyorum. "Tüm bunları söyleme şansını yaratacağım sana. Fakat daha sadece iki hafta oldu, sevgilim. Ve bunları gerçekleştirmek için gereken altyapımız yok, şu anda."

"Ama üzerinde çalışıyoruz, değil mi?"

"Üzerinde çalışıyoruz," diyor Kenji. Aslında –bahane uydurduğum düşünülmesin– ama rekonstrüksiyon komitesine öncelik vermemi istemeseydin ben muhtemelen, Winston ile Alia'nın atölyesinin de dahil olduğu bir dizi güvenli olmayan binanın yıkılması için emir vermezdim," –ellerini kaldırıyor –"ki bilginiz olsun, onların atölyesi olduğunu bilmiyordum. Ve yine, ayıplanacak ya da her ne ise, davranışım için bahane uydurduğum düşünülmesin

–ama oranın bir sanat atölyesi olduğunu nereden bilecektim yahu? Bina resmi kayıtlarda, *güvenli olmayan*, olarak görünüyordu ve *yıkılacak* olarak işaretlenmişti..."

"Onlar bunu bilmiyordu," diyor Ella, sesinde hafif bir tahammülsüzlük imasıyla. "Kimse kullanmadığı için orayı kendilerine atölye yaptılar."

"Evet," diyor Kenji. "Öyleymiş. Fakat ben bunu bilmiyordum işte."

"Winston ile Alia senin arkadaşların," diyorum ters bir ifadeyle. "Bu gibi şeylerini biliyor olman gerekmez mi?"

"Bak dostum, dünya dağılalı beri iki telaşlı hafta geçirdik, işlerim vardı, tamam mı?"

"Hepimizin işi vardı."

"Tamam, yeter," diyor Ella tek elini kaldırarak. Kaşlarını çatarak arabanın camından bakıyor. "Biri geliyor."

Kent.

"Adam'ın burada ne işi var?" diye soruyor Ella. Dönüp Kenji'ye bakıyor. "Onun geleceğini biliyor muydun?"

Kenji cevap verdiyse bile onu duymuyorum. Çok koyu renkli camdan dışarıdaki manzaraya bakıyorum, Adam'ın kalabalığı yara yara arabaya doğru gelişini izliyorum. Silahsız görünüyor. İnsan denizine doğru bağırarak bir şey söylüyor ama yine de susmuyorlar. Birkaç kez daha deniyor ve duruluyorlar. Binlerce surat dönüp ona bakıyor.

Kelimelerini anlamaya çalışıyorum.

Ve sonra o geride kalıyor, on tane ağır silahlı kadın ve erkek ağır ağır arabamıza yaklaşıyor. Bedenleri aracımız ile Sığınağın girişi arasında bir barikat oluşturuyor, ilk önce görünmez olarak Kenji atlıyor arabadan, Ella'yı ko-

rumak için gücünü ona yönlendiriyor, ben de gücünden yararlanıyorum. Üçümüz –görünmez olarak– dikkatli bir şekilde girişe doğru gidiyoruz.

Ancak öbür tarafa geçip, güven içinde Sığınak'ın sınırları içine girdiğimizde rahatlayabiliyorum.

O da biraz.

Her zaman yaptığım gibi arkama bakıyorum, kampımızı koruyan görünmez bariyerlerin ardında toplanmış kalabalığa. Bazı günler burada durup insanların yüzlerini inceliyorum, isimsiz bir şey arıyorum. Henüz belirsiz olan bir tehdit.

"Hey... harika," diyor Winston, beklenmedik sesiyle dalgınlığımdan sıyrılıyorum.

Ona bakmak için arkama dönüyorum, ter içinde, nefes nefese bize doğru koştuğunu fark ediyorum.

"Dönmenize o kadar sevindim ki," diyor hâlâ hızlı hızlı soluyarak. "Aranızda tesisat borusu tamir etmeyi bilen var mıydı? Çadırlardan birinde kanalizasyon sorunu gelişti, herkes uğraşıyor."

Gerçek hayata dönüşümüz hızlı oluyor.

Ve de aşağılayıcı.

Fakat Ella öne çıkıp Winston'ın elindeki İngiliz anahtarına –aman Tanrım, battı mı her yer?– diyerek uzanınca, inanamıyorum. Beline sarılıp onu geri çekiyorum.

"Lütfen sevgilim. Bugün değil. Başka bir gün olsa, neyse. Ama bugün değil."

"Ne?" Arkasına bakıyor. "Niye ki? Ben bu işten bayağı iyi anlarım. Hey, bu arada," diyor diğerlerine dönerek, "bir sır vereyim, Ian'ın ahşap işinde çok iyi olduğunu biliyor muydunuz?"

Winston gülüyor.

Bu sadece senin için bir sırmış, prenses," diyor Kenji.

Ella kaşlarını çatıyor. "Neyse, geçen gün, en kurtarılabilir durumdaki binalardan birini birlikte tamir ettik ve bana alet kutusundaki her şeyin nasıl kullanılacağını öğretti. Çatıyı tamir ederken yardım ettim," diyor, mutlu ve gururlu bir yüz ifadesiyle.

"Bu, düğününüzden önceki saatleri kafanı tuvalete sokmak için bayağı garip bir gerekçe." Kent sallana sallana bize doğru geliyor. Gülüyor.

Erkek kardeşim.

Çok tuhaf.

Karşımdaki, kendisinin, daha önce hiç görmediğim kadar mutlu ve sağlıklı bir versiyonu. Onu buraya getirdikten sonra kendine gelmesi bir hafta sürdü fakat bilinci açılınca ona olanları anlatıp –James'in güvende olduğunu belirttiğimizde– bayıldı.

Ve iki gün uyanmadı.

O günlerden sonra tamamen farklı bir insan oldu. Resmen neşeli biri. Hepimiz için mutluluk verici bir durum. Üzerimizde hâlâ bir karanlık var ve muhtemelen de hep olacak...

Fakat Adam inkâr edilemez şekilde değişmiş görünüyor.

"Size bir uyarı yapmak istedim," diyor, "şimdi yeni bir uygulama başlatıyoruz. Nouria, birisi Sığınağa giriş veya çıkış yapmadan önce, benim dışarı çıkıp oradaki kalabalığa yönelik bir etkisizleştirme uygulamamı istiyor. Sadece önlem olarak." Ella'ya bakıyor. "Juliette, bu senin için de uygun mu?"

Juliette.

Eve döndüğümüzde o kadar çok değişiklik oldu ki, bu da onlardan biri. İsmini geri aldı. Kendine iade edilmesini istedi. *Juliette* ismini hayatından silerse, babamın hayaletine, kendi üzerinden çok fazla güç addetmiş olacağından korktuğunu, Juliette olarak geçirdiği yılları unutmak istemediğini, hayatta kalabilmek için her türlü sıra dışı şeyle savaşan genç kadını küçültmek istemediğini fark ettiğini söyledi. Tüm dünyada Juliette Ferrars olarak tanınmıştı ve bu böyle kalmalıydı.

Ona Ella deme iznine sahip tek kişi benim artık.

Ella, sadece bize özel. Paylaştığımız geçmişimizle bağımızı, geçmişimize bir selamı, adından bağımsız, ona karşı her zaman hissettiğim aşkı temsil ediyor.

Onun arkadaşlarıyla gülüşmesini, Winston'ın alet çantasından aldığı çekiçle Kenji'ye vuracakmış –hiç şüphesiz hak ettiği bir şey içindir– gibi yapmasını izliyorum. Birden Lily'le Nazeera çıkageliyor. Lily'nin kucağında, Ian ile yakınlardaki terkedilmiş bir binadan kurtardıkları bir köpeğin olduğu, küçük bir sepet var. Ella ani bir çığlık atarak çekici elinden bırakıyor, Adam panikle geriye doğru zıplıyor. Ella, leş gibi olan mahluğu kucağına alıyor, kendisine canavarca havlamasına rağmen onu öpücüklere boğuyor. Hayvan kulağının dibinde havlamaya devam ederken, dönüp bana bakıyor ve gözlerinin yaş içinde olduğunu fark ediyorum. Bir köpek için ağlıyor.

Bizim dünyamızdaki en çok korkulan ve en çok övülen kahramanlardan biri olan Juliette Ferrars, bir köpek için ağlıyor. Başka kimse muhtemelen anlayamaz fakat ben onun bunu ilk kez yaptığını biliyorum. Tereddüt etmeden, korkmadan, masum bir canlıya herhangi bir zarar verme

tehlikesi olmadan, ilk defa. Gerçek mutluluk onun için, bu.

Dünya için o müthiş biri.

Benim için?

Dünya o.

Bu yüzden, yaratığı isteksiz kollarıma attığında, o canavarın hiç şüphesiz arka kısmını da temizlemek için kullandığı dili ile yüzümü yalamasından şikâyet etmeden, onu öylece tutuyorum. Hatta salyası ılık ılık boynumdan aşağı damlarken bile sakin kalıyorum. Kirli patileriyle paltomu oyup, tırnaklarını yüne geçirirken hiç kıpırdamıyorum. O kadar hareketsiz duruyorum ki yaratık sonunda sakinleşiyor, endişeyle kıpırdanan uzuvlarını göğsüme yerleştiriyor. Yüzüme bakarak sızlanıyor, sonunda elimi kaldırıp başını okşayana kadar sızlanmaya devam ediyor.

Onun güldüğünü duyunca, mutlu oluyorum.